

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

AZ. BİRAZ MUTLU

"Bir başyapıt."

The New York Times

MUTLULUĞA ULAŞMAK BU KADAR ZOR OLMAMALI.

ADAM SILVERA

**NEW YORK TIMES, EDİTÖRÜN SEÇİMİ • PASTE
MAGAZINE, EN İYİ GENÇLİK ROMANI • LATINIDAD
LİSTESİ, YILIN EN İYİ GENÇLİK ROMANI**

**• BOOKLIST, EDİTÖRÜN SEÇİMİ • KIRKUS REVIEWS,
2015'İN EN İYİ GENÇLİK ROMANI • AMAZON, YILIN
EN İYİ GENÇLİK ROMANI • REFINERY29.COM, YILIN
EN İYİ GENÇLİK ROMANI • BOOKLIST, EN İYİ ÇIKIŞ
ROMANI • POPSUGAR.COM, 2015'İN EN İYİ GENÇLİK
ROMANI • BUSTLE.COM, EN İYİ GENÇLİK ROMANI
• NEW YORK HALK KÜTÜPHANESİ, EN İYİ ON
GENÇLİK ROMANINDAN BİRİ • LOS ANGELES HALK
KÜTÜPHANESİ, EN İYİ GENÇLİK ROMANI • YALSA
RAINBOW LİSTESİNDEKİ EN İYİ
GENÇLİK ROMANLARINDAN BİRİ
• YALSA, 2015'İN EN İYİ ON
GENÇLİK ROMANINDAN BİRİ**

**AZ BİRAZ
MUTLU**

Pegasus Yayınları: 1678

Gençlik: 321

Az Biraz Mutlu

Adam Silvera

Özgün Adı: More Happy Than Not

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Pervin Salman

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2017

ISBN: 978-605-299-223-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Adam Silvera, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla The Bent Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ADAM SILVERA

AZ BİRAZ MUTLU

İngilizceden çeviren:

Belgin Selen Haktanır

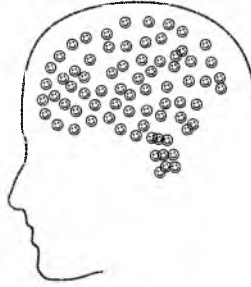
PEGASUS YAYINLARI

Mutluluğun kolay elde edilmediğini bilen herkese.

*Beni iyi anlamda hazırlıksız yakalayan
sevgili Luis ve Corey'ye.*

LETEO
ENSTİTÜSÜ

BUGÜN BURADA,
YARIN BİR BAKMIŞSINIZ
YOK ORTADA

İstenmeyen anılardan mı musdaripsiniz? 1-800-U-NUTTUM
numarasından Leteo Entitüsü'nü arayın, son teknoloji anı
temizleme işlemiyle ilgili detayları sizinle paylaşalım.

BİRİNCİ KISIM: MUTLULUK

HAZIRLIKSIZ YAKALAYAN OLAYLARIN ANILARI

Leteo işleminin hiç de saçmalık olmadığı anlaşıldı.

Bir şeyleri unutmanızı sağlayan enstitüyü tanıtan ilanı metroda ilk gördüğümde, bunun yeni bir bilimkurgu filminin pazarlama kampanyası olduğunu düşünmüştüm. “Bugün Burada, Yarın Bir Bakmışsınız Yok Ortada!” başlığını bir gazetenin birinci sayfasında gördüğümdeyse, yeni bir grip türü için bir ilaç gibi sıkıcı bir şey olduğu yanılgısına düşmüştüm... Anılardan söz ettiklerini anlamamıştım. O hafta sonu yağışlı geçtiği için, arkadaşlarımla Laundromat’te takılıyor, güvenlik görevlisinin eski televizyonunun önünde keyif yapıyordum. Haber kanallarının tamamında “anıları değiştirmeye ve bastırmaya yönelik çığır açan teknik” konusunda daha fazla bilgi almak için Leteo Enstitüsü’nün farklı temsilcileriyle yapılan röportajlar yayınlanıyordu.

Her röportajın sonunda duyduklarıma saçmalık dedim.

Ama artık bu işlemin yüzde yüz gerçek ve yüzde sıfır saçmalık olduğunu biliyorum çünkü bizden biri işlemi yaptırdı.

En azından, en yakın arkadaşım sayılabilecek Brendan öyle diyordu. Onun dürüstlüğünden Bebek Freddy'nin annesinin, duyduğu dedikoduları teyit etmeye olan bağlılığı kadar emindim. (Söylentilere göre, koridorun sonundaki komşusu evli apartman görevlisiyle ilişki yaşıyor olabileceği ve dil sorunu her şeyi anlamasını engellediği için temel düzeyde Fransızca öğrenmeye başlamış. Ama tabii bu da bir dedikodu.)

“Leteo sahici mi yani?” Mantar enfeksiyonu yüzünden kimse-
nin oynamadığı kum havuzunun yanma oturdum.

Brendan arkadaşımız Deon'un basket topunu bacaklarının arasında sürerek bir ileri bir geri yürüyordu. “Kyle'in ailesi bu yüzden dağılmadı,” dedi. “Yeni bir başlangıç yaptılar.”

Ona Kyle'm neyi unuttuğunu sormama gerek yoktu: Kyle'in tek yumurta ikizi olan erkek kardeşi Kenneth geçen aralık ayında Jordan denen bir çocuğun kız kardeşiyle yattı diye vurulmuştu. Aslında kızla yatan Kyle'dı. Büyük acı çekmenin ne anlama geldiğini iyi biliyordum ama insanın hayatının her gününü bununla geçirdiğini hayal bile edemiyordum. Mermilerin bana isabet etmesi gerekirken, yüzümü ve gizli bir dili paylaştığım erkek kardeşimin hayatımdan koparılıp alındığım bilerek yaşadığımı düşünemiyordum. “Eh, o zaman ona iyi şanslar demek gerek, değil mi?”

“Evet, tabii,” dedi Brendan.

Olağan şüpheliler o gün dışarıdaydı. Birbirleriyle hiçbir ilgisi olmayan, sadece aynı ismi paylaşan Siska Dave ile Şişko Dave mahallemizin son birkaç aydır yarı zamanlı olarak çalıştığım market Leziz Tatlar Dükkânı'ndan çıktılar. Çeyrek litrelik meyve suyu içiyor, patates cipsi yiyorlardı. Bebek Freddy turuncu renkli yeni bisikletiyle sokaktan geçti ve seneler önce hâlâ denge tekerli bisiklet sürmek zorunda kaldığı için onunla ne kadar dalga geçtiğimizi hatırladım... Ama esas ezik bendim çünkü babam bana bisiklete binmeyi öğretecek fırsat bulamamıştı. Çatlak ben yerde oturmuş

duvarla konuşuyordum; çoğu yetişkinlerden oluşan diğerleriye her sene gerçekleşen sosyal etkinliği için hazırlanıyordu.

Aile Günü.

Aile Günü'nü ilk kez Kenneth ve Kyle, Brendan'ın annesi ve babası ile babam olmadan kutlayacaktık. Gerçi babamla baba-oğul el arabası yarışlarına veya baba-oğul basket maçlarına katılmayacaktık; hem babam her zaman ağabeyim Eric'le takım olurdu. Ama baba-oğul yarışmalarından herhangi biri bile onun yanımda olmamasından iyiydi. Annesi de babası da hayatta olmasına rağmen, durumun Brendan için de zor olduğunu biliyordum. Durum daha kötü olabilirdi çünkü ayrı suçlardan minnacık hapishane hücrelerinde oldukları için etkinliğe katılamamışlardı: Annesi silahlı soygundan, babası da meth satarken yakalandıktan sonra bir polis memuruna saldırmaktan içeri girmişti. Artık seksen sekiz yaşındaki kabadayı büyükbabasıyla yaşıyordu.

"Herkes bizden gülümsememizi bekleyecek," dedim.

"Herkes boşuna bekler o zaman," dedi Brendan. Ellerini ceplerine soktu ve ceplerinde ot olduğuna bahse girebilirdim; ot satarak büyümüştü ama babası aynı sebepten sekiz aydır hapisteydi. Saatine baktı, akreple yelkovanın neyi işaret ettiğini anlamaya çalıştı. "Birisıyla buluşmam gerek." Uzaklaşıp gitmeden önce cevap vermemi bile beklemedi.

Brendan fazla konuşmadığı için en yakın arkadaşım sayılırdı. Gerçek bir en iyi arkadaş hayatınızı sonlandırmayı düşündüğünüz bir zamanda size iyi hissettirmek için bir sürü şey söylerdi. Ben intihara kalkışmıştım. Ama Brendan hiçbir şey söylemeyip benden uzaklaşmıştı çünkü diğer siyahi çocuklarla takılması gerektiğini hissediyordu... Ben de bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm; hâlâ da öyle düşünüyorum.

Yaz gecelerinin hakkını verdiğimiz, çocuk parkının siyah zeminine uzanabilmek, kızlardan ve bizler için fazla iyi olan

geleceğimizden söz etmek için eve dönme saatimize aldırış etmediğimiz zamanları özlüyordum... Orada bir arada kaldığımız sürece, geleceğimiz bize iyi olacaktı gibi geliyordu. Ama artık arkadaşlığımızı pekiştirmek için değil bir rutini gerçekleştirmek için dışarı çıkıyorduk.

Bu da sorun etmiyormuş gibi davrandığım şeylerden sadece biriydi.

Ev dediğimiz yer, dördümüzün paylaştığı tek yatak odalı bir daireydi. Daha doğrusu, üçümüzün. Üç.

Ben o sırada Üçüncü Caddede'eki ikinci el video oyunları satan dükkândaki vardiyasından eve gelmek üzere olan Eric'le oturma odasını paylaşıyordum. İki oyun konsolundan birini açacak, kulaklıklarını takıp çevrimiçi arkadaşlarıyla sohbet edecek ve oyun ekibi sabahın dördü gibi pes edene kadar oyun oynayacaktı. Annemin onu birkaç üniversiteye başvurması için ikna etmeye çalışacağına emindim. Bu tartışma sırasında yanlarında olmaya kesinlikle niyetim yoktu.

Odanın bana ait tarafında okunmamış çizgi roman yığınları duruyordu. Bunları en sevdiğim çizgi roman dükkânından, baştan sona okumaya niyet etmeden yetmiş beş sent ile iki dolar arası düşük fiyatlara alıyordum. Sadece ekonomik durumu benden daha iyi olan arkadaşlarımdan biri geldiğinde gösteriş yapabileceğim bir koleksiyonum olması hoşuma gidiyordu. Herkesin önceki sene okulda büyük ilgi gösterdiği *Kötü Adamlar* isimli bir seriye abone olmuş ama sadece sayfaları karıştırıp çizerler ilginç işler yapmışlar mı diye bakmakla yetinmiştim.

Bir kitap gerçekten ilgimi çektiğinde, içine en sevdiğim sahneleri çizerdim: *Dünya Savaşı Z'*de zombilerin üstünlük elde ettiği

Yonkers Savaşı'nı; *Başsız Süvari*'de aslında vasat bir hayalet öyküsüne aniden ilgi duymaya başlamama sebep olan Başsız Atlı'yla tanıştığımız anı ve şeytani bir büyücü oğlanla ilgili en sevdiğim fantastik serinin üçüncü kitabı Scorpius Hawthorne ve Cehennem Mahkûmu'nda da Scorpius'un Bölme Tılsımı'yla ikiye böldüğü canavar Abbadon'u çizmiştim.

Son günlerde pek çizim yapmıyordum.

Suyun ısınması hep birkaç dakika aldığından, ısıtıcıyı açıp anneme bakmaya gittim. Yatak odasının kapısını tıklattığımda cevap vermedi. Ama televizyon açıktı. Hayatta olan tek ebeveyniniz cevap vermediğinde, babanızın küvette ölü bulunduğu zamanı ve evinizin tek yatak odasının dışındaki hayatla öksüz bir çocuk olarak karşılaşacağınızı düşünmeden edemezsiniz. Bu yüzden içeri girdim.

Annem *Law & Order*'ı izlerken daldığı günün ikinci şekerlemesinden yeni uyanıyordu. "İyi misin, anne?"

"İyiyim, oğlum." Bana artık nadiren Aaron veya "bebeğim" diyordu ve aslında ikincisinden hiç hoşlanmasam da özellikle arkadaşlarım evimize geldiğinde bana öyle hitap edince en azından içinde yaşama sevinci olduğu belli oluyordu. Ama artık tükenmişti.

Yanında benden Yolanda'nın Pizza Restoranı'ndan almamı istediği pizzadan yarısı yenmiş bir dilim, Joey'den getirdiğim kahvenin boş bardağı ve kendisinin bir yerden aldığı birkaç Leteo broşürü duruyordu. İşleme başından beri inanmıştı ama annem Santeria dinine de inandığından benim için pek bir anlam ifade etmiyordu. Çılgın çalışma saatlerinin gözlerinin etrafında oluşturduğu derin çizgileri güzelce gizleyen gözlüğünü taktı. Haftanın beş günü Washington Hastanesi'nde sosyal hizmetli olarak çalışıyordu ve dört gecesini başımızı soktuğumuz bu küçük çatıdan olmamamız için fazladan para kazanmak için süpermarketin kasap reyonunda geçiriyordu.

“Pizzayı sevmedin mi? Başka bir şey alabilirim.”

Annem teklifimi duymazdan geldi. Yataktan kalktı, kısa süre önce “Yoksulluk Diyeti” sayesinde içine girebileceği kadar kilo verdiği, ablasının eski gömleğinin yakasını çekiştirdi ve bana babam öldüğünden beri hiç yapmadığı kadar sıkı sıkı sarıldı. “Keşke yapabileceğimiz başka bir şey olsaydı.”

“Şey...” Ben de babamın yaptıkları ve benim yapmaya çalıştığım şeyler yüzünden her ağladığında olduğu gibi ne diyeceğimi bilemeden ona sarıldım. Leteo broşürlerine tekrar baktım. Aslında babam için yapmış olabileceğimiz başka bir şey vardı... Ama buna da asla paramız yetmezdi. “Su yine soğumadan düş alsam iyi olacak. Müsadenle.”

Beni bıraktı. “Sorun değil, oğlum.”

Apar topar buharın aynayı kapladığı banyoya giderken, her şey yolundaymış gibi davrandım. Hızla soyundum. Ama fazla miktarda çamaşır suyu kullanıldıktan sonra nihayet temiz olan küvete girmeden önce duraksadım çünkü babam orada intihar etmişti. Babamla ilgili anılar her fırsatta ağabeyimle beni hazırlıksız yakalıyordu: boylarımızı ölçtüğünde duvara çizdiği işaretler; haberleri izlerken bizi üzerinde döndürüp durduğu o çift kişilik yatak; yaş günlerimizde *empanada* pişirdiği ocak. Farklı ve daha büyük bir daireye taşınarak bu anılardan tam olarak kaçamazdık. Artık ayakkabılarımızdan fare pisliği silkelediğimiz, arkamızı döndüğümüz anda hamam böcekleri içine düşmüş olabilir diye içeceklerimizi kontrol ettiğimiz o daireye tıklıp kalmıştık.

Sıcak su uzun süre akmadığı için şansımı yitirmeden küvete girdim.

Su saçlarımdan ve sırtımdan süzülürken, başımı duvara yasladım ve Leteo’nun gömmesini isteyebileceğim tüm anıları düşündüm. Hepsi babamsız bir hayat sürdürmekle ilgiliydi. Bileğimi çevirip yara izime baktım. Bir zamanlar mutluluğu ölümde bulabileceğimi

sandığım için bileğime bir gülümseyen surat kazıdığımı inanamadım. Sekiz ağabeyiyle birlikte bir evde büyürken geçirdiği zorlu hayat, sokağın ilerisindeki kötü nam salmış postanede çalışması veya milyonlarca nedenden hangisi babamı intihara sürüklemiş olursa olsun, kolay yolu seçmeyen, kendi hayatları berbat olduğu halde beni, hayatta kalacak kadar seven kişilerle yoluma devam etmek zorundaydım.

Gülümseyen surat biçimindeki yara izinin üstünde parmağımı gezdirdim, bir daha böyle bir aptallık yapmamamı hatırlattığı için mutlu oldum.

DEĞİŞ TOKUŞ RANDEVUSU

(ÇIKTIĞINIZ KİŞİYİ TAKAS ETTİĞİNİZ BİR RANDEVU DEĞİL)

Geçen nisan ayında, Fort Willie Parkı'nda takılırken Genevieve bana çıkma teklif etmişti. Arkadaşlarımın hepsi bunun efsanevi bir cinsiyet rolü değişikliği olduğunu düşünmüşlerdi ama arkadaşlarım bazen dar kafalı gerzekler olabiliyorlardı. Çıkma teklifi kısmını hatırlamam önemliydi çünkü bu, Genevieve'in beni, heba olmuş değil de yaşamını birlikte geçirmek istediği biri olarak gördüğü anlamına geliyordu.

İki ay önce ne-olduğunu-bildiğiniz şeyi yapmaya çalışmak sadece bencilce değil, aynı zamanda utanç vericiydi. Hayatta kaldığınızda, sokakta karşıdan karşıya geçerken elinin tutulması gereken bir çocuk gibi davranılıyordu. Daha da kötüsü, herkes ya dikkat çekmek için çırpındığınızı ya da o işi doğru dürüst yapamayacak kadar salak olduğunuzu düşünüyordu.

Genevieve'in, babasıyla birlikte yaşadığı şehir merkezindeki daireye kadar on sokak yürüdüm. Babası onunla fazla ilgilenmiyordu ama en azından sadece onu görmezden gelebilmek için bile olsa

hayattaydı. Zile bastım ve keşke oraya bisikletimle gidebilseydim diye düşündüm. Koltuk altlarım kokuyor, sırtımdan ter süzülüyor ve az önce aldığım duşun etkisinin yerinde yeller esiyordu.

Genevieve ikinci kattaki penceresinden başını sarkıtıp, “Aaron!” diye seslendi. Güneş ışınları yüzüne vuruyordu. “Birazdan geliyorum, ellerimi yıkamam gerek.” Sarı ve siyah boyayla kaplı ellerini gösterdi, içeri girmeden önce göz kırptı. Onun bir çizgi romandan fırlamış mutlu bir yüz çizdiğini hayal etmek isterdim ama aşırı işleyen hayal gücü yüzünden muhtemelen gölgelerle kaplı bir ormanda kaybolup evinin yolunu yalnızca altın renkli bir yıldızla bakarak bulabilecek, siyah gözlü, sarı karınlı, kartal başlı ve at gövdeli büyümlü bir yaratık falan çizmişti.

Birkaç dakika sonra, üstünde resim yaparken giydiği o beyaz, eski tişörtüyle aşağı geldi. Bana sarılmadan önce gülümsedi; o alıştığım yarım yamalak gülümsemelerinden değildi. Onu üzgün ve yenik görmek kadar kötü bir şey yoktu. Gergin görünüyordu; en sonunda gevşediğinde, ona geçen yaş gününde hediye ettiğim açık yeşil, büyük çanta omzundan kaydı. Çantanın üstüne çok şey çizmişti; bazen minik şehirler, bazen de sevdiği bir şarkının sözlerinin zihninde canlandırdıklarını çiziyordu.

“Selam,” dedim.

“Selam,” diye cevap verip beni öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Yeşil gözleri nemliydi. Bana birkaç ay önce verdiği bir yağmur ormanı resmini hatırlatıyordu.

“Sorun ne? Koltuk altlarım kokuyor, değil mi?”

“Hem de nasıl ama sorun o değil. Resim yapmak beni acayip gerdi. Tam zamanında yardımına geldin.” Flört etmek için tercih ettiği o sert tavırla omzuma vurdu.

“Ne resmi yapıyordun?”

“Bir Japon kırlangıç kuyruk melek balığının yürüyerek okyanustan çıktığı bir resim.”

“Hah. Daha havalı bir şey yapmanı beklerdim. Kartal başlı at gibi daha büyülü bir şey.”

“Öngörülebilir olmayı sevmem, seni aptal-salak.” Çıkmaya başladıktan birkaç gün sonra ilk öpüştüğümüzden beri bana böyle hitap ediyordu. Tarihin gelmiş geçmiş en deneyimsiz öpüşenlerinin en acemisi gibi iki kere yanlışlıkla başma çarptığım için olduğuna emindim. “Film izlemek ister misin?”

“Onun yerine Değiş Tokuş Randevusu’na ne dersin?”

Değiş Tokuş Randevusu çıktığınız kişiyi bir başkasıyla takas ettiğiniz bir randevu değildi. Genevieve’in uydurduğu Değiş Tokuş Randevusu’nda birbirimizin ilgisini çekecek yerler seçiyorduk. Doğal olarak buna Değiş Tokuş Randevusu deniyordu çünkü birbirimizi *değil*, vakit geçirmeyi en sevdiğimiz anları *değiş tokuş* ediyorduk.

“Buna razı gelebilirim sanırım.”

Kâğıt, taş, makas oynadık. İlk seçimi, kaybeden yapıyordu ve makasım onun kâğıdını bir güzel kesti. Aslında ilk yer seçimini ben yapabiliirdim çünkü onu nereye götürmek istediğimi biliyordum ama söylemek istediklerimden yüzde yüz emin değildim ve doğru şeyleri söyleyebilmek için zamana ihtiyacım vardı. Beni 114. Sokak’taki en sevdiğim çizgi roman dükkânına götürdü.

“Galiba öngörülebilir olmamaktan vazgeçtin,” dedim.

ÇİZGİ ROMAN SIĞINAĞI

Bizde Her Numara Var

Ön kapı Clark Kent’in telaşla girip Superman’e dönüştüğü türden eski bir telefon kulübesi gibi boyanmıştı. *Daily Planet*’ın önündeki o telefon kulübesiyle arasındaki o tek eşli ilişki bana hiçbir zaman mantıklı gelmemiş olsa da, hayatımda süperliğe en yaklaştığım an oydu. Aylardır oraya gitmemiştim.

Çizgi Roman Sığınağı çizgi roman tutkunlarının cenneti idi. Kaptan Amerika tişörtlü kasiyer Thor'un çekici biçimli yedi dolarlık tükenmez kalem stokunu yeniliyordu. Wolverine, Hulk ve Iron Man'in pahalı büstleri Wayne Malikânesi'ndeki şömine gibi tasarlanmış bir rafa tüm görkemleriyle dizilmişti. Kırk yaşındaki bir bakirenin tekinin orada süregelen Marvel ve DC bulamacı yüzünden felç geçirmemesine şaşırıyordum. Dükkânda, fotoğraf kabininde fotoğraf çekirmek için kiralayabileceğiniz veya satın alabileceğiniz klasik pelerinlerle dolu bir dolap bile vardı. Ama en çok bir dolarlık çizgi romanlarıyla dolu indirim sepetlerinin yer aldığı bölümü seviyordum çünkü şey, oradaki çizgi romanlar bir dolardı ve daha uygununu bulabileceğimi sanmıyordum.

Küçükken Eric'le oynamayı seveceğimiz türden Örümcek Adam ve Doktor Ahtapot seti gibi aksiyon figürleri bile vardı. Ya da bir Muhteşem Dörtlü setindekiler gibi ama muhtemelen Görünmez Kadını kaybederdik. Espriyi anladınız mı? Benim en sevdiğim karakter Alev Adam, onunkiyse Bay Fantastik'ti. Yeşil Cin ve Magneto gibi kötü adamları bile severdim çünkü Eric hep kahramanları tercih ettiği için oyunlar daha eğlenceli hale gelirdi.

Genevieve, Değiş Tokuş Randevuları'nda sürekli orayı seçiyordu çünkü en çok orada mutlu olduğumu biliyordu ama eskiden yüzme dersleri aldığım halka açık yüzme havuzu, boğulmaktan kıl payı kurtulmadan önce bu dükkânla yarışabilirdi. (Uzun hikâye.) Genevieve yanımdan uzaklaşıp posterlere bakmaya gider gitmez indirim sepetlerine yöneldim. Kendi çizgi romanım üstünde çalışmaya devam etmem için bana ilham verebilecek havalı bir şeyler bulabilirim belki diye çizgi romanları karıştırdım. Çizgi romanım, Güneş Muhafızı'yla ilgili heyecanlı bir karede kalmıştı... Güneş Muhafızı küçükken muhafızlık etmek için uzaydaki başka bir güneşi yutan kahramanımdı. Son karede, gökdelenden bir ejderhanın ağzına düşmeden önce ancak bir kişi kurtaracak vakti vardı ve

kız arkadaşı ile en yakın arkadaşı arasında kalmıştı. Superman hiç şüphesiz Lois Lane'i kurtarırdı ama acaba Batman Robin'i o haftaki kız arkadaşı yerine kurtarır mıydı diye merak etmekten kendimi alamadım. (Kara Şövalye epey çapkındı doğrusu.)

Birkaç genç son *Avengers* filminden söz ettikleri için, hemen iki çizgi roman seçip ağızlarından bir şey kaçırıp içimdeki canavarı ortaya çıkarmalarına fırsat vermemek için hemen kasaya koşturdum. Film aralıkta gösterime girdiğinde izleme fırsatı bulamamıştım çünkü kimse gitmek istememişti. Hepimiz o sıralarda Kenneth'la uğraşıyorduk.

"Selam, Stanley."

"Aaron! Uzun zaman oldu."

"Evet, birtakım sorunlarla uğraştım."

"Kulağa gizemli geliyor. Suratında bir maskeyle yüksek binaların üstünden atlamak gibi bir şey miydi mesela?"

Cevap vermeden önce biraz duraksadım. "Ailevi meseleler."

Ona hediye kartımı verdim, o da iki dolar ödemek için makineden geçirdi. Bir kere daha denedikten sonra, "Bakiye sıfır, dostum," dedi.

"Olamaz, birkaç dolarım olması gerek."

"Ne yazık ki dondurulmuş bir banka hesabı olan Bruce Wayne'den de parasızsın," dedi. Kendinden utanmalıydı; bir müşteriye kabalık ettiği için değil, aylardır aynı salak espriyi ısıtıp ısıtıp önümüze koyduğu için. Tabii ki Bruce Wayne'in en yoksul dönemindeki halinden bile daha yoksul olacaktım.

"Bunları senin için ayırmamı ister misin?"

"Şey, boş ver, sorun değil. Gerek yok."

Genevieve yanıma geldi. "Her şey yolunda mı, bebeğim?"

"Evet, evet. Gitmeye hazır mısın?" Yüzüm kızardı, gözlerim doldu. Ama eve o çizgi romanlarla dönemeyeceğim için üzülme-

miştım. Sekiz yaşında falan değildim. Kız arkadaşımın önünde cidden rezil olduğum için ağlamaklı olmuştum.

Genevieve kocaman çantasından birkaç dolar çıkarırken bana bakmadı bile ama bu beni daha da kötü hissettirdi. “Ne kadardı?”

“Gen, sorun değil. Bunları almam gerekmiyor.”

Ama yine de aldı, bana torbayı verdi ve bir resim için aklına gelen fikirden söz etmeye koyuldu. Açlıktan kırılan akbabalar cesetlerin tepelerinde olduğunu fark etmeden bir yolda ölülerin ruhlarını kovalayacaktı. Bana gayet havalı bir fikir gibi gelmişti. Ona çizgi romanlar için ne kadar teşekkür etmek istesem de, kendimi bok gibi hissetmemem için konuyu değiştirmiş olması belki de daha akılcıydı.

“Kyle’ın Leteo işlemini yaptırdığı zamanı hatırlıyor musun?”

“O Zamanı Hatırlıyor Musun?” oyunu çok yakın tarihte meydana gelen veya o sıralarda süregelen şeyler için oynadığımız aptalca bir oyundu. 147. Sokak’taki, Brendan’la kendimizi ne zaman stresli hissetsek sigara şeklinde şekerlerden aldığımız bir benzinliğin yakınlarında, babamın çalıştığı postanenin civarındaki Fort Willie Park’ından geçerken dikkatini dağıtmak için oyuna devam ettim. (Bunun ne kadar aptalca ve çocukça olduğu konusunda hâlâ dalga geçeriz.)

“Birisinin onu görmediğinden nasıl emin olabiliyor?” diye sordu Genevieve. Elimi bırakmadan bir bankın üstüne sıçrayıp dengesiz biçimde yürümeye başladı. Böyle yaptığı günlerden birinde düşüp kafasını yaracağına ve Leteo’ya buna şahit olduğumu unutturması için yalvaracağıma emindim. “Bir yalan Freddy’nin dedikoducu annesinin dilinin ucuna gelebilir. Bir de Onun Kenneth’i *unuttuğunu* söylemek biraz aşırı kaçır çünkü Leteo anıları *bastırıyor*.”

Onları silmiyorlar.” Genevieve de asla bu işleme inanmamıştı ama bir zamanlar burçların ve tarot kartlarının gücüne inanıyordu.

“Bence bir şeyi bir daha asla hatırlamıyorsan unutmak sayılır.”

“İyi bir noktaya değindin.”

Genevieve en sonunda dengesini kaybetti ve onu yakaladım ama kucaklayıp günbatımına taşıdığım ya da komik bir biçimde dümdüz üstüme düşüp öpüştüğümüz kahramanca bir hareketle tutamadım. Daha ziyade yana sendeledi ve onu kollarının altından tuttum ama bacakları bankın sırtından geriye kaydı. Şu an penisime doğru bakıyordu ve bu utanç vericiydi çünkü penisimi hiç görmemişti. Onu kaldırdım ve ikimiz de özür diledik; ben sebepsiz yere, o da neredeyse yüzüstü apış arama düştüğü için.

Neyse bir sonraki sefere telafi edebilirdik.

“Pekâlâ...” Koyu renkli saçlarını yüzünden çekti. “Şu anda bize zombiler saldıracak olsaydı, savaş planının ne olurdu?”

Bu sefer o utanmasın diye konuyu ben değiştirdim. Elinden tutup onu parka götürdüm. Elma ağaçlarına tırmanıp gitmelerini beklemek gibi yarım yamalak düşündüğü stratejileri anlattı. Gerçek bir aptal-salak gibi konuştu.

Genevieve’in annesi parkın tahterevallilerle ve tırmanma demirleriyle çocuklara daha uygun olduğu zamanlarda onu oraya getirirmiş. Genevieve, annesi Dominik Cumhuriyeti’ndeki ailesini ziyarete gitmek için bindiği uçak çakılıp öldüğünden beri parka gelmiyordu. Ne zaman Değiş Tokuş Randevularına çıksak, onu genellikle bitpazarı veya yarım gün çalıştığım çarşamba günleri buz pateni pisti gibi farklı yerlere götürürdüm ama o gün bana çıkma teklif ettiği günü anacaktık.

Fıskiye alanına vardık. Orası suyun belirli aralıklarla çeşmelerden birinden püskürtüldüğü yerdi. On hortum da yapraklarla, sigara izmaritleriyle ve diğer çöplerle tıkalıydı.

“Uzun zamandır gelmemiştim,” dedi Genevieve.

“Sana burada çıkma teklif etmenin havalı olacağını düşündüm.”

“Ayrıldığımızı hatırlamıyorum.”

“Ayrılmak gerçekten de gerekli mi?” diye sordum.

“Zaten çıkıyorsak bana çıkma teklif edemezsin ki. Bir ölüyü öldürmek gibi bir şey.”

“Haklısın. Benden ayrıl o zaman.”

“Bir neden olması gerek.”

“Tamam. Şey, sen kaltağın tekisin, resimlerin de berbat.”

“Ayrıldık.”

“Harika,” dedim kocaman bir gülümsemeyle. “Az önce sana kaltak dediğim, resimlerine hakaret ettiğim ve kendime o şeyi yaptığım için özür dilerim. Bu olayı sana yaşattığım ve mutlu olmak için hiçbir nedenim olmadığını düşündüğüm için de özür dilerim çünkü benim mutluluğum olduğun çok açık.”

Genevieve kollarını göğsünde kavuşturdu. Dirseklerinde hâlâ ellerini yıkarken atladığı boya lekeleri vardı. “Ben senden ayrılana dek *mutluluğundum*. Bana tekrar çıkma teklif et.”

“Gerekli mi?”

Bana vurdu.

“Tamam. Genevieve, kız arkadaşım olur musun?”

Omuzlarını silkti. “Neden olmasın? Bu yaz yapacak başka bir şeyim yok.”

Bir ağacın gölgesine sığınıp ayakkabılarımızı çıkardık ve yere uzanıp ayaklarımızı çimlere bastık. Bana milyonuncu kez özür dilemem gerekmediğini, büyük bir üzüntü yaşayıp acı çektiğim için benden nefret etmediğini söylemişti. Onu anlıyordum ama dalga geçiyor olsak bile yeni bir başlangıca ihtiyacımız olduğunu hissediyordum. Herkesin Leteo’ya gidip hayatını unutacak parası yoktu; zaten param olsa bile bunu yapmazdım. Leteo işlemini yaptırsaydım, hatırlayacak anılarım olmadığı için o günkü gibi hayatımdaki önemli anları yeniden yaratamazdım.

“Pekâlâ...” Genevieve geleceğimi okuyacakmış gibi avucumdaki çizgileri parmağıyla takip etti ve aslında bir şekilde okudu da. “Babam bir sanat gösterisi için çarşamba günü kız arkadaşıyla birlikte şehir dışına çıkacak.”

“Onun adına sevindim.”

“Cumaya kadar dönmeyecek.”

“Senin adına sevindim.”

Bu konuşmanın nereye gittiğini o anda anladım. Aklımda seksi bir ampul yandı ve o an kalkıp o kadar yükseğe sıçradım ki bulutlarda Aaron biçimli bir delik bırakmış olabilirdim. Ama yere konduğumda, çok önemli bir şey aklıma geldi: Kahretsin, nasıl seks yapıldığına dair hiçbir fikrim yoktu.

ERKEK GİBİ DAVRANMAK

Sonrasında resmen sik sok bir haldeydim.

Tamam, bu sözcükler pek uygun olmadı, ama elimden geleni yapacaktım. Genevieve ne kadar çaba sarf ettiğimi görünce, muhtemelen o kadar çok gülecekti ki gözlerinden yaşlar gelip ağlamaya başlayacaktı. Ben de ağlayacaktım ama onun kadar güldüğüm için değil. Sağlıksız sayılacak derecede porno izleyip teknikleri ezberleyebileceğimi umuyordum ama tek yatak odalı bir dairede bunu yapmak imkânsız sayılırdı. Eric'in uykuya dalmasını bile bekleyemezdim çünkü bütün gece uyumuyordu. O, sabah uyurken porno izlemeyi bile düşündüm ama çıplak bedenler bile beni o saatte uyandıramazdı.

Bir cep telefonum olduğu için şanslıydım ama ne yazık ki dünyanın en berbat internet bağlantısına sahipti. Bu yüzden dizüstü bilgisayarıyla gizlice banyoya “araştırma” yapmak için girebilirdim. Bir dizüstü bilgisayar yerine, oturma odasında kocaman bir masa üstü bilgisayarımız vardı ve Eric o sırada çevrimiçi olmuş, video oyunu ekibi Alfa Tanrı Krallar için ücretsiz bir web sitesi kuruyordu. Lanet olsun.

Önceki gün aldığım karnemin arkasına bir şeyler çiziyordum. Öğrencilerin, dolaplarını temizlemek ve gerekli olduğu takdirde yaz okuluna yazılmak için okula gitmesi gerekiyordu. Notlarım son birkaç aydır malum olay yüzünden düşmüştü ama bütün dersleri geçmiştim (bir köşeye gidip sonsuza dek hidroklorik asitte erimesini istediğim kimya dersini bile). Rehberlik öğretmenim lise sona daha iyi bir ruh haliyle başlayabilmek için o yazı değerlendirmem gerektiği konusunda benimle konuşmaya çalışmıştı. Ona hak veriyordum ama o sırada lise için değil, o gece için endişeleniyordum.

Daire her zamankinden daha ufak, başımsa daha da ufak gibiydi; bir saniye veya dakika ya da saat biraz nefes alabileyim diye dışarı çıktım ama daha uzun sürmeyecekti çünkü nasıl yapıldığını bilsem de bilmesem de o gece seks yapacaktım. Brendan'ın merdivene yöneldiğini görünce ona seslendim; kapıyı benim için tuttu. İlk oral seks deneyimini on üç yaşındayken Charlene diye bir kızla yaşamıştı ve ne zaman video oyunu oynasak bunu anlatıp dururdu. Benim yaşamadığım bir şey yaşadı diye ondan nefret etmiştim ama aslında onun deneyimlerinden faydalanabilirdim.

“Selam. Bir dakikan var mı?”

“Şey.” İkimiz de eline baktık. Elinde içi ot dolu bir kilitli poşet vardı. Uzun süredir tek başına çalışmıyordu. “Aslında, şunu halletmem gerek.”

Kapıyı kapatmasına fırsat vermeden yanından geçtim. Merdiven sahanlığı idrar kokuyordu ve yerdeki birikintiyi görebiliyordum; muhtemelen, kendi bölgesi konusunda çok hassas olan Sıska Dave işemişti. “İçecek misin, satacak mısın?”

Brendan saatine baktı. “Satacağım. Müşteri bir dakikaya burada olacak.”

“Tamam, elimi çabuk tutarım. Nasıl seks yapıldığını öğrenmem gerek.”

“O zaman elini çabuk tutmayacağını umarım.”

“Çok sağ ol, geri zekâlı. Yardım et de rezil olmayayım.”

Leş kokulu otları burnumun dibinde salladı. “Biraz para kazanmam gerek, A.”

“Benim de kız arkadaşımı memnun etmem gerek, B.” Önceki gün iş yerinden aldığım iki prezervatifi çıkarıp suratının dibinde salladım. “Bak, ya bana biraz tüyo ver ya da kızların ilk seferi pek umursamadıklarını falan söyle. Yeteri kadar –bak, bunu birisine söylersen, Çatlak Ben’e seni öldürmesi için rüşvet veririm– iyi olamayacağımdan endişeleniyorum.”

Brendan gözlerini ovuşturdu. “Bırak bu saçmalıkları. Sırf boşalıp rahatlayayım ve alıştırmaya yapayım diye birkaç kızı becermiştim.”

“Ama ben Genevieve’e asla öyle davranmam.” Hiçbir kızı o şekilde kullanamazdım. Belki de Brendan bu konuyu konuşmak için doğru kişi değildi.

“Zaten o yüzden bakırsın. Git, Nolan’dan tavsiye al.”

“On yedi yaşındayken iki çocuğu olan Nolan’dan mı? Yok, kalsın.”

“Aaron, bu işten cayıp da herkesin bir serseri ya da homo olduğunu düşünmesine fırsat verme.”

“Caymaya falan çalışmıyorum!”

Brendan’ın telefonu çaldı. “Müşterim geldi. Toz ol.”

Yerimden kıpırdamadım. En yakın arkadaşım sayılabilecek Brendan’m benim için o çok önemli günde deneyimlerini anlatmasını bekliyordum. “Bundan daha iyisini yapman gerek.”

“Nasıl yani, baban nalları dikmeden önce seninle seks hakkında hiç konuşmadı mı?”

Babamın intiharıyla ilgili kaba bir tabir kullandığının farkındaydım. “Hayır, hep HBO aboneliğimiz var diye dalga geçerdi. Ama bir seferinde Eric’e bir şeyler anlattığına kulak misafiri olmuştum.”

“Tamam, işte. Gidip ağabeyine sor.” Tam buna itiraz edecektim ki beni susturdu. “Bak, bu otu sen almayacaksan gitmen gerek.” Brendan para istermiş gibi elini uzatıp sahte bir gülümsemeyle bana baktı. “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. “Bu akşam bir erkek gibi davran.”

Ağabeyimle cinsellik hakkında konuşmaktansa yapmayı tercih ettiğim şeyler uzunca bir liste oluşturunuyordu ama bekâretimi kaybetmeden ölmek listede yer almıyordu.

Eric yeni çıkan *Halo* oyununu oynuyordu. Kaçınıcı olduğunun hesabını artık şaşırmıştım. Oyunu neredeyse bitmek üzereydi. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bazen birlikte araba yarışı oynardık ama son zamanlarda nadiren oynuyorduk. Çok önemli şeyleri, hatta babamın ölümünü bile konuşmazdık. Oyunu sona erdi ve ben Scorpius Hawthorne ve Yalanlar Mahzeni’ni okuyormuş gibi yapmayı kesip yatağımdan kalktım.

“Babamın seksle ilgili konuşmasını hatırlıyor musun?”

Eric bana bakmadı ama ne dediğimi duyduğuna emindim. Mikrofonlu kulaklığından, “askerlerine” iki dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi ve mikrofonu kapadı. “Evet. O tür konuşmalar insanda gerçekten derin izler bırakıyor.”

Birbirimize bakmıyorduk. Oyun sonrası puanlarına bakıyor, muhtemelen ekibinin daha iyi puan alması gerektiğini düşünüyordu. Ben de bakışlarımı odanın köşesindeki sarımtırak lekelerden pencereye ve hayatın bu kadar utanç verici olmadığı manzaraya çevirdim. “Sana ne anlatmıştı?”

“Sana ne ki?”

“Hayatta olsaydı bana ne anlatırdı diye merak ediyorum.”

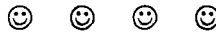
Eric menü ekranında hiçbir etkisi olmayan tuşlara bastı. “Bizim yaşımızdayken, duyguları umursamadığını anlatmıştı. Büyükbabanı hazır olduğunda biraz eğlenmeye, bazı arkadaşları gibi vaktinden önce büyümesin diye her zaman prezervatif kullanmaya teşvik etmiş. Sana kendini gerçekten hazır hissediyorsan, onu gururlandırdığını söylerdi.”

Eric’in babamın sözlerini tekrarlaması aynı etkiyi yaratmıyordu. Babamı özliyordum.

Eric mikrofonu tekrar açtı ve benimle konuştuğuna pişman olmuş gibi ekrana döndü. Dikkati dağınıkken onu babamı hatırlamaya zorlamamalıydım. Yas tutan kişiler her fırsatta bir parça huzur ararlar. Oyuna devam etti, tam bir alfa gibi ekibine talimatlar verdi. Tıpkı babamın basketbol, beysbol ve futbol oynadığında yaptığı gibi.

Dolabımdan konsantre bulaşık deterjanı gibi kokan bir gömlek çıkardım. Giysilerinizi her şeyi tıraş losyonu numunelerine sürten bir ağabeyle paylaştığınızda öyle oluyordu. Yanından ayrılmadan önce, “Akşam Genevieve’de kalacağım. Anneme Brendan’a gittiğimi, yeni bir oyun oynayacağımı falan söyle,” dedim.

Bunu duyunca dikkati anında dağıldı. Hayatımla zerre kadar ilgilenmediğini hatırlayacak kadar bana baktı, sonra oyununa devam etti.

Genevieve’in evine yürürken dağılmıştım.

Her şeyi kafamda büyütüyordum. Neden koşmuyordum? Bunu yapmayı gerçekten istiyorsam, koşuyor ya da enerjimi tüketmemek için en azından hızlı adımlarla yürüyor olmam gerekirdi diye düşündüm. Ama bunu yapmak istemeseydim, ayaklarımı sürüye sürüye yürür, kapısına varmadan da arkamı dönüp evime

giderdim. Belki de oraya fazla hevesli olmadan, bu son derece önemli erkeklığe geçiş adımım hafife alarak ilerlememin sebebi soğukkanlı kalabilmektir. Ne de olsa, ince uzun, tek dişi kırık, göğüs kılları yeni çıkmaya başlamış bir gençtim ve birisi bunu benimle yapmak istiyordu. Üstelik sıradan birisi de değil, hiç komik olmayan esprilerime gülen ve eğlenceli olmadığım zamanlarda beni terk etmeyen ressam kız arkadaşım Genevieve..

Köşedeki markete girdim ve bir kızın bekâretini ona bir hediye sunmadan almak gerzeklik olacağından ona ufak bir şey aldım. Siska Dave çiçeklerin mükemmel bir bekâret alma hediyesi olacağını söylemişti. O öyle diyorsa, çiçek kesinlikle yanlış hediye idi.

Genevieve'in kapısına yaklaşıp çaldığımda, penisime baktım ve "Ne için yaratıldıysan onu yapsan iyi olur," dedim. "Tanrı biliyor ya, yapmazsan seni mahvederim. Seni resmen katlederim. Tamam, Aaron, sakinle konuşmayı kes. Kendi kendine de konuşma."

Genevieve kapıyı kolsuz, sarı bir gömlekle ve hülyalı bir ifadeyle açtı. "Sakinle sohbet nasıldı?"

"İstediğim kadar uzun bir sohbet olmadı." Eğilip kız arkadaşımı öptüm. "Biraz erken geldim. Diğer erkek arkadaşınla daha işin varsa burada bekleyebilirim."

"Seni tekrar terk etmeden önce içeri gir."

"Buna cesaret edemezsin."

Tam kapıyı yüzüme kapayacaktı ki, "Dur, dur," deyip cebimden bir paket Skittles drajeleri çıkardım.

"Harikası."

Omuz silktim. "Eli boş gelmek tuhaf olacaktı."

Genevieve elimden tutup beni içeri çekti. Daire annesinin ona verdiği yabanmersini mumları ve taze boya kokuyordu. Genevieve mağazada bulamadığı bir ton elde etmek için boyaları karıştırmış olmalıydı.

Babamın ölümünden sonra, o oturma odasındaki koltukta başımı Genevieve'in kucağına yaslayıp çok ağlamıştım. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Sırtıma hafifçe vurarak ve sıkılarak bana bakan arkadaşlarımın kilerin aksine söylediği her şey çok değerliydi çünkü o da bir ebeveynini kaybetmişti.

Genevieve her şeyin düzelmesinin nedeniydi.

Koridorun duvarları renkli tablolarla süslüydü. Canlı bahçelerin, sıradan kişilerin numaralar yaptığını izleyen palyaçoların, kapkara bir denizin dibinde parıldayan şehirlerin, kızgın güneşin altında eriyen kilden kulelerin ve daha birçok şeyin resmi vardı. Babası resimleriyle ilgili fazla yorum yapmıyordu ama annesi her zaman Genevieve'in daha ismini yazmayı bile öğrenmeden önce gökkuşağının renklerini nasıl düzgün sırada boyadığından söz edip böbürlenirdi.

Anahtar koymak için kullanılan bir kâsenin bulunduğu, mektuplarla dolu bir masada ürkünç porselen bebekler vardı. Üstünde Genevieve'in isminin yazılı olduğu bir broşür dikkatimi çekti. "Bu nedir?" diye sordum broşürdeki kulübeye bakarak.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey hiçbir şeydir, Gen." Broşürü açtım. "New Orleans'ta bir sanat tatil köyü mü?"

"Evet. Dikkat dağıtacak hiçbir şeyin olmadığı ormanlık bir alanda üç hafta boyunca resim yapılan bir yer. Nihayet bir projeyi tamamlamam iyi fırsat olacağını düşünmüştüm ama..." Hüzünle gülümseyince kendimden nefret ettim.

"Ama geri zekâlı erkek arkadaşını yalnız bırakmaya korktun." Broşürü ona verdim. "Artık sana engel olmayacağım. Oraya gitmemeni yalnızca bütün yaz seks yapmak istemen şartıyla kabul edebilirim."

Genevieve broşürü tekrar masaya attı. “İlk önce kalmama değer mi diye görmem gerek, değil mi?” Bana göz kırıp oturma odasına girdi.

Ev o kadar kafa karıştırıcıydı ki ilk gittiğimde babasının, dahil olduğu yeni bir alışveriş merkezi projesinin planlarını kıyasladığı bir odaya dalmıştım. Evet, babasının bir çalışma odası vardı ve ben ağabeyimle bir oturma odasını paylaşıyor, banyoda mastürbasyon yapmak zorunda kalıyordum. Hayat böyle berbattı işte.

Yatak odasına girdiğimde, yabanmırsini kokusu keskinleşti. Şifonyerinin üstünde iki mum yandığını gördüm; tamamlanmamış tabloların ve büyümek üzere olan on altı yaşındaki iki gencin bulunduğu odayı yalnızca bu mumlar aydınlatıyordu. Yatağına koyu mavi bir örtü örtülmüştü. Genevieve okyanusun ortasında oturuyor gibiydi. Çantamı yere koyup kapıyı kapadım.

Vakit gelmişti.

“İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz,” dedi. Televizyonda izlediğim tüm kötü dizilerde olup bitenlere kıyasla roller değişmişti ama bunu yapmayı daha doğrusu yapmamayı teklif etmesi çok tatlıydı.

Son sevişme denememizde, sinemada yediğimiz patlamış mısır yüzünden midem bozulmuştu. Romantik komedi bir filmdi ve sınıf arkadaşlarımız Collin ve Nicole’la birlikte dışarı çıkmıştık (cılıncı ama yakında çocukları olacak). Ama şimdi bunu yapmaya hazırdım. Geri adım atmayacaktım. “Sen yapmak istediğine emin misin?”

“Yanıma gel, Aaron Soto.”

Gömleğimi parçalayarak çıkardığımı ve ateşli bir seks deneyimi için hızla ona doğru gittiğimi hayal ettim ama bunun yerine gömleğimi güç bela çıkardım, tökezledim ve o anı muhteşem kılmayacak her şeyi yaptım. Düşmemeyi başararak yanına gidip güzelce ve sakince oturdum. “Peki. Şey, buraya sık sık gelir misin?”

“Evet, evime sık sık gelirim, seni aptal-salak.”

Boynuma sıkıca sarıldı. Bir an için boğulacaktım gibi numara yapıp üzerine düştüm ve ölmüş gibi yaptım. Genevieve göğsüme vurup kıkırdarak, “Kimse... o kadar çabuk... boğulmaz!” dedi. “Bu rolü... hiç beceremiyorsun! Hayatımda gördüğüm... *en berbat* ölü adamsın!”

Genevieve’in berbat ölü numarası yaptığımı o anda güven duygusunun dalga dalga yayıldığını hissettim. O sözleri aramızda bir espri olarak kalacaktı çünkü bunu çok özel bir şey yapmak üzere olduğumuz, bize özel olan o yerde söylemişti. Bunu onunla yapmak istediğime emindim. Beni o kadar da sıkı sıkı tutmayan ellerinden sıyrılıp üstüne çıktım ve dudaklarını, boynunu ve bana içgüdüsel olarak doğru gelen her yerini öptüm. Gömleğimi çıkarıp omzumun üstünden arkaya fırlattı.

“Yatağında yarı çıplak olduğun zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu bana bakarak.

Gömleğinin düğmelerini açıp onu bir tek sutyeniyle bıraktım.

O da kot pantolonumun fermuarını açtı; o gülerken, güçlükle bacaklarımı sallayıp pantolonumu çıkardım. Genevieve’in beni bokser’ımla gördüğünde güleceğini bilseydim, bu işten kurtulmak için bir bahane uydururdum. Ama hayatımda daha çıplak ve rahat olduğum başka bir an hatırlamıyordum. Babam hayatta olsa ve bana ilk seferim için aksini söylese bile, onu gerçekten önemsiyordum ve ikimizin mutluluğu hayatımın en büyük başarılarından biri olacaktı.

AİLE GÜNÜNDE İNSAN AVI

Aile Günü'ydü. Herkes dışarıdaki alanı hazırlarken, benim Leziz Tatlar Dükkânı'nda tezgâhta durmam gerekiyordu çünkü sahibi Mohad kardeşini havaalanından almaya gitmişti. Çalışmak, özellikle de önceki gecedен sonra çalışmak canımı sıkmamıştı. Sabah gelen malları sızlanmadan halletmiştim. Hatta son kullanma tarihi ertesi gün bitecek olan ballı çörekleri bile ziyan olmadan satmayı başarmıştım. Sabah boyunca ayrıntıları anlatayım diye arkadaşlarım gelip gitmişti. İnsanın erkek arkadaşlarına ilk sevişmeden sonraki gün başarılarını anlatması muhtemelen kötüydü ama bundan söz *etmemek* kesinlikle imkânsızdı.

Brendan daha sonra uğrayacak olan Genevieve'le ilgili gayet kişisel şeyler öğrenmek için beni sıkıştırdı ama arkasında kuyruk oluşmaya başlayınca pes etti. Sıska Dave kaç kere yaptığımızı (iki!) ve ne kadar dayandığımı sordu (çok dayanamamıştım ama yalan söyledim). Bebek Freddy ilk sevişme öyküsünü anlatıp kıyaslama yapmak istedi ama onunki bariz bir biçimde palavraydı. Hem Tiffany ısrarla onunla hiçbir şey yapmadığını söylemişti. Son olarak, Nolan bana sonuna kadar gidip gitmediğini sordu.

Bunu iki küçük kızı için ıslak mendil almaya geldiğinde sordu; hep prezervatif kullanırdı ama takarken ciddi bir hata yapıyor olmalıydı. Nicole'le ilişkiye girerken prezervatif kullanmaya bile tenezzül etmemiş olan Collin için de diyecek laf yoktu.

Sokağımızda, yetişkinliğe adım attığına şahit olduğumuz ve “Büyük Çocuklar” dediğimiz yirmi yaşlarının sonlarında gençler vardı. Birbirlerini dövdüklerine, randevulaştıklarına, eski sevgilileriyle birlikte olduklarına şahit olmuştuk. Bazıları üniversiteye bile gitmiş, geri gelmemişti. Devon Ortiz gibi diğerleriye hâlâ buradaydı. Devon annesine külotlu çorap almak için gelip beni tebrik etti. Bu durum beni endişelendirdi çünkü haber hızla yayılıyor demekti ama nihayet Büyük Çocuklar'dan biriymişim gibi gururlanmamı da sağlamıştı.

Mohad geri dönene dek, Brendan da gelmiş, Nolan ve Siska Dave'le birlikte tezgâhın önünde duruyordu. “Ne zaman çıkıyorsun? İnsan avı oynamak istiyoruz.”

“Mohad bire kadar kalmamı istedi,” dedim.

Mohad dükkânın diğer tarafından, belirgin Arap aksanıyla seslendi: “Soto! Leş kokulu arkadaşlarını da alıp gidebilirsin.”

Herkes sevinçle bağırdı. Dükkândan çıktık.

Dışarının enerjisi o gün saat sekizde işe başladığım zamankinden farklıydı. Ağabeyim yakınlarda bir yerde kumarbaz arkadaşlarıyla kart oyunu oynuyordu. Çevrimiçiye hep atıp tutan ama gerçek hayatta hiçbir kavgayı kazanmamış olan Ronny; kız arkadaşı Tricia'yla video oyunları fanatikleri için tasarlanmış bir randevulaşma sitesinde tanışmış olan Stevie (gerçi gerçek Tricia'yla henüz tanışmamıştı) ve Japon asıllı olan ama bunu çok geç söyleyen Çinli Simon yanındaydı.

Annem Şişko Dave'e ve ondan küçük ve sağlıklı boyutlardaki kardeşine sosisli sandviç veriyordu. Komşusu Carrie'nin mangalında pişirmişti. On ikinci yaş günümde olduğu gibi ıslak olmadıklarını

umdum. Brendan ve ben annem arkasını döndüğünde sosislileri tükürüp köfteli sandviç paylaşmak üzere Joey'nin Yeri'ne gitmiştik.

Sıska Dave'in annesi Kaci mavi gömleklerle dolu bir alışveriş sepetini iterek yanımıza geldi. Gömleklerin parası aylar öncesinden ödenmişti ama annemin o sene bize gömlek alacak parası olmadığını bildiğimden etkinlikte çekilen tüm fotoğraflarda göze batacağımızı biliyordum. Kaci, Şişko Dave'e ekstra büyük beden gömleğini verdi. Üstündeki beyaz gömlek hardal lekeleriyle kaplandığı için tam zamanında yetişmişti. Kaci, Brendan ve benim yanımıza gelmeden önce kendi oğluna bir gömlek verdi. "İkiniz de orta boy gömlek giyyorsunuz, değil mi?"

"Evet ama annemin gömlek siparişi verdiğini sanmıyorum," dedim.

"Ben de sipariş vermedim," dedi Brendan.

Kaci gömlekleri bize uzattı. "Aileniz sizi düşündü, çocuklar. Bugün eğlenin ve bir şeye ihtiyacınız olursa bize söyleyin."

Ona teşekkür edip yeni gömlekleri kendimizinkilerin üzerine giydik. Gömlekler biraz vasattı. Bu akşamdan sonra belki sadece çamaşır yıkarken veya bir arkadaşımıza yatıya giderken giyebilirdik. Ama yarattıkları birlik hissi biraz, bir bakıma, kesinlikle hoşuma gitmişti. Yaşadığımız bu dört katlı binayı gerçekten daha az boktan kılıyor ve buraya daha çok yuva özelliği katıyordu.

Annem beni yanına çağırды. Uzun süredir mutlu görünmüyordu ama o anda özellikle bana *kızmış* gibiydi. Bebek Freddy'nin annesiyle her ne konuştuysa –konuşmayı anlamamıştım çünkü annem evde nadiren İspanyolca konuşurdu– birden durdu ve "Dün gece Brendan'da olmadığını öğrendikten sonra iş yerini basmadığım için kendimle çok gurur duyuyorum," dedi.

Bebek Freddy'nin annesinin neden orada dikildiğini gerçekten anlayamamıştım çünkü herkes neler olup bittiğini bildiğinde dedikodu anlamsız hale gelirdi.

“Sana kim söyledi?”

“Ağabeyin.”

Oradan buradan duymuş olduğunu umuyordum. “Kalleş.”

“Peşindeyim, Aaron. Artık kendine çeki düzen vermen gerek. Bir yere giderken *bana* söyleyeceksin ve orada olacak yetişkinle *ben* konuşacağım.”

“Peki, anlaşıldı. Tamam. Gidebilir miyim?”

“Korundun mu?”

“Evet, anne.” Beni öldürse daha iyiydi. Yanmaya başlayan sosislilerin kokusu dikkatini dağıtınca arkadaşlarıma yanına döndüm. Brendan, Siska Dave ve Bebek Freddy bana az önce küçücük bir çocuk gibi azar işittin der gibi baktılar. “Lanet olasıca Eric beni gammazlayıp dün gece nerede olduğumu söylemiş.” Sırtı bana dönük olduğu için onu kendime çevirdim. “Başlayalım artık şu oyuna, tamam mı?”

İNSAN AVI NASIL OYNANIR?: Bir kişi avcı olur, diğerleri de iki dakika içinde sokağımızda bir yere gizlenir. Avcı sizi yakaladığında, artık onun takımında olursunuz ve herkes yakalanana veya zaman dolana dek diğer oyuncuları bulmasına yardım etmeniz gerekir.

Ebeleme gibidir ama daha fazla dikkat gerektirir.

Bebek Freddy avcı olmak için gönüllü olan var mı diye sordu. Onu doğrudan eleedik çünkü son avcı olduğunda annesi her zamanki gibi saat dokuzda onu eve çağırmıştı ve onun gittiğini fark edene dek bir saat boyunca boşu boşuna gizlenmiştik. Her iki Dave de avcılıktan nefret ederdi. Deon zor görevi üstlenip saymaya başladı.

Brendan ve ben hızla garaja giren Çatlak Ben’in peşinden her an Siska Dave’i göreceğimizden emin bir şekilde koşturduk. Siska Dave hep arabaların altına gizlenirdi (bu alışkanlığı az kalsın kötü

sonuçlanacaktı... hem de iki kez). Çatlak Ben demirbaş insan avı fanatiğimizdi ve oyundan sıkıldığında topluma karşı bir tehdit haline geleceğinden emindik. Ama o sırada, en iyi gizlenme yerlerini bulmakta öncüydü. Yüz otuz beş numaralı binanın üçüncü katındaki apartman penceresinin bir başka çatıya açıldığını ilk o keşfetmişti. Hepimiz patlak toplarımızı, boş Top Pop şişelerimizi ve Arizona teneke kutularımızı oraya atardık. Kendisi ayrıca altı avcıdan kaçabilmek için hareket halindeki bir Nissan'ın üstüne atlamış olan tek kişiydi. Gülmeyin ama onun da ismi Dave'di. O çılgınlığa varan numaralardan sonra ve bir keresinde sırf eğlence olsun diye yaralı bir kuşun kanatlarını kestiği için kendisine Çatlak Ben lakabını takmıştı. Bizi sevdiği için şanslıydık.

Çatlak Ben'in Timberland botları onu yavaşlatmıyordu ama ayak sesleri öylesine yüksekti ki yerini asla ele vermediğine şaşıırıyordum.

"Çatlak Ben'in peşine takılmaktan vazgeçin," dedi. "Yakalanmasına neden olacaksınız."

"Hep birlikte saklanırsak bir şey olmaz," dedim nefes nefese. Brendan geride kalmıştı.

Çatlak Ben duraksadı ama gizleneceği yeri göstermek için değil. Gözlerini bir tek beyazları gözükenekene dek devirdi. Kendi suratına yumruk atıp olduğu yerde koşar gibi yaptı.

Lanet olsun. Çılgın Tren Modu'na geçmişti. Öyle olduğunda, insanları omuzlarına alır, duvarlara, arabalara ve etrafta ne varsa üstüne fırlatırdı.

"Peşinden gelmeyeceğiz, lanet olsun," dedim.

O orada öylece durup geri dönmeyince, hızla etrafından dolandık; ona bulaşmayacağımızı biliyordu.

"Lanet psikopat," dedi Brendan garajın diğer tarafına varıp yüz elli bez numaralı binaya girdiğimizde. Apartman görevlisinin temizlik malzemelerini koyduğu odaya girip soluklandık. İçerisi

pis paspas suyu ve tuvalet pompası gibi kokuyordu. Brendan sarı su dolu bir lavaboya tükürdü. “Bana şimdi Genevieve’in memelerini anlatmalısın.”

“Hayatta olmaz.”

Ayak sesleri duyunca yere çömeldik ve sırtımızı kırık bir masaya verdik.

“Serseri,” diye fısıldadı Brendan masanın üstünden başını hafifçe uzatıp Deon veya yanındakiler orada mı diye bakarak. “Aferin sana, A. Homo gibi davranıp cayacağına emindim.”

“Rüyanda görürsün,” diye fısıldadım. “Cidden inanılmazdı.”

“Eminim. Homo değilim ama kız arkadaşımı seks yaparken görmek için o seks kasetini izlerdim. Seni görmek için değil.”

“Fena rahatsız oldum,” diye dalga geçtim.

“SİKTİR.”

Ona bakınca, Brendan’ın telaşlandığını fark ettim. Deon bize doğru geliyordu. İkimiz de yerimizden fırlayıp ayrıldık böylece Deon birimizi seçmek zorunda kalacaktı. Benim durumum çok iç açıcı değildi. Deon senelerdir futbol takımında olduğu için gayet formdaydı ve beni yakaladığı anda işim biterdi (Evet, birini takımınıza katmak için sıkı sıkı tutup, “İnsan avı, bir, iki, üç. İnsan avı, bir, iki, üç...” diye üç kere bağırmanız gerekiyordu.) Deon bana doğru geliyormuş gibi yapıp Brendan’ı yakaladı ve bana kaçma fırsatı tanıdı.

Kalbim hızla atarken derhal fırladım. Basamakları ikişer ikişer inerek kapıyı hızla açtım. Nefesim kesilmişti ama oyunun geri kalanını lanet Çatlak Ben’i arayarak geçirmek istemiyorsam o anda yakalanamazdım. Kutsal Kâse’yle oynayan Kocaayak’ı arasak, daha fazla şansımız olurdu. Bir çöp bidonunun içine gizlenebileceğim ufak bir ara sokağa yöneldim... Hayır, içine giremezdim. Arkasına gizlenebilirdim. Ama sokağın girişindeki kapı kilitliydi.

İyi yanı: Kapıyı biraz zorlayarak demirlerinin arasından geçebilecek kadar narin yapıyıldım.

Kötü yanı: Kapıyı yerinden oynatamayacak kadar narin yapıyıldım ve kaslı değildim.

Diğer taraftan birisi ıslık çaldı. Az kalsın iki avcı tarafından izlendiğimizde köşeye sıkıştırılmak çok kolay olduğu için Ölü Adam Köşesi dediğimiz yere koşacaktım. Ama Deon veya Brendan değildi. Buğday tenli ve gür kaşlı bir yabancı köşede duruyordu. Sıkkin veya hüzünlü ya da hem sıkkin hem hüzünlü, kırmızı saçlı, kısa boylu bir kızla birlikteydi.

Adam, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, insan avı oynuyoruz,” diyebildim. “Oyun bir saniye sonra bitecek.” Kapıyı çekiştirip durdum, geçmeye çalıştım ama faydası yoktu. “Lanet olsun be kapı!” Gür Kaşlı, kıza bir şey söyledi, ona arkasını döndü ve yanıma geldi. Kız öfkeden köpürecek gibiydi. Adam beni kenara çekerken, kız oradan uzaklaştı. Adam kapıyı açtı. “Gir içeri.”

“Harika, teşekkürler.” Diğer tarafa geçip çöp bidonundan leş gibi lahana kokusu yayıldığı için yerde duran tuğlaların ardına gizlendim. Bize yaklaşan ayak sesleri duyunca yeni atılmış asfalt gibi kokan ve yüzüme sıcaklık yayan zemine yanağımı dayayıp yere uzandım.

Gür Kaşlı, “Uzun boylu bir çocuğu mu arıyorsun?” diye sordu. Deon ve Brendan’ın evet anlamında başlarını salladıklarını tahmin ettim çünkü adam sonra, “Şu yöne gitti,” dedi. Ayak sesleri Ölü Adam Köşesi’ne doğru uzaklaştı. “Ortalık sakın, Esnek.”

Kalkıp yanına gittim ve parmaklarımı aramızdaki çitin aralıklarına geçirdim. “Teşekkürler.”

Muhtemelen birçok kıızı tavlayan gülümsemesiyle, “Yardımcı olabildiğime sevindim,” dedi. “Bu arada, ben Thomas.”

Tokalaşmak için elimi uzatıp, “Aaron,” dedim. Hâlâ kapının diğer tarafındaydım. Hafifçe güldü. “O kızla aranızda bir sorun mu vardı?”

“Ona ayrılmak istediğimi söyledim.”

“Kötüymüş. Neden ayrılmak istedin peki?”

“Artık benim için doğru kız değildi.”

“Neden?”

“Pek önemli bir şey değil.”

Brendan ile Deon’un arkamdan sessizce geleceklerinden biraz endişeleniyordum ama bir yandan da Thomas isimli bu yabancınn kız arkadaşından neden ayrıldığını merak ediyordum. Sessizlik sürünce, “Bugün birinci yılımızı kutlayacaktık,” dedi. “Sara’nın en sevdiği parfümü almak için alışveriş merkezine gittim. Parfümün adını hatırlayamadım ama bildiğime emindim. Kokusunu bildiğim için pek sorun etmedim, nasılsa bir parfümeride kokudan tanırım dedim.” Cüzdanından birkaç sinema bileti çıkardı. “Sonra bu biletleri gördüm ve filmleri Sara’yla mı yoksa kuzenlerimle mi izlediğimi de hatırlayamadım.”

“Peki...” Bu öykünün nasıl ilginç bir alacağını merak ettim. Kızın kız kardeşiyle falan mı yatmıştı?

“Bunu hatırlayamadığıma göre, vaktini boşa harcadığıma karar verdim. İlişkiyi bu şekilde sürdürmek onu kandırmak olacaktı ve benim de yeni birisini bulmamı engelleyecekti.”

“Mantıklı,” dedim. “Yani, Romeo ve Juliet birbirlerine en büyük mutluluğu vereceklerine inanmamış olsaydılar, ikisi de hayatta kalırdı.”

Güldü. “Bu yüzden de zehir içmeme degecek birini mi bulmalıyım?”

“Kesinlikle,” dedim. “Buralarda mı oturuyorsun?”

“Evet.” Joey Rosa sitesini işaret etti.

“Oyuna katılmak ister misin?”

“İnsan avı on üç yaşındakilere göre değil mi?”

“Aslında öyle ama biz sert takılıyor, birbirimizi yere falan deviriyoruz.”

“Saat kaç kadar oynayacaksınız?”

“Bütün gün oynayacağız ama başka oyuna geçebiliriz. Bilemiyorum.”

“Gitmem gerek. Belki sonra görüşürüz. Birisinin seni kollaması gerekiyor sanırım.”

“Bu saatten sonra başımın çaresine bakabileceğime eminim.”

“Ne kadar eminsin?”

“Yüzde yüz.”

Thomas arkamı işaret etti. Deon ile Brendan'ı gördüm. Hızları kesilmişti ama yaklaşmışlardı. Thomas kapıyı aralayınca, sessizce onun tarafına geçtim.

“Koşsam iyi olacak.”

“Koşsan iyi olacak.”

“Sonra görüşürüz, Thomas.”

“Görüşürüz, Esnek.”

On dakika sonra, amatör gibi tünel kaydırağa saklanmak gibi aptalca bir hata yapınca, Deon beni yakaladı. Ondan sonra diğerlerini merdivenlerde ve garajda arıyordum ki az önce gittiğim kapıya doğru adeta çekildim. Kimse yoktu. Bebek Freddy, Nolan veya Thomas denen çocuk ortalıkta değildi. Aramaya devam ettim.

Dört buçuktan sonra Genevieve de Aile Günü kutlamasına geldi. Yanıma yaklaştığı sırada çocukların hepsi bağırıp ıslık çaldılar.

Önceki gece sevişmemizden önce yaptığı gibi şakayla karışık beni boğmasını bekledim, gerçi bu sefer gerçekten boğabilirdi. Ama bana sarılırken, “Ben de arkadaşlarıma söyledim,” diye fısıldadı. Sonra da bana vurdu. Arkadaşlarım ne kadar başarılı olduğumla ilgili sorular sormaya başlayınca yanlarından ayrılıp boş bir banka gittik.

“Nasılsın?” diye sordum.

“Çok mutluyum sanırım.”

Bakışlarım biraz daha aşağı kayana dek boynuna baktım. Normalde bu bol kesimli bluzları giydiğinde dekoltesine bakmamaya çalışırdım ama seksten sonra hormonlarım tavan yapmıştı. Her şeyine karşı zaaf geliştirmiştim. Göz göze gelene dek çenemi kaldırdı. “Bir canavar yarattım, değil mi?”

“Yemin ederim kişiliğini de seviyorum.”

Gülümsemiyordu. “Seni özleyeceğim, Aaron,” dedi.

Elimi tuttu. Kafam fena halde karışmıştı.

Sonra yüzündeki ifadeyi fark ettim. Birisi göğsüme bir yumruk atmış gibi hissettim. Benden ayrılıyordu. Beni sadece seks için istemişti. Belki de seks hoşuna gitmemişti. Performansım kötüydü çünkü aceleye getirmiştik. Belki de hiç yapmamamız gerekirdi. Zor bir hayat olurdu ama uzun bir günün sonunda söyleyecek bir şeyim kalmayınca umursamayan Genevieve olmayan bir hayat çok daha zor olurdu.

“Ne yaptım?” dedim.

Elini yanağıma koydu. “Sanat kampına yazıldım, seni aptal-salak. Başvuru yapmak için geç kalmıştım tabii ama aradığımda birisinin katılmaktan vazgeçtiğini söylediler. Ama doğum günümünden sonra gideceğim o yüzden benim için yaptığın büyük planlar suya düşmeyecek.”

Evet, gerçekten de dünyanın ne büyük aptal-salağıydım. Ama en şanslıyıldım da çünkü geleceğine son derece önem veren bir kız arkadaşım vardı. Hem seks vasat olduğu için de gitmiyordu.

Yani en azından öyle sanıyordum.

“Ben de seni özleyeceğim sanırım,” dedim. Prenses Leia seni seviyorum dedikten sonra Han Solo’nun “biliyorum” demesi gibi havalı gelmişti kulağa.

Yanağımlı şefkatle tutan avucu bir anda bir yumruğa dönüştü ve omzuma indi. Ona henüz doğum günü için hiçbir plan yapmadığımı söyleseydim, büyük ihtimalle yumruğu suratıma inerdi. Sececeğim hediye fazla pahalı olamazdı çünkü ay sonu gelmeden anneme kirayı vermem gerekiyordu. “Eminim ki doğum gününü parkta yıldızları izleyerek geçirmek istersin, öyle değil mi?”

“Aslında kulağa mükemmel geliyor, evet.”

“Olmaz. Çok sıkıcı. NASA’ya gidip yerçekimi olmayan odada takılalım.”

“Kulağa hem imkânsız hem de yorucu geliyor.”

“Bana çok eğlenceli olurmuş gibi geldi.”

“Yerinden olsam bu tartışmaya girmezdim, Aaron,” dedi. Gülümseyerek ayağa kalkıp uzaklaştı.

Peşinden gittim. “Eminim ki NASA’da bir yerde yıldızlar vardır...”

NASA’ya karşı park tartışmamız Genevieve “ben öyle istiyorum” dediğinde sona erdi. NASA’ya gidebileceğimiz falan yoktu ama yine de kaybetmek hoşuma gitmemiştı.

Hava iyice kararmıştı, saat sekizi geçmiş olmalıydı. Su balonu oyunumuzdan geriye kalan renkli şeritler etrafımızı sarmıştı ve marshmallow’larımızı kızartmak için kullanacağımız mangalın

etrafında ateşböcekleri altınımsı bir renk saçarak uçuyordu. Genevieve hiç marshmallow yemediği için o anı telefonumun boktan kamerasıyla yakaladım. Yüzünü ekşitti ve memnuniyetsizliğini başparmağını yere doğru çevirerek gösterdi. “Çok yanık,” diye mırıldanıp ağzındaki lokmayı tükürdü.

“Tam bir hanımefendi,” dedi Nolan.

Genevieve ona hareket çekti. “Buna ne dersin?”

Diğer çocuklar hep bir ağızdan, “Ooooooo!” dediler.

Genevieve’in marshmallow’unun geri kalanını ben yedim ve oturduk. Ağabeyim hâlâ arkadaşlarıyla bir sokak lambasının altında kâğıt oyunu oynuyordu; annem gümbür gümbür çalan salsa müziğinde sosyalleşmeye çalışıyordu; babalardan bazıları çöp bidonunu basket potası olarak kullanıp bira kutularıyla atış yapıyorlardı... Thomas denen çocuk da oradaydı; kaybolmuş gibi etrafına bakınıyordu.

Kolumu Genevieve’in omzundan çekip Thomas’ın yanına gittim. “Selam!”

“Esnek, şükürler olsun!” Thomas yumruk tokuşturmak için elini kaldırdı. “Seni arıyordum. Burada neler oluyor, birisinin yaş günü falan mı?”

Daha önce fark etmediğini tahmin ettiğim gömleğimi gösterdim. “Aile Günü. Biz Leonardo Sitesi sakinleri için her sene düzenlenen bir kutlamadır. Joey Rosa’da hiç bu tür bir etkinlik düzenlenmiyor mu?”

“Hayır. Burada olmam sorun değil, değil mi? Özel bir partiye gidebilirim.” *Buraya ait olmadığımı biliyorum*, diye bas bas bağırarak bir ifadeyle etrafına bakındı.

“Sorun değil. Gel de arkadaşlarımla tanış.”

Grubun yanına döndük. “Millet, bu Thomas.” Genevieve bir bana bir ona baktı. “Bu da kız arkadaşım, Genevieve.”

“Selam,” dedi Thomas. “Mutlu Aile Günü millet.”

Gönülsüzce ellerini ya da başlarını salladılar.

“Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordu Bebek Freddy.

“Bugün tanıştık. Kız arkadaşından ayrıldığı için, belki oyunlar onu neşelendirir diye düşündüm.”

“Bir dakika.” Deon ayağa kalktı. “Seni öğlede sonra kapının orada görmemiş miydin?” Dirseğiyle Brendan’ı dürttü. “Bizi Ölü Adam Köşesi’ne yollayan bu herif değil miydi?”

“Oraya öyle mi diyorsunuz?” Thomas bir elini kalbine götürüp diğerini kaldırdı. “Bu arada suçluyum. Esnek dostum zor durumda olduğu için ona yardım ettim.”

“Nerede oturuyorsun?” diye sordu Şişko Dave.

“Sokağın ilerisinde. Joey Rosa’da.”

Herkes birbirine baktı. Seneler boyunca, Joey Rosa’daki çocuklarla takışmış, ne zaman bizim bloğa gelseler kavgalar etmiştik ama Thomas’ın onlar gibi olmadığını görebiliyordum.

Sıska Dave rekabeti önemsemezdi. “Troy’u tanıyor musun? Hâlâ Veronica’yla mı birlikte?”

“Troy’la aram pek iyi değil,” dedi Thomas. “Komşum Andre bir konuda ona kızmıştı. Veronica’ya onda ne bulduğunu sorduğuna kulak misafiri oldum ve kızın Andre’nin neden söz ettiğine dair en ufak bir fikri yoktu.”

“EVET!” diye ayağa fırladı Sıska Dave. “O hergelenin yalan söylediğini biliyordum. Gidip kızı aramam gerek.”

Thomas başını kaşıdı. “Kötü haberi veren ben olmak istemezdim ama kız şimdi Andre’yle çıkıyor.” Hepimiz yerine çöken Sıska Dave’in haline güldük.

“İnsan avı nasıl geçti?” diye sordu Thomas. “Kazandın mı?”

“Senden on dakika sonra yakalandım.” Tekrar Genevieve’in yanına oturup elini tuttum. Elini çekti. Çok geçmeden nedenini anladım; avucunu açmış bir ateş böceğinin konmasını bekliyordu. Parıldamadıklarında, orada olduklarını birden ortaya çıkıp sizi

şaşırttıkları ana kadar unutmak kolaydı; bana derin üzüntüyü hatırlatıyorlardı.

“Ateşböceklerinin çiftleşmek için parıldadıklarını biliyor muydun?” diye sordu Thomas.

“Hayır,” dedim. “Yani, doğru söylüyorsunuzdur da ben bilmiyorum.”

“Yanına yaklaşan herkesi bayıltacak kadar tıraş losyonu sürmektense, bir eşi parıldayarak kendisine çekebildiğimizi düşünsene,” dedi. Söylediği tuhaf geldi, bence tıraş losyonu hiç de fena kokmuyordu.

“Aaron ve Genevieve çiftleşmek hakkında yeteri kadar şey biliyorlar,” deyiverdi Nolan.

Genevieve ona yine hareket çekti. “Ateşböceklerinin avlarını yakalamak için de parıldadığını biliyor muydunuz? Muhteşem poposuyla sizi bir ara sokağa çekip yiyen bir kız gibi.”

“Ne kadar çılginca bir bilgi.” Kolumu, kız arkadaşların aç ateşböcekleriyle aynı avcı evrende var olduklarını yeni öğrendiğim için beni bir ara sokakta yememesini umarak omzuna attım.

Çatlak Ben, Bebek Freddy’yi sıkıştırıp Leziz Tatlar’a gidip bir beysbol topu daha almaya ikna etti çünkü diğerini maçta çatıya fırlatmıştı. Bir süre tartıştıktan sonra, Thomas elini cebine atıp bir dolar çıkardı ve Çatlak Ben’e verdi. Aile Gününe onu kabul ettikleri için herkese bu şekilde teşekkür etti. Çatlak Ben teşekkür etmedi, başını sallamakla yetindi ve parayı Bebek Freddy’ye verdi... O da kendi cebinden bir top daha almayacağına sevindi ama yine de topu almaya gidecek kadar ezik diye cık cıklandı. Leziz Tatlar’dan dönünce topu Çatlak Ben’e fırlattı.

“Şimdi ne yapacağız?”

Çatlak Ben hırlar gibi kısık sesle, “İntihar,” dedi. Sesi zaten hırlama olmadan da yeteri kadar ürkütücüydü. Hepimizin topla intihar etmesini kast etmiyordu çünkü bu a) bana karşı kabalık olurdu; gerçi umursayacağını sanmıyordum ve b) imkânsızdı.

Genevieve bana Çatlak Ben tarafından idare edilen bir tari-katın üyeleriymişiz gibi baktı.

“Bu bir oyun,” dedim.

İntihar oyunu nasıl oynanır: Bireysel bir oyundur. Birisi topu duvara fırlatır, top duvardan seker ve yere değerse bir başkası fırlatır. Ama birisi topu havadayken yakalayacak olursa, topu ilk atan kişi diğerleri topu ona fırlatmadan duvara koşup, “İntihar!” diye bağırır.

“... oyun sen sona kalâna dek sürer,” diye açıkladı Brendan Genevieve’e.

“Kulağa barbarca geliyor,” dedi Genevieve.

“Başına top atılmamasını isteyebilirsin,” dedi Bebek Freddy.

Doğru söylüyordu. Kızlar ve daha küçükler için koyduğumuz bir kuraldı; onlara topla vurmak yerine, topu duvara fırlatıp onları yenebiliyordunuz.

“Ya da hiç oynamamayı tercih edebilirsin,” dedim. Top Çatlak Ben’deyken, sevgilimin duvara koştuğunu görmek istemiyordum.

“Sorun değil,” dedi.

“Daha önce bu oyunu oynamış mıydın?” diye sordum Thomas’a.

“Birkaç sene önce.”

Penceremin altındaki duvara gittik. Panellerden birinin üstünde boktan klimamız yüzünden beyaz bir leke oluşmuştu. Babamın kupalarının yanındaki çizgi roman dergisi yığınının üstünde duran birkaç çizim defterim görünüyordu.

Topu ilk Çatlak Ben fırlattı. Ona çok sert vurup da öfkelenme-sine neden olurlar diye kimse topu yakalamamış olabilirdi. Sonra Nolan topu fırlattı ve Brendan ile Bebek Freddy topu yakalayalım

derken çarpışınca ikisi de topa değdiler. Nolan güvendeydi ama Brendan ve Bebek Freddy duvara gittiler. Sekan topu hızla alıp Bebek Freddy'ye fırlattım.

Oyun dışı kaldı.

Birisi daha topu kapıp ona atmasın diye Brendan, "İntihar!" diye bağırdı. Ama Aile Günü'nde "İntihar!" diye bağırarak çok yanlış bir hareketti. Herkes, özellikle de annem ile ağabeyim kendime malum şeyi mi yaptım diye bir anda dikkat kesildiler. Çok geçmeden oyun oynadığımızı fark ettiler ve oyunun ismini değiştirmemiz için sonraki senelerde bize yalvarıp durdular.

Oyun devam etti. Şişko Dave Nolan'ı, Deon'u ve Sıska Dave'i elemeyi başardı çünkü aşırı kilolu olmasına rağmen iyi bir atıcıydı. Topu attı ve Genevieve yakaladı.

"Sakın ıskalama," diye yalvardım.

Genevieve topu fırlattı ve günün birinde büyük bir kavga edersek ve beni bir mutfak bıçağı fırlatmakla tehdit ederse, kılımlı kıpırdatmazsam dahi başıma bir şey gelmeyeceğini anladım.

Şişko Dave, "İntihar!" diye bağırdı.

Herkes o kadar gerilmişti ki yere mayın döşendiğini düşünbilirdiniz.

Genevieve duvara koşmadı (oysa öyle yapması gerekiyordu).

Kimse topa koşmadı (oysa öyle yapmaları gerekiyordu).

Nihayet Brendan harekete geçti.

"Yapma," dedim. Lanet topu kendim almalıydım.

Genevieve koştu ve tam duvara birkaç adım kalmıştı ki top omzuna isabet etti. Hızla arkasına dönüp gözlerini devirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hepiniz bundan mı o kadar korkuyordunuz?" diye sordu.

"Sana fazla sert fırlatmadım," dedi Brendan, Genevieve oyundan çıkanların yanına gidip otururken. Brendan topu fırlattı ve top duvardan sekip doğrudan Thomas'ın ellerine düştü. Thomas,

Brendan'ı kovalayıp topu fırlattı ama Brendan, "İntihar!" diye bağırdıktan sonra ona isabet ettiği için ceza aldı. Top Çatlak Ben'e doğru yuvarlandı. Bu da oyunu yeni oynayan birisi için korkutucu olduğundan, ben de topun peşine takıldım. Topu yakalayayım derken omzumun üstüne düştüm. Ayağa kalktığımda Thomas'm henüz duvara koşmadığını gördüm.

"İyi misin?"

"Fırlat şunu!" diye bağırdı Çatlak Ben.

Topu fırlattım ama ıskaladım.

İkimiz de duvara koştuk. Thomas benden önce, "İntihar!" diye bağırdı. Top bana o kadar sert çarptı ki dosdoğru duvara toslayıp yere yığıldım.

"Aaron!"

Genevieve derhal yanıma geldi ama iyiydim ya da birkaç güne iyi olacaktım. Şakaklarıma masaj yaptı ve başımı çevirince Çatlak Ben'in, muhteşem atışına deliler gibi sevindiğini gördüm. Brendan hiç şüphesiz kötü atışından duyduğu hayal kırıklığıyla başını sallıyordu.

"İyi olduğuna emin misin, bebeğim?" Oyunun geri kalanını kalbim hâlâ gümbür gümbür atarken oturarak geçirdik.

"Şu anda bir kutu Exedrin içebilirim," dedim. Bunlar sicilinde bir intihar girişimi olan birine uygun sözcükler değildi. Oyunu izlerken Genevieve'in, salı öğleden sonra New Orleans'a gittikten sonra yüksek bir yerden bir şey almak istediğinde yanında uzun boylu birisinin olmasını nasıl da özleyeceğini konuştuk. Tam ona bir filmde oynasaydık 17 yaş sınırı koyulmasına sebep olacak bir şey söylemek üzereyken, Thomas Şişko Dave'e topu o kadar sert attı ki Brendan bile bunu *hissettiğini* söyledi. Hepsî fazla kiloları bir zırh görevi gören arkadaşımıza üzüldükçe, lanet olası kafama bir darbe aldığımda yanıma gelen tek kişi kız arkadaşım olmuştu. Diğerlerinin arasında bir anlaşma falan olmalıydı.

Oyunda Thomas, Brendan ve Çatlak Ben kaldı. Thomas ya da Brendan'ın sonraki birkaç turda Çatlak Ben'in korkusundan başarısız olması gerekecekti. Brendan çok kötü atış yaptığından (ama *ben* ona hayal kırıklığına uğramış gibi bakmayacaktım), top anneme ve komşularımıza doğru yuvarlandı.

"Ben alırım," dedim başıma o darbeyi aldıktan sonra motor becerilerimi kontrol etmeyi isteyerek. Bağlantıları kötü yapılmış bir oyuncak gibi yürümediğimi fark edince rahatladım. Annem ben yanına gidene kadar topu almıştı. Topu Brendan'a geri fırlattım. "Oyun sert geçiyor."

"Su balonu savaşınızı tercih ederim," dedi annem.

"Su şişelerini Çatlak Ben'e attığımızda bile mi?"

"Bence o çocuğa daha fazla zarar veremezsiniz," dedi annem biraz fazla yüksek sesle. Bunun üzerine, kulağa mantıklı geliyor mu bilmem ama tanışmadan tanıdığım komşularımızdan bazıları güldü. Ama biraz, bir bakıma, kesinlikle tanıdığım bir kadın vardı. Onu insanı delip geçen yeşil gözlerinden ve dağınık kıvılcık-turuncu saçlarından tanımıştım. Bir mum alevini andıran saçlar.

"Selam, evlat," dedi Kızılkafta bir parça Güney Bronx şivesi karışmış, belli belirsiz bir İngiliz aksanıyla.

"Evangeline!" dedim neredeyse bağırarak. Evangeline eski bakıcımdı ve ona tam anlamıyla vurulmuştum. Onu orada oturmuş, keyifle içki içerken görmek garipti; çocukluğumda hiç içki içtiğini görmemiştım ve bu iyi bir bakıcı olduğunu gösteriyordu. "Sana sarılmak isterdim ama şu an çok terliyim ve şey, tam pis bir adam gibiyim."

Birasını yere koyup yine de bana sarıldı. Saçlarımı karıştırıp gözlerimin içine baktı. "Demek sen minik Aaron Soto'nun dokuz sene sonraki halisin. Çok yakışıklısın. Senin için savaşan bir sürü dünya güzeli olduğuna eminim."

“Şey, sadece bir kız arkadaşım var,” dedim gururla. Hayatımın ilk aşkına artık piyasada olmadığını söylemenin havalı bir yoluymdu. Power Rangers maratonumdan sonra ona çıkma teklif ettiğimde beni geri çevirmemeliydi.

“Dün geceyi birlikte geçirdiği çok hoş bir kız arkadaş,” diye homurdandı annem. “Bana haber vermeden.”

“Londra nasıldı?” diye sordum annemi duymazdan gelerek. Yanlış hatırlamıyorsam, Evangeline benden sadece dokuz, on yaş büyüktü. Bana bakmayı bırakınca, “Yurtdışında okumak için kalbimi kırdın, değil mi?” diye salya sümük ağlamıştım ama o sırada bundan söz etmeyecektim tabii.

“King’s Üniversitesi’nde felsefe okudum. Ama zamanı geri alabilseydim, Sokrates öncesi ideolojilerle ilgili dersleri almaktansa seninle araba yarıştırmayı tercih ederdim.”

“Duymak istediğim de buydu.” Gülümsedim. “Demek geri döndün. Burada mı kalacaksın?”

“Evet, evet. Bir iş bulmam gerek ama Amerika’ya döndüğüme seviniyorum; haftanın herhangi bir günü Londra Metrosu’nun kalabalıklığına buradaki metronun sıkışıklığını tercih ederim.” Bana aniden tıpkı eskiden annemin bir, iki saat daha çalışması gerektiğini söylemek zorunda kaldığında takındığı gibi hüznü bir ifadeyle baktı. “Baban için üzüldüm. Konuşmak istersen beni her zaman arayabilirsin, evlat. Seninle birinci oyuncu kolunu paylaşmak istemiyor diye ağabeyini şikâyet etmek için bile arayabilirsin.”

Yara izimi görmesin diye elimi cebime soktum. Annem başını önüne eğdi. Birkaç hafta konuştuğum şu berbat terapist Dr. Slattery’dense Evangeline’le konuşmayı tercih ederdim. “Tabii ki.” Kendimi gülümsemeye zorladım çünkü herkes en az kendim için istediğim kadar mutlu olmamı istiyordu. “Hoş geldin.”

Oyuna tam Çatlak Ben’in topu Brendan’a fırlattığı sırada geri döndüm. Thomas birkaç dakika önce elenmiş olmalıydı ki Gene-

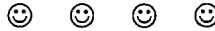
vieve'in yanında oturmuş muhtemelen yine ateşböceklerinden söz ediyordu. Ben de Gen'in diğer tarafına oturdum. Bebek Freddy, "Annenin yanındaki kızıl kim?" diye sordu.

"Eski bakıcım. Çok güzel, değil mi?"

Bunu duyan Genevieve dikkat kesildi. Thomas'la konuşmayı kesip rakibini görmek için başını çevirdi. "Çocukluğumda ona fena vurulmuştum. Ama geride bırakmayı başardım."

Brendan, "Neden bunu bilmiyorum, seni serseri kaltak?" dedi.

"Çünkü henüz otobiyografik grafik romanımı çizmedim hergele."

Daha sonra, Genevieve'in babası onu almadan biraz yalnız kalmak için uzaklaştık. Ertesi gün buluşamayacaktık; teyzesi onu sanat kampı için alışverişe götürecekti ama kesinlikle bu arada haberleşecek ve pazartesi günü doğum gününde görüşecektik. Onu arabaya kadar geçirdim. Bana bakıp homurdanan ve gaza basıp duran babasının yanına geçmeden önce omzuma vurdu.

Oyun alanına döndüğümde Thomas yorgun görünüyordu. Tek başına oturmuş, diğerlerinin buzlu çay içişini izliyor ve gülüyordu. "İyi misin?" diye sordum.

Evet der gibi başını salladı. "Kendi sokağımdakilerden çok daha eğlencelisiniz."

"Yarın işin var mı?"

"Beşe kadar çalışmam gerek."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Melrose'daki gurme İtalyan dondurması mekânında."

"Kulağa soğuk ve berbat geliyor."

"Çok soğuk ve çok berbat."

"İşten sonra buluşalım. Bu sefer sen de insan avı oynarsın."

“Anlaştık, Esnek.”

Yumruklarımızı tokuşturduk.

Ertesi gün feci derecede akşamdan kalma olacak yetişkinler oyun alanından çıkınca, evlerimize dağılmadan önce takırdayan bira kutularıyla ve alüminyum folyolarla çöp bidonlarında basketbol, hatta biraz da hentbol oynadık.

GÖZLERİ OLMAYAN MUTLU BİR SURAT

Ertesi gün öğleden sonra kendimi Melrose Caddesi'nde buldum.

Thomas'ı almak için Ignazio'nun Dondurma Dükkâm'na girdiğimde içerideki klima son sürat çalışıyordu. Canım hiçbir şey almak istemedi. Tezgâhın ardında başka birisi olsaydı, muhtemelen sadece tadımlık bir şey yiyip gider, onu deli ederdim ama Thomas bu tür saçmalıklarla uğraşacak halde değil gibiydi. Üstünde dünyanın en kötü haki renkli iş önlüğü vardı ve güreşlerini kasadaki bir faturaya bakıp tuşlara basarken çatmıştı.

"Ignazio'nun Dondurma Dükkâm'na hoş geldiniz?" dedi başını kaldırmadan. "Sadece dondurma mı, yoksa waffle yanında dondurma mı istersiniz?"

"Sadece göz teması isterim," dedim.

Thomas başını hızla kaldırdı. Beni tadım kaşıklarından biriyle öldürebilirmiş gibi baktı ama hemen sakinleşti. "Esnek!"

"Thomas!" Ona bir lakap bulmamıştım. "Dışarısı çok sıcak. O yüzden lafımı geri alıyorum. Burası hiç de soğuk ve berbat değil. Rahatın yerinde."

“Uzun sürmeyecek.”

“Nasıl yani?”

Thomas önlüğünü çıkardı. Gayet kayıtsız bir tavırla üstünde bronz bir müdür levhası olan kapıyı açtı ve “Hey, işi bırakıyorum,” dedi. Sonra önlüğünü çıkarıp yanına geldi.

Onu alkışlayıp tezahürat mı etsem, yoksa geleceği için endişelensem mi bilemedim.

Beni kapıya doğru itti ve dışarı çıktığımızda, “YAŞASINNN!” diye bağırdı.

Elimde olmadan güldüm. “Neler oldu? İş bıraktın mı? Bıraktın, değil mi?” O kadar mutlu görünüyordu ki işi bırakmış olmalıydı. “Adamım, sen bu ayrılma işini tekrara bağladın. Dün kız arkadaşından ayrıldın, şimdi de işinden. Orta yaş krizine girmene daha yirmi yıl var.”

“Uğraşmaktan sıkıldığım her şeyi bırakırım,” dedi Thomas. “Her zaman da öyle olacak.”

Leonardo Sitesi’ne gittik. Thomas havaya yumruk attı ama neyle savaştığını anlayamadım.”

“Sara’nın paranoyasına artık tahammül edemiyordum,” dedi. “Ne tür dondurma istediklerini bildikleri halde, dükkâna gelip sekiz ayrı çeşidi tadan insanlara da öyle. Bisiklet lastiklerini şişirmekten de sıkılmıştım, o işi de bıraktım. Bir iş bana bir şey katmıyorsa istifa ederim. İşte. İtiraf ediyorum: Kolay pes ediyorum.”

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Önceki gün tanışmıştık. Şimdi de bana... Tam olarak ne söylüyordu? Ben olsam bu kelimeleri tercih etmezdim. “Şey...”

“Sen hiçbir şeyden vazgeçtin mi, Esnek?”

“Evet, kaykay kaymaktan. On yaşında falandım sanırım. Dimdik bir yokuştan aşağı kaydım ve park halindeki bir kamyonete çarpmadan önce aksiyon figürleriyle oynadığım hayatım gözlerimin önünden geçti.”

“Neden kaykaydan atlamadın?”

“Neden on yaşındaki bir çocuğun yaptığı mantıksız bir şeyi sorguluyorsun?”

“Haklısın.”

“Ama ne demek istediğini anlıyorum. Sanırım, insan dilediği zaman bir şeyi bırakabilir. Yani, senin için iyi olan bir şeyi ya da birisini bırakmadığın takdirde.”

“Aynen!” Thomas bana bakıp onu anlayan birisi olduğuna şaşırılmış gibi başını salladı. “Genevieve nerede bugün?”

“Diğer erkek arkadaşıyla takılıyor.”

“Ayy, iyi birisi mi bari?”

“Biraz kalın kafalı ama Thor gibi yapılı. O yüzden elimden pek bir şey gelmiyor. Yok canım, Genevieve birkaç güne bir sanat kampına gidecek ve biraz resim malzemesi ile bir valiz alması gerekiyordu. Yarın doğum günü. Sonrasında birbirimizi üç hafta görmeyeceğimiz için çok özel olsun diye büyük baskı altındayım.”

Tanrım, Genevieve olmadan üç hafta. Lanet olsun.”

“Onun *Titanik*’teki gibi çıplak bir resmini yapmalısın,” dedi Thomas.

“Suratımda memeler varken bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Yaşlandığımda ve yeteri kadar meme gördüğümde bu fikri tekrar düşünürüm.”

Sokağa geri döndüğümüzde insan avı oynamaya başladık. Nolan avcı olmaya gönüllü oldu ve herkes gizlenmek için dağıldı. Thomas hızla bir yöne koşarken, Brendan da başka yöne fırladı. Önceki günkü gibi çabucak bulunmak istemediğim için Thomas’ın peşine takıldım. İyi de oldu çünkü Thomas tam bir acemi gibi doğrudan 135 numaralı apartmanın girişine yönelmek gibi bir hata etti... Bir güvenlik görevlisinin yanından geçti. Adam peşimize düşmeden, onu kırık bir kilidi olan merdiven ağzına çekip

hızla yukarı çıkardım. Üçüncü katta durduk, pencereyi açıp çatıya çıktık. Orada eski bir jeneratör ve bizim attığımız şeyler vardı.

Yukarıdan üç avlunun ortasındaki ikinci avluyu görebiliyorduk. Koyu kahverengi piknik masaları ve eskiden Yeşilliklere Dokunma oyunu oynadığımız çocuk parkı vardı. Şişko Dave'in üçüncü avludan koştuğunu gördük. Nefes nefese kalınca pes etti. Nolan onu yakaladı ve gülmeye yere yığıldı.

Thomas onları izlemiyordu bile.

"Güzel bir hazine," dedi eğilip kırık bir yo-yoyu alırken. Yo-yoyu kullanmaya çalıştı ama yoyo ipten fırladı ve kafasız bir Barbie'nin yanına yuvarlandı. "Eee, ne zamandır Genevieve'le çıkıyorsun?"

"Bir seneyi geçti," dedim. Eski bir GameCube oyun kolunu aldım, tekrar çakıl taşlarının üstüne atmadan önce kablolarını bir kement gibi boynuma doladım. "O kadar süredir devam ettiği için şanslıyım. Eline bir neden geçmesine rağmen benden nefret etmedi."

"Onu aldattın mı?" diye sordu samimi bir ses tonuyla. "Sokakta gördüğüm diğer kızlara bakmaya başladığımda, artık Sara'dan o kadar hoşlanmadığımı anlamıştım."

"Onu aldatmadım. Babam öldü. Daha doğrusu, intihar etti ve çok üzgündüm." Bu konudan pek söz etmezdim. Bazen sırf canım istemediği için, bazen de arkadaşlarını hayatlarına ölümü ve hüznü karıştırmak istemedikleri için.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Thomas yere oturup birkaç boş şişeye baktı. Orada kayda değer bir şey yoktu ama sanırım gözlerime bakmasından daha kolaydı. "Genevieve'in neden senden ayrılmak isteyebileceğini düşündüğünü anlamadım."

"Dahası da var," dedim. Bakışlarım bileğimdeki yara izine kaydı.

"Bana kim olduğunu anlat," dedi Thomas.

"Ne?"

“Bana kim olduğunu anlat: Gizlenmeyi kes. Sırlarını satmayacağım, Esnek.”

“Dün arkadaşlarımı kazanmak için kendi arkadaşlarını satmadın mı?”

“Onlar arkadaşım değil,” dedi Thomas.

Karşısına geçip oturdum. Fikrimi değiştirmeden önce, gülümseyen yara izini, birbirine uymayan iki sözcüğü görsün diye bileğimi ona uzattım. Onun tarafından yara izi çatık kaş gibi gözükecekti ama yanıma geçti, eğildi ve bileğimi kavradı. Yüzüne yaklaştırıp dikkatle inceledi.

“Homoluk etmiyorum,” dedi bana bakıp. “Bir gülümsemeyi andırması çok tuhaf. Gözleri olmayan mutlu bir surat.”

“Evet. Ben de hep öyle olduğunu düşünüyorum.”

Başını salladı.

“Yeteri kadar iyi bir evlat olmadığım için hep kendimi suçladım. Annemse babamın mutsuz olduğu için kendini öldürdüğüne yeminler etti ve ben de, ölürsem belki daha mutlu olurum diye düşündüm...” Parmağımı yara izinin üstünde dolaştırdım. “Bu yüzden sanırım bunu bir yardım çağrısı olarak yaptım. İçinde bulunduğum durum hiç hoşuma gitmedi.”

Thomas da parmağımı yara izinde gezdirdi ve bileğime iki kere dokundu. Elleri yo-yodan ve çatıdaki diğer şeylerden kirlenmişti. Ama ne yaptığını sonradan gördüm: Yara izinin üstüne kirli iki parmağıyla göz eklemişti. “Bunu yapmadığına sevindim, Esnek. Boşa ölmüş olurdun.”

Yaşamaya devam etmemi istiyordu. Artık ben de öyle istiyordum. Kolumu çekip ellerimi kucagımda kavuşturdum. “Sıra sende: Şimdi sen bana kim olduğunu anlat.” Kaşları alnının ortasında adeta kim olabileceğine dair olasılıkları düşünüyormuş gibi birleşti. Cevap vermeyince, “Çocukça bir soru ama büyüdüğünde ne olmak istiyorsun?” dedim.

“Sanırım, yönetmen olmak istiyorum,” dedi Thomas hemen. “Ama hayatımda fazla yön olmadığını fark etmişsindir herhalde.”

“Tam olarak öyle demezdim, ama *söylemezlik* de etmezdim. Neden bir film yönetmeni olmak isterdin?”

“*Jurassic Park*’ı ve *Jaws*’ı çocukluğumda izlediğimden beri bu konuyla ilgileniyorum. Yönetmenliği dinazorları ve köpekbalkırlarını daha da dehşet verici yapan Spielberg’ün önünde eğiliyorum.”

“*Jaws*’ı hiç izlemedim.”

Thomas sanki Elfçe konuşmuşum gibi gözlerini fal taşı gibi açtı. “*Jaws*’taki sihri görebilmen için gözlerimi çıkarıp sana vermem gerekse yapardım. Spielberg filmin sonunda harika bir şey yapıyor... Düşündüm de, söylemesem daha iyi. Bir ara bana gelip filmi izlemelisin.”

Arkamızda bir pencere kapandı.

İkimiz de bir an için paniğe kapıldık ve Brendan ile Bebek Freddy’yi orada dikilirken gördük. Birisi beni pantolonumu indirmiş hiçbir şey yapmamam gereken birisiyle bir şey yaparken yakalamış gibi telaşla ayağa fırladım. “Şey, yakalandınız mı?”

“Yok,” dedi Bebek Freddy. “Ne yapıyorsunuz?”

“Biraz soluklanıyorduk,” diye yalan söylediğim anda, Thomas, “Konuşuyorduk,” dedi.

Brendan bize tuhaf tuhaf bakmaya başladı ama birden gözleri kocaman açıldı. Dönüp bakınca, Nolan’ın bize doğru geldiğini, Şişko Dave’in de pencereden çatıya çıkmaya çalıştığını gördüm. Diğer taraftaki pencereye koştuk. Thomas yanımda koşarken bir de baktım ki yerde. Koşmaya devam mı etsem yoksa onu ayağa mı kaldırırsam diye düşünmek için saniyenin onda biri kadar vaktim vardı. Durup iyi olup olmadığına baktım.

Nolan beni yakaladı. “İnsan avı, bir, iki, üç. İnsan avı, bir, iki, üç. İnsan avı, bir, iki, üç.”

Yakalanmıştım ama umurumda değildi. Dizini ovuşturan Thomas'ın yanına çömeldim. "İyi misin?"

Evet der gibi başını salladı, derin derin nefes aldı ve o anda beni yere itip kaçabileceğimi ve oyunun sonuna dek onu yakalamak için peşinden gitmek zorunda kalabileceğimi fark ettim. Bu yüzden onu yakaladım. "İnsan avı, bir, iki, üç. İnsan avı, bir, iki, üç. İnsan avı, bir, iki, üç."

Oyun sona ermeden, hep birlikte aşağı inip Çatlak Ben'i aramaya gittik. Ben Thomas'la eşleşirken, Brendan ve diğerleri de garajı kolaçan etmeye koyuldular. Thomas arkamdan topallayarak geliyordu. Boş verandalarda, ızgaraların arkasında ve havası sönmüş şişme havuzların altında Çatlak Ben'i aradık.

"Artık ben senin hakkında bir şeyler biliyorum, sen de benim hakkımda," dedi bana yetiştirmeye çalışırken suratını buruşturarak. "Bana Genevieve'in öyküsünü anlat."

"Kız arkadaşına sarkarsan seni yok ederim."

"Bu konuda endişelenme, Esnek."

"Genevieve... O dünyanın en muhteşem kızıdır. Yeni ressam keşfettiğinde onu takıntı haline getirir ve bana hep en sevdiği ressamlardan ve neden daha meşhur olmaları gerektiğinden söz eden e-postalar yollar. Yaz saati uygulamasına geçileceğinde saatin alındığını görmek için geç saatlere kadar oturur. Ha, bir de eskiden burç falına çok önem verir, doğru çıkmadığında bunu kişisel algılardı." Göğе baktım ve yıldızlardan yoksun, mavili pembeli o garip halde olduğunu fark ettim. "Yarın parka gidip yıldızları izlemek istiyor ama ben daha iyisini yapmak istiyorum."

"Gökevine gitmeye ne dersin?"

"Olmaz. Çok pahalı."

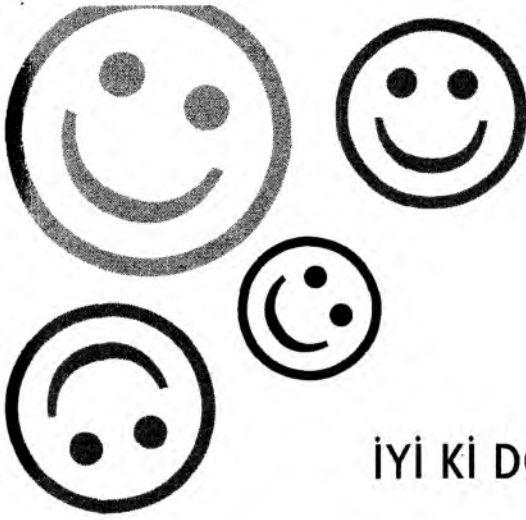
Thomas verandalardan birinde bir duvara yaslanmış olan bir küreği düşürdü ve kürek yere çarparken epey ses çıkardı. Thomas hızla toparladı ve komşulardan biri gelip onu küfür ederek oradan

kovmadan duvarın arkasına gizlendi. Ben de sürünerek yanına gittim. Merdivenden aşağı koşmaya başlamadan önce biraz bekledik. “Bir planın var mı?” diye sordu güvenli bir yere vardığımızda.

“Sabah birlikte hoş bir şey yapabilelim diye onu bir çömlek atölyesine götürmek istiyorum ama sonrasında iyi bir bitiriş yapmam gerek.” İçimden bir ses bir lise mezuniyet filminde kendini beğenmiş bir pislik rolünde değilsem, boktan bir motel odasında seks yapmanın gerçek bir hediye sayılmayacağını söylüyordu. “Bir fikrin var mı?”

“Ona istediği gibi yıldızları göster,” dedi. “Nerede bulacağını biliyorum.”

Bana planını anlattığında, dâhiyane olduğunu düşündüm.

İYİ Kİ DOĞDUN SEVGİLİM

Kâbuslardan sonra uyanmayı severdim.

Evet, kâbusun kendisi aklımla oynayabilir ama sonrasında iyi olduğumu fark etmek... İşte bunu çok seviyorum. Uyandığım kâbus bir rüya olarak başlamıştı.

Rüyamda sekiz, dokuz yaşlarındaydım. Babamla Jones Plajı'ndaydık ve yalnızdık. Bir futbol topuyla oynuyorduk. Atışlardan birini kaçırdım ve topun peşinden koştum ama arkama baktığımda babam gitmişti. Etrafımdaki kumlar altında mayın varmış gibi patlamaya başladı ve kırmızı bir dalganın üstünde babamın cansız bedeni sürükleniyordu. Dalga üstüme gelip beni yuttuğunda uyandım.

“Günaydın,” dedi annem.

Babamın üniversite basketbol kupalarını pencere pervazından alıp eski iş önlükleriyle dolu bir kutuya atıyordu.

Hemen yataktan kalktım. “Ne yapıyorsun?”

“Evimizi yeniden bir eve dönüştürüyorum.” Eğilip Tanrı bilir içinde neler olan bir kutuyu daha aldı. “Hastanede insanların ölüşünü izleyip bu mezarlığa dönmekten usandım.”

O yüzden evdeydi; o gün aşırı dozdan, tacizden veya kim bilir ne yüzünden bir hastasını daha kaybetmişti.

Onu anlıyordum. Evimizi ateşe versek neler olabileceğini artık hayal edebiliyordum: Eğilmiş pencereler, içe göçmüş duvarlar, istemediğimiz her şeyi yiyip yutan alevler ve anılar eriyip etrafa saçılırken küllerin üstünde ayak izlerimizi bırakan bizler. Ama kendimi asla kapkara dumanlarla çevrili bir şekilde hayal etmiyordum çünkü her şeyin yanıp kül olmasını izlemeye hazır değildim.

“Neden bunu şimdi yapmak zorundayız?”

Eric annemin odasından çıktı ve izin gününde yapmayı planladığı *Yıldız Savaşları* maratonundan uzaklaştı. Annemin kutuları taşımasına yardım etti. Bu, tek bir bardak bile yıkamayan, kendi gömleklerini katlamayan gençti.

“Üzerinden dört ay geçti oğlum. Boş sigara kutularını ya da açılmamış postaları ne diye saklıyoruz? Tüm bunlar fazla geliyor. Hayaletinin etrafımda olması hoşuma gitmiyor.”

“Ama o senin kocandı,” dedim. “Bizim de babamızdı.”

“Kocam eskiden bana hastalandığımda elma sırası getirirdi. Babanız siz güzel oğullarıyla çocukluğunuz boyunca oyunlar oynadı. Ama biz o adamı kaybetmedik, o kendisini bizlerden kopardı.” Annemin boğazı düğümlendi ve bir itirafta bulunurken ağlamaya başladı. “Bir yanım onu hiç tanımamış olmayı istiyor.” Yatağının üstüne duran Leteo broşürlerini düşündüm.

“Belki de onu mutlu etmek için daha fazlasını yapmalıydık,” diye fısıldadım. “Birkaç gün önce sen de öyle söylemiştin.”

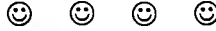
Eric ofladı. “Bir zombi gibi konuşuyorsun. O artık yok, tamam mı? Kes sesini de annemi rahat bırak.”

Benim de içimde bir boşluk açılmış, aklımda göz ardı edemeyeceğim sorular belirmişti. Ben de onun gibi arkadaşlarımla arabasına binip uzaylı istilacılar tarafından kovalanan bir uzay gemisiymiş gibi davrandığımızda gülen; ne zaman bir kâbus görsem

benimle birlikte çizgi film izleyen; postanedeki gece vardiyasına gidebilmek için beni yatağıma yatırdığında güvende hissettiren adamı özlüyordum. Hayatımızdan çıkmadan önceki halini düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Annem kutulardan birini yere koydu. Onu vazgeçirdiğimi sandım ama elimi tuttu ve bileğimdiki gülümseyen suratı okşarken biraz daha ağladı. “Hepimiz yeteri kadar yara aldık, tamam mı?”

Eric daha sonra çöp fırınına gidecek olan kutulardan birkaçını daha koridora çıkardı. Donakalmıştım. Çok geçmeden, kutuların hepsi gidecekti.

Thomas’la apartmanının önünde buluştuk ve birlikte asansöre binip doğruca çatıya çıktık. Kapının üstündeki alarm birden çalmaya başlar mı diye sordum ama birkaç sene önceki çılgın bir yılbaşı partisinden beri bozuk olduğunu söyledi. Zaten nadiren bu çıkışı kullanıyordu. Manzarası olduğu ve egzersiz yapmasına fırsat verdiği için yangın merdivenini tercih ediyordu ama Genevieve’le buluşmaya gideceğim için fazla vaktimiz yoktu. Güneş şehir manzarasının ardında batıyordu ve acımasız sıcaklığın düşmeye başladığını hissedebiliyordum.

“... Sonra, ölümün bir kişinin sonu olduğuna inanmıyorum diye, Eric bana zombi gibi konuştuğumu söyledi,” diye olanları anlatıyordum. Zeminde turuncu bir kablo gördüm ve çatının kenarına kadar uzandığını fark ettim. “Şey, tabii böyle anlatınca kendimi bir beyin ısırmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Bunun gününü mahvetmesine izin verme, Yürüyen Ölü. Dahası, sakın kız arkadaşının gününü mahvetmesine izin verme.” Kabloyu alıp salladı. “Bu kablo penceremden yatak odama gidiyor. Her şey hazır ama bir sorun olursa bana mesaj at.”

Dışı çimentoyla sıvanmış eski bir bacaya doğru çevrilmiş siyah-gri, ufak projektörün yanına gittim. Gülümsedim.

“O kadar heyecanlıyım ki,” dedi Genevieve. 164. Sokak’taki bir çömlek atölyesi olan ve saat dörtten sonra birilerinin ebeveynlerine kupalar boyayıp ardından kötü bir hayat seçimi yapma ihtimaline karşılık bir dövmeci olarak işletilen Kil Dünyası’nda önceden fırınlamış bir vazoyu eline aldı. Boyama seansları kişi başına otuz dolardı ve bütçemi epeyi sarsmıştı ama onun gülümsemesi her şeye değdi. Özellikle de babasının, doğum gününü önceki gün sanmasından sonra.

Köşedeki masaya geçtik. Genevieve öğretmeni beklemeden bir fırça alıp işe koyuldu. Elleri bir kronometrede sadece saniyeleri kalmış gibi çalışmaya başladı; vazunun etrafına dibindeki kırmızıdan yukarı doğru sarı ve pembe çizgiler çizdi.

Ben de seçtiğim kupanın üstüne gülümseyen bir zombi çizdim. “Bunu daha önce yapamadığımız için üzgünüm,” dedim.

“Doğum günümde üzücü şeylerden konuşmak yok, Aaron.” Mor boyaya batırdığı iki parmağını vazunun etrafında dolaştırırken, yüzündeki gülümseme büyüdü. “Bunu Skittles banyosundan bile çok seviyorum.”

O Sözcük’ü söylemişti. Bana değil ama birlikte yaptığımız bir şeye. Biraz paniklemeye başladım. Bir yandan da sakindim, çünkü *beni* sevdiğini söylememişti ama yine de kupamı devirecek kadar paniklemiştim. Boya kokusundan da olabilirdi ama, “Seni mutlu edebiliyor muyum?” diye sordum.

Vazonun boyun kısmına boya sürmeyi kesip bana baktı. Rengârenk boyanmış elini uzattı; elini tutmaya çalıştığımda omzuma vurup bir yumruk biçiminde leke bıraktı. “Cevabı biliyorsun.”

Parmağım sarı boya dolu kavanoza batırıp lacivert gömleğime gülümseyen bir yüz çizdi. “İltifat peşinde koşma, seni uzun şapşal!”

Genevieve’i Amerikan Doğa Tarihi Müzesi’ndeki Gökevi’ne götürece kadar param olmaması çok kötüydü ama bunun yeterince iyi olacağını umuyordum. Muhtemelen onu en sonunda kendi daireme götüreceğimi düşünüyordu ama pek kız arkadaşlara uygun bir yer olmayacağı için bundan hep kaçınmışım. Evimiz her zaman dağınıktı ve ıslak çorap gibi kokardı. Apartmanın önünden geçip yürümeye devam ettik ve Thomas’ın apartmanına girip asansörle çatıya çıktık. Güneş artık tamamen batmıştı ve ay yüzünü göstermişti. Yerde kenarlarına kiremit konmuş bir piknik örtüsü vardı. Bu Thomas’ın işiydi ve hem beni hem de Genevieve’i şaşırtmıştı. “Sanırım, burada ne işimiz olduğunu merak ediyorsundur.”

“Eskiden beri bir medyum olduğundan şüphe etmişim,” dedi sanki kenardan sarkıyormuş gibi elimi sıkı sıkı tutmaya devam ederek. Başını kaldırıncaya, uzaktaki birkaç yıldızı gördü ama o yıldızları alt etmek üzereydim.

Örtüye oturduk. Projektördeki ve CD çaların üstündeki doğru düğmelere bastım. “Tamam, seni gökevine götürmeyi planlamıştım ama olmadı. O yüzden seni takımyıldızlara götüremiyorsam, onları sana getiririm diye düşündüm.” Projektör çalışınca baca aydınlandı. Ciddi bir ses tonuyla konuşan bir kadın, “Bilinen Evrene Hoş Geldiniz,” dedi. Thomas yıldız gösterisini internetten indirmişti, hatta ses kaydını bizim için CD çalara bile takmıştı.

Genevieve gözkapaklarını kırıştırdı. Gözlerinin kenarlarında yaşlar belirmeye başladı. İnsanın kız arkadaşı ağladığında mutlu olmaması gerektiğini biliyordum ama Aaron doğru bir şeyi yaptı diye dökülen gözyaşları sorun değildi.

“Bu noktadan sonra doğum gününden sen sorumlusun,” diye fısıldadı Genevieve. “Piknik örtüsü, çömlek atölyesi, yıldızlar, şimdi de sesi Tanrı gibi çıkan bu kadın.”

“İkimiz de Tanrı’nın erkek olduğunu biliyoruz ama iyi de-nemeydi.”

Koluma vurdu, ben de onu kendime çektim ve evrende yapacağımız yolculuk için örtüye uzandık. Tepemizde gerçek yıldızlar varken, önümüzdeki yıldızlara çekilmek tuhaf bir histi. İnsanların yolladığı uydular gezegenlerin etrafında dönüyordu, ben de her seferinde cık cıklayarak onları itermiş gibi yapıyordum. Genevieve yine bana vurup beni susturdu. Zaten İkizler (Genevieve onu görünce tezahürat etti), Balık, Koç ve burç ailesinin geri kalanı gibi takımyıldızlara hayran olabilelim diye gezegenlerin uzaklaştığını gördükten sonra zaten susardım. Takımyıldızlar da uzaklaştı. Altyazılar bize Dünya’dan bir sene uzaklıkta, sonra yetmiş sene uzaklıkta olduğumuzu söyledi ve bunun ardından sıkıcı radyo sinyalleri duyuldu... 100,000 sene sonra Samanyolu galaksisine varana kadar devam etti. Bu sahne tıpkı bir video oyunundan fırlamış gibiydi.

Dünya’dan 100,000,000 sene sonrasına, zifiri boşlukta siyah bir önlüğün üstüne sıçramış boya damlaları gibi gözüken parıltılı yeşiller, kırmızılar, maviler ve morlar bulunan başka galaksilere yolculuk ettik. Dünya’dan 5,000,000,000 sene uzaklaştığımızda, uzay yolculuğunun bizi nasıl tutmadığına hayret ettim. Bir ke-lebeği andıran bir şey gördük... Bunun muhteşem bir manzara oluşturan Big Bang patlaması olduğunu anladık.

Her şey ufalmaya başladı; zaman ve yer bizlere verdikleri armağanı, benim Genevieve’e verdiğim armağanı geri alırken bizi kozmostan dışarı fırlattı. Bu yolculuk benim için her şeyi değiştirdi. Belki de hiçbir şeyi değiştirmede de, sadece Dünya’da, evimde neler bulabileceğimi netleştirdi. Uzay birçoğumuz için

erişmesi güç bir yerdi. Genevieve'e, yıldızlara götürüp geri getirdiğim, uzay kadar karanlık zamanlardan çıkmamı beklemiş olan kıza döndüm. Elini tuttum ve "Ben sanırım, belki bir bakıma... seni seviyorum," dedim.

Kalbim çlgınlar gibi atıyordu. Çok aptaldım. Genevieve beni kat be kat aşıyordu, bu evrenin bile ötesindeydi. Bir tepki vermesini, bana gülmesini bekledim ama gülümsedi ve tüm şüphelerimi alıp götürdü... Ta ki gülümsemesi bir an için silinene dek. O anda rahatlama hissiyle gözümü kırpmış veya devirmiş olsaydım, kaçırabilirdim.

"Bunu söylemene gerek yok," dedi. Göğsüme sapladığı balta düşündüğüm kadar büyük mü diye ellerine baktım. "Bunu duymak istediğimi düşünüp düşünmediğini bilemiyorum."

"Dürüst olacağım. Yaşıtlarımızın bunu yapabileceğini sanmazdım ama en iyi arkadaşımın ve kesinlikle seks yapmayı sevdiğim bir kızdan çok daha fazlasısın. Beni sevdiğini söylemeni beklemiyorum... Hatta hiç söyleme. Sorun değil. Ama benim söylemem gerekiyordu."

Kız arkadaşımı alnından öptüm, birbirine kenetlediğimiz bacaklarımızdan ve ellerimizden sıyrılıp ayağa kalktım. Zorlandım çünkü göğsüme adeta Orchard Plajı'ndaki dalgaların altından kalmışım gibi bir yük binmişti. Çatının kenarına kadar turuncu kabloyu izledim ve sokağa baktım: İki adam ya tokalaşıyor ya da ot alışverişi yapıyorlardı; genç bir anne bir bebek arabasını açmaya çalışıyor, birkaç kız da ona gülüyordu. Bu dünya uyuşturucu ve nefret gibi çirkinliklerle ve sizi sevmeyen kız arkadaşlarla doluydu. Birkaç sokak ilerideki kendi apartmanıma baktım. O anda gerçekten de eve gitmeyi istedim.

Genevieve omzumu tutup bana arkadan sarıldı. Elinde katlanmış bir kâğıt vardı. Kâğıdı ondan alana dek salladı.

“Bak,” dedi biraz sinir olmuş gibi. Bu, veda sözcükleriyle dolu bir veda mektubuyla gelen bir veda sarılışıydı. Kırışık kâğıdı açtım; arka planda bir sürü yıldızın olduğu bir gökte duran bir genç çiftin resmiydi. Çocuk uzun boyluydu; biraz daha dikkatle bakınca kızın onun koluna yumruk attığını fark ettim... İkimizin takımıyıldızıydı.

Genevieve beni kendine çevirip gözlerime bakınca, içimden kaçmak geçti. “Bunu ilk randevumuzdan sonra çizdim ve seninle ne zaman paylaşabilirim diye düşünerek uzun süre yanımda taşıdım. O gün ilk kez yürüyüşe çıkmıştık ve sanki bunu yüzüncü kez yapıyormuşuz gibi rahattık.”

Bu resme ilham veren şeyin ilk öpücüğümüz olduğunu fark ettim. “Öpüştükten sonra gülmeme rağmen, bana kızmamıştım. Gülüp koluma vurmuştun.”

“Yüzüne bir yumruk atmalıydım. Sanırım, sevdiğim çocuğu incitmekten hoşlanıyorum.”

Kıpırdamadım. Ondan beni sevdiğini söylememesini istemiştim ama söylediğine mutlu olmuştum. Tuhaf bir bakışma yarışmasına girdik ve ikimiz de hafifçe gülümsedik.

Bu, her şeye rağmen çirkin ama en azından aşkınızın karşılıklı olduğu bir dünya.

YALNIZ KALDIĞIM ZAMAN

Daha yirmi saat bile geçmeden Genevieve'i özlemiştim. Faust gibi ironik bir isim vereceğimizi düşündüğüm ilk çocuğumuzu sırf geri dönsün ve bana vursun diye satabilirdim.

Uyandığımda üstümü bile değiştirmedim çünkü gömleğimin üstünde ilk yumruk izi vardı ama bunu hayatta arkadaşlarıma söylemeyecektim. Biraz Güneş Muhafızı çizimi yaparak kendimi oyalamaya çalıştım. Genevieve'in sırf başladığı işleri bitirebilmesi için New Orleans'a gideceği kadar onun dikkatini dağıtmış olmam komikti.

Hiçbir şeyi doğru yapamıyordum.

Bunlar aklımdan geçmemesi gereken kötü düşüncelerdi. O bokta terapist Dr. Slattery bana kendimi ne zaman mutsuz ve yalnız hissetsem ister arkadaşlarım, ister metrodaki bir yabancı olsun birisiyle konuşmamı söylemişti. Hepimizin verebileceği türden bir tavsiyeydi ve ona harcadığımız tonla paraya değmezdi. Dışarı çıkıp Brendan'ı aradım; evde konuşabileceğim kimse yoktu.

Olsa bile, annemle ve Eric'le oturup sohbet etmezdim. Brendan'ı aramayı denedim ama telefonuna cevap vermedi.

Dışarıda Siska Dave hentbol oynuyordu. Ona eşlik etmeme izin verdi; iyi oldu çünkü onun bir porno linkini sırf üstünü başını temizleme zahmetine giremeyeceği için bir başka zamana saklamak anlamına gelen “tembellik mastürbasyonu” konusunda anlattıklarını dinlemek kafamı dağıttı. Çamaşırlarının yıkanıp yıkanmadığına bakması gerektiği için kısa bir süre sonra oyunu bıraktı. Böylece sakın kaybetme yoksa seni ve doğacak oğullarını hadım ederim dediği bir topla beni yalnız bırakıp gitti. (Pardon, Faust.)

On beş gün.

Onsuz sadece on beş gün daha geçirmem gerekiyordu.

“Alo?”

“Selam, ben Aaron.”

“Biliyorum, Esnek. N’aber?”

“Hiç; zaten sorun da bu ya. Öylece oturup Genevieve’i özlemek yerine bir şeyler yapmalıyım. Takılalım mı?”

“Şu an meşgulüm. Yarın sabah işin var mı?”

“Yok. Ama teklif edeceğin şey aptalcaysa var. Dünyayı falan kurtarmayı planlıyorum da.”

“Eh, o zaman öğlen olmadan dünyayı kurtarsan iyi olur. Sinemaya gidip film izleyebiliriz.”

“Sanırım şehir bensiz birkaç saat idare edebilir. Şu an ne yapıyorsun?”

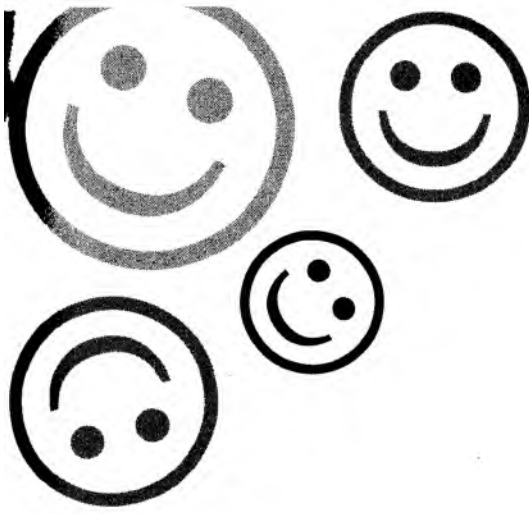
“Hiçbir şey.”

Sesi biraz utanmış ve bir şeyler gizlemek istiyormuş gibi çıkmıştı; birisine cevap bariz olduğu halde porno izleyip izleme-

diğini sorduğunuzda olduğu gibi. (Sıska Dave asla utanmazdı.) Ama konuyu üstelemedim ve ne tür bir süper kahraman gücü olmasını isterdi gibisinden aptalca şeylerden bahsetmesini sağladım. Sıska Dave'in hep görünmezlikle karıştırdığı yenilmezlik¹ cevabını verdi.

En azından hentboldan daha iyiydi.

1 Yenilmezlik anlamına gelen İngilizce "invincibility" sözcüğü, görünmezlik anlamındaki "invisibility" ile karıştırılır. (ed. n.)

HOMOLUK YOK

Ertesi sabah Thomas'la sokağının köşesinde buluştuğumda yorgun görünüyordu.

Saat on biri biraz geçiyordu. Gece uyumuş muydu ya da filimin sonuna kadar uyanık kalabilecek miydi emin değildim.

“Kendini mi klonluyorsun?”

“Ne?” diye sordu mahmur mahmur.

“Takıntılı bir halde ne yaptığını anlamaya çalışıyorum.”

“Bence kimse iki şapşal Thomas'm ortalıkta dolanmasını istemez.” Sinemaya bir an önce varabilmek için gölgelik sitelerin arasındaki kestirme yoldan gittik. “Sana söylemek istemiyorum, söylersem yolunu kaybetmiş yavru bir köpek olduğumu düşünebilirsin.”

“Yok canım, sen daha çok üretim aşamasında gibisin. Hepimiz öyleyiz,” dedim. Pes etmiş gibi ellerimi havaya kaldırdım. “Ama üstelemeyeceğim.”

“Ama ısrar edip baklayı ağzımdan almaya çalışman gerek.”

“Tamam. Öt bakalım.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Konuşmadık.

Yine.

Bunun yerine bana yaz sabahlarını çok sevdiğini çünkü bir sinema biletini sekiz dolara alabildiğimizi söyledi. Ashında bunun bir önemi yoktu çünkü önceki yaz orada iki hafta sonu çalıştığı ve şaşılmayacak bir biçimde işi bıraktığı için içeri nasıl bedavaya girileceğini biliyordu.

“Ama yönetmen olmak istiyorsun. Sinemada çalışmak iyi bir ilk adım olmaz mıydı?”

“Ben de öyle düşünmüştüm ama büfede çalışarak herhangi bir proje için vizyon geliştirmek mümkün değil. Sürekli olarak kendini patlamış mısır yağıyla yakarsın ve sınıf arkadaşların onları 18 yaşından küçüklerin giremeyeceği filmlere almadığında sana kabadayılık taslar. Bilet koçanı yırtmak beni yönetmen yapmaz.”

“Mantıklı.”

“Farklı işlerde çalışarak senaryom için malzeme toplayabileceğimi düşündüm. Ama henüz anlatacak bir öykü bulamadım.”

Sinemaya vardığımızda, Thomas dirseğimden tutup beni otoparka götürdü. Birkaç acil çıkış kapısının yanından geçtikten sonra, pek de girmememiz gereken bir arka sokağa girdik. Bir eczanenin indirim kartını bir kapının aralığından geçirdi ve klik sesi duyuldu. Kapıyı açınca dönüp bana gülümsedi.

Kendimi biraz suçlu hissettim. Öylesine heyecan verici bir durumdu ki yakalanmaktan bile korkmadım. Ayrıca üç haftalık ayrılıktan sonra aklımdan geçecek son şey film izlemek olsa da Genevieve döndüğünde kullanabileceğim bir numaraydı. Kapıdan girince tuvaletlerin oraya çıktık. Yiyecek standına yöneldik, patlamış mısır aldık –görüyorsunuz ya, tam olarak suçlular gibi davranmadık– ve Thomas’ın patlamış mısırlarını tereyağma boğduğu çeşni büfesine gittik.

“Bu sinemaya hep gece yarısı gösterimleri için gelirim,” dedi. “Enerji beni hep şaşırtır. Bizim sokakta kimse Cadılar Bayramı olmadan kostüm giymez çünkü farklı olmayı sevmezler. Ama Scorpius Hawthorne’un gece yarısı gösterimi için, arkadaş olmayı dilediğim birçok insan şeytani büyücüler gibi giyinmişti.”

“O seriyi okudun mu?”

“Tabii ki,” dedi Thomas. “Dergimi gece yarısı gösterimine getirdim; okuyucular imza atıp sevdikleri bölümlerin altını çizdiler.”

Keşke ben de gidebilmiş olsaydım diye düşündüm. “Kostüm giydin mi?”

“Ben sinemadaki tek kahverengi *Scorpius Hawthorne*’dum.” İnsanların onlara ilham veren video oyunu kutularını ve çizgi roman seçkilerini imzaladıkları başka gece yarısı gösterimlerinden söz etti. Bunlar çok havalı hatıralardı. Ama ben sadece *Scorpius Hawthorne* serisini okuyup filmini izlemiş bir arkadaşım var diye mutlu olmuştum.

Film posterlerine bakıp hangi filmi izlesek diye düşündük. Thomas, “Keşke yeni bir Spielberg filmi oynasaydı,” dedi ama bir otobüste dans eden bir çocukla ilgili siyah beyaz bir filmi izlemeye de razıydı.

“Yok, kalsın,” dedim.

“Ya şu Son Kovalamaca’ya ne dersin?” Thomas örgü yelekli bir gencin bir park bankıymış gibi bir iskelenin ucunda oturan mavi gözlü güzel bir kıza uzandığı bir posterini işaret etti. “Bunun gösterime girdiğini bilmiyordum. İzlemek ister misin?”

Bu filmin hayatın biraz romantik taraflarını sergilediğine emindim. “İstemem.”

“On üç yaşından büyükler girebiliyor. Yoksa henüz on üç olmadın mı?”

“Saçmalama, geri zekâlı. Bu Genevieve’in hoşlanacağı türden bir filme benziyor. İzlemek istediğin başka bir şey yok mu?”

Thomas etrafına bakındı; sırtını patlama ve silahlı çatışma filmlerinin posterlerine döndü. “Şu Fransız filmini tekrar izleyebilirim. Ama bir saat sonra başlayacak.”

O Fransız filmini tekrar izlemek istemediği belliydi; kim bir Fransız filmini ikinci kez izlemek isterdi ki? “Gidip Son Kovalamacayı izleyelim. Genevieve gelince tekrar izlerim.”

“Emin misin?”

“Evet. Çok kötüyse, kendisi gelip izler.”

İçeri girdiğimizde bir sürü boş yer olduğunu gördük. “Nereyi tercih edersin?”

“Arka sırada oturalım ama neden diye sorma,” dedim.

“Neden?”

“Bir sinema salonunda hep boğazım kesilecekmiş gibi saçma bir korkuya kapılırm. Arkamda kimse oturmazsa bunun mümkün olmayacağını düşünürüm.”

Thomas mısırını çiğnemeyi kesti. Ciddi miyim diye dikkatle bana baktı, sonra da kahkahalara boğuldu. O kadar çok güldü ki neredeyse boğulacaktı. Ben arka sıraya geçtim, o da kahkahaları dinerken yanıma oturdu.

Ona hareket çektim. “Sanki sen hiç saçma bir şeyden korkmadın.”

“Yoo, kesinlikle korktum. Dokuz, on yaşlarındayken korku filmlerini, özellikle de kanlı olanları izlemek için annemin başının etini yerdim.”

“Bu, boğazının kesilmesinden korkan birine söylenecek bir şey değil bence.”

“Kes sesini. Neyse, annem en sonunda bir gece pes etti ve *Çılgık* filmini izlememe izin verdi. Ödüm koptu. Sabahın beşine kadar uyuyamadım. Annem uyku tutmadığında koyun saymamı söylerdi ama bu, durumu daha da kötüleştirdi. O gece koyun saymaya başladım ama çitin üstünden her atladıklarında...” Heyecanı

artırmak için duraksadı. "... Çığlık'taki herif onları bıçakladı ve koyunların hepsi kanlar içinde yere yığılıp öldü."

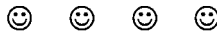
O kadar çok güldüm ki daha tanıtım reklamları bile başlamadığı halde etraftaki insanlar beni uyardılar ama zar zor kendime engel olabildim. "Kaçık herif! Bu durum ne kadar sürdü?"

"Hiç sona ermedi ki." Thomas birisi bıçaklanıyormuş gibi ciyakladı. Reklamlar başlayınca sustuk.

Tanıtım filmlerinden birinin konusu bir kondüktör ile yardımcısı arasında geçen bir aşk hikâyesiydi. Adı *Bir Sonraki Durak: Aşk*'tı. Bir diğeri birisi bir köşeyi döndüğünde ortadan kaybolan ürkünç küçük kızlarla; bir sonraki Sakın Beni Unutma denen bir Leteo işleminden sonra karısını onu unutmaya ikna etmeye çalışan bir adamla ilgiliydi; sonuncusu ise üniversite mezunu dört gencin bir yolcu gemisindeki hiç de komik görünmeyen yolculuğuyla ilgili bir komedi filmiydi.

"Hepsi berbat görünüyor," dedim.

Thomas eğilip, "Film başladığında konuşursan, boğazını ke-serim," dedi.

Film berbattı.

Komik olması gerekiyordu ama güldüğüm tek şey insanı huzursuz edecek derecede kasvetli bir filmi bir yaz komedisi olarak gösterime sokan stüdyoydu.

Film bir trende şirin bir kızla nereye gittiğini sorarak sohbet etmeye başlayan Chase isimli bir gençle ilgiliydi. Kız ona, 'İyi bir yere,' diye cevap verdi. Adam daha fazlasını öğrenmek istediğinde, kız cevap vermedi. Sonra, kız telefonunu trende unuttu ve Chase peşinden koşup vermeye çalıştı ama ona yetişemedi. Kızın tele-

fonunu biraz kurcalayınca, hayatına son vermeden önce yapmak istediği şeylerin bir listesini buldu.

Bu noktada Thomas uyuyakalmıştı. Aslında ben de aynı şeyi yapmalıydım ama filmin güzelleşeceğini umuyordum... Umduğum gibi olmadı. Sonlara doğru, Chase kızın kendisini iskelede öldüreceğini anladı ve en sonunda oraya vardığında, karşısında polis arabalarının gözleri kamaştıran ve yanıp sönen kırmızı-mavi ışıklarıyla karşılaşınca telefonu da kırdı.

Benim de içimden bir şeyleri kırmak geçiyordu.

Thomas uyandığında, ona şu özeti geçtim: “Boktan, boktan, boktan.”

Gerinip esnedi. “Boğazın iyi görünüyor ama,” dedi.

Sanırım, bir bakıma, kesinlikle mahallemde yaz aylarını seviyordum: Kızların seksek oynamak için tebeşirle yere kutucuklar çizmesini; oğlanların bulabildikleri gölgeliklerde kâğıt oyunları oynamasını; arkadaşlarımla müzik setlerinin sesini sonuna kadar açmasını; dışarıda sohbet etmeyi seviyordum. Dairem ufacık olduğu halde, böyle zamanlarda o duvarların genişlediğini hissediyordum.

Sokağın karşısındaki kırmızı hastaneyi işaret ettim. “Annem orada çalıştığı halde, işe hep geç kalmayı başarıyor.” Sokağın ilerisinde postane vardı. “Babam da orada güvenlik görevlisiydi.” Belki de iş yerinde hep kendi düşünceleriyle baş başa olması onu yanlış yola sürüklemişti.

Köşedeki yangın söndürme musluğunu açmışlardı. Çığlık atan çocuklar bana kovalarımızı doldurup suyu oyun parkının her yanına döktüğümüz, su parkına gidecek paramız olmadığı için ıslak kaydıraklardan kaydığımız zamanları hatırlatmıştı.

“Babamın ne iş yaptığını bilmiyorum,” dedi Thomas. “Onu en son dokuzuncu yaş günümde gördüm. Bana Buzz Işık Yılı oyuncacı almak için arabasına gidişini pencereden izliyordum ama arabasına atladı ve bir daha da geri gelmedi.”

Ne zaman veya hangimizin önce sustuğunu bilmiyordum ama ikimiz de sessizleşmiştik. “Hergele.”

“Karamsar şeyler anlatmayalım, olur mu?” Thomas yangın musluğuna baktıktan sonra muzip bir ifadeyle gür kaşlarını kaldırıp tişörtünü çıkardı ve kollarını esnetti. Tıpkı God of War’daki Kratos gibi pazuları vardı, benimse sadece belirgin bir göğüs kafesim. “Gel.”

“Telefonumun ıslanmasını istemiyorum.”

“Tişörtünün içine gizle. Kimse çalmaz.”

“Queens’te olmadığımızın farkındasın, değil mi?”

Thomas telefonunu tişörtünün içine sarıp bir posta kutusunun yanına koydu. “Sen bilirsin, dostum.” Bir atlet gibi koşup muslukların arasında bir ileri bir geri koşarken, güneş kemerinin tokasına vuruyordu. Etraftaki insanlar ona deliymiş gibi bakıyorlardı ama umurunda değil gibiydi.

Bana ne oldu, tüm güvensizliklerimi ne bir anda alıp götürdü ve gömleğimi çıkarmamı sağladı bilmiyorum ama özgür kılan bir histi. Thomas bana başparmaklarını kaldırıp memnuniyetini belli ederken artık kendimi cılız bir çocuk gibi hissetmiyordum.

Telefonumu çıkardım ama tişörtümün içine sarmaya fırsat bulamadan çalmaya başladı. Genevieve arıyordu. Donakaldım.

“Selam!” dedim.

“Selam. O şapşal suratını özledim nedense. Buraya gel de ormanda bir ev yapıp aile kuralım.”

“Ben seni daha çok özledim ama kamp yapmaktan ettiğim nefreti unutturacak kadar değil.”

“Hayatımızı hep burada geçireceksek, kamp yapmak sayılmaz.”

“Haklısın.” Onun aramızdaki mesafeye rağmen gülümsediğini hayal ettim ve ben de mutlu oldum. Yok, çok daha mutlu oldum. Ona eve geri dönmesi için yalvarmak istiyordum ama sanatına odaklanmasını ve benim için endişelenmemesini de istiyordum. “Resim yapmaya başladın mı yoksa sıkıcı tanıtım dersleri falan mı var?”

“Sıkıcı tanıtım dündü. Ağaçların natürmort resimlerine başlamadan önce kısa bir mola verdik ve...”

Thomas’ın muslukların arasında şınav çekerek sokağın karşısındaki kızlara hava attığını gördüğümde neredeyse telefonumu düşürecektim. Telefonumu kulağıma geri koyduğumda, Genevieve’in ismini söylediğini duydum. “Pardon. Thomas şu anda kendini rezil ediyor da.” *Benim aksime bunu umursamıyor*, kısmını söylemedim.

“İntihar mı oynuyorsunuz?”

“Hayır, sadece ben ve Thomas takılıyoruz.” Tişörtüm olmadan kendimi fazla çıplak hissediyordum. “Ama galiba eve gideceğim. Çok yorgunum. Bu akşam beni arayabilecek misin? Seni rahatsız etmeyeceğim için tamamlayabileceğin o beş yüz resmi bana anlatmanı istiyorum.”

“Olur, akşam ararım, bebeğim.” Ona hoşça kal veya seni seviyorum dememe fırsat vermeden kapadı.

Dikkatim dağıldı diye kendimi kötü hissettim ama sonra arayacaktı. Ona gerçekten eğlenceli bir şeyler yapmak istediğimi anlatacaktım. Çekip gittiği için aslında bu onun suçuymuş; gitmemiş olsaydı benim suçum olurdu. O yüzden, onu suçlayamazdım. Başka bir eyaletten bana yumruk göndereceğini ve her şeyin yoluna gireceğini umuyordum. Telefonumu tişörtüme sarıp spor ayakkabılarımı çıkardım ve her şeyi yere koydum. Kot pantolonum ve çoraplarımla musluklara koşup fişkıran suların ortasına atladım. Diğer tarafa geçtiğimde gülüyordum.

“Yihu!” diye ıslık çaldı Thomas. “Geç bile kaldın.”

Soğuktan titredim. “Tamam da giysilerimi özledim.”

“Altmış saniye özgür ol, Esnek.” Thomas beni sezonun son maçına hazırlıyormuş gibi omuzlarımı tuttu... Ama ne maçına hazırladığını bilmiyordum. “Her şeyi unut. Babanı unut. Kız arkadaşını bile unut. Burada bir tek sen varmışsın gibi davran.” Bana antrenörlük yapmayı bırakıp yere oturdu. Su üstüne akmaya devam etti.

Karşısına oturup ben de ıslandım. “Burada bir tek ben varım,” dedim kendi kendime. Endişelerimin atık su giderine karışmasını sağlayabilirmişim gibi silkindim. Gözlerimi sınıksız yumup saymaya başladım; geçen her saniyeyle birlikte daha hafif ve kendim gibi hissettim. “Elli sekiz, elli dokuz...” Son saniyenin geçmesini istemedim. “Altmış.”

Gözlerimi açınca, etrafımızda ebelemece oynayan bir grup çocuk gördüm.

“Kot pantolonumu çıkarmak imkânsız olacak,” dedim. Su gürül gürül akıp etrafa sıçrarken ve çocuklar bağırırken, kendi sesimi duymakta zorlandım. Thomas kalkıp bana elini uzattı.

Kolunu kavradım.

“Homoluk yok!” diye bağırdı.

Yerde bıraktığımız eşyalarımızın yanma giderken, ikimiz de gülüyorduk. Thomas gömleğiyle göğsünü silip kuruladı. “O şekerleme yüzünden mi bilmiyorum ama harika hissediyorum! Şeyden beri bu kadar eğlenmemiştim... Aklıma bir şey gelmiyor.”

“Sevindim. Yani, senin için kötü aslında, ama vaktini boşa harcamadığıma sevindim.” Tişörtümü giyeyim derken başımı yanlış delikten çıkarıp bocaladım. Thomas’ın yardımına koştuğunu hissedene kadar kurtulmaya çalıştım.

“Dur! Dur!” Thomas gülmekten ölüyordu. O an beni giydiriyor olmasından Homoluk Yok lafıyla kurtulamazdık. Biraz çabaladık-

tan sonra doğru deliği buldum ve kendimi ona bakarken buldum. “Seni hiçbir yere götüremem. Kendini rezil ediyorsun.”

Sokağa baktım. Thomas’a bakan kızlar bana gülüyorlardı. Genevieve kız arkadaşım olmasaydı bu duruma gerçekten kızabilirdim. Sonra Brendan ile Çatlak Ben’in biraz ileride takıldıklarını, Çatlak Ben’in babasından yürüttüğü sigaraları içtiklerini gördüm. Beni tanıımıyormuş gibi bana bakıyorlardı. Selam vermek için başımı salladım ama öncesinde Brendan’ın verdiği otu içtikleri için kafaları iyi olmalıydı.

“Bu akşam için var mı?” diye sordu Thomas. “Uyumak dışında ki onu benim evde de yapabilirsin.” Gülümsedi. “Tamam, bu kulağa hoş gelmiyor. Homoluk yok.”

“Akıldan neler geçiyor?”

“*Son Kovalamaca* seni biraz hayal kırıklığına uğratmış olabilir veya olmayabilir diye düşündüğünden...”

“Yüzde yüz uğrattı,” diye lafını kestim.

“Çatıda *Jaws*’ı izleyebiliriz diye düşündüm.”

“Keyfim yok aslında.”

Bir çocuk muamelesi görmek için en kötü zamanın yaz ayları olduğunu düşünmüştümdür. Evet, o civardaki birçok ebeveyn akşam onda evde olma kuralı koyarlardı ama genellikle gece yarısına, hatta bazen sabahın birine, ikisine kadar dışarıda olurduk. Bunu onlara isyan etmek veya bir kemerle dışarı çıkacak kadar sabırlarım taşımak için yapmazdık. (Şişko Dave bunu tecrübe etmişti.) Sadece daha güvenli bölgelerdeki ve beyaz çitli evlerdeki çocuklardan daha fazla yetişkinlerle ilgili meselelere maruz kalıyorduk. Ama Thomas’ta kalacağımı söylemek için annemi aradığımda, benimle beş yaşındaymışım gibi konuştu. Bir uyuşturucu satıcısı veya çatıdan aşağı atlamama neden olacak şeytani birisi olmadığından emin olmak için onunla tanışması gerekiyordu.

İkinci avludaki piknik masalarından birinde onu beklemeye gittik. Orası on üç yaşımızdayken Brendan'ın bana yazı ailesiyle birlikte Kuzey Karolina'da geçireceğini söylediği yerd. Çizgi roman çizmeye o yokken başlamıştım. Brendan geri döndüğünde onu bir Pokémon antrenörü olarak çizdiğimi görmüştü.

Annem üstünde sekizinci sınıfta giydiğim sporcu atletiyle geldi. Keşke anahtarları da evde unutsaydı da Thomas elindeki süpermarket indirim kartlarını görmeseydi diye geçirdim içimden. “Merhaba.”

“Merhaba, ben Thomas,” dedi elini uzatıp.

“Elsie,” dedi annem gülümseyerek elini sıkarken. “Lütfen bana üstünüzün terden ıslanmadığını söyleyin.”

“Yangın söndürme musluğu suyu,” dedim.

“Şükürler olsun. Bugün neler yapmayı planlıyorsunuz çocuklar?”

“Bugün izlediğimiz film çok kötüydü, o yüzden Esnek'e *Jaws*'ı izletebilirim diye düşündüm,” dedi Thomas.

Annem bana baktı. “Beni arayıp sinemaya gideceğini söylememiştin.”

“Sağ salım döndüm.”

Annem bakışlarını yara izime, sonra tekrar suratıma çevirdi.

“Biliyor,” dedim.

Thomas araya girdi. “Bayan Elsie, içiniz rahat edecekse size adresimi, telefon numaramı ve annemin telefon numarasını verebilirim. Aaron *Jaws*'ı izleyene dek hayat damarlarından biri kopmuş olacak diye düşünüyorum. Siz de izlemediyseniz bize katılabilirsiniz.”

Bunları duyan annem yine gülümsedi. “Gençken sinemada izlemiştim. Teşekkür ederim.”

Thomas neredeyse annem film çıktığında hayatta olduğu için onu kıskanacak gibiydi. Belki de O Zamanlar dünyaya gelmek

gerektiğini düşünüyordu. Bense Çok Daha Sonrasının güzel olduğuna inanıyordum.

“Bu gece geç saatlere kadar süpermarkette olacağım. O yüzden gitmende sakınca yok,” dedi annem bana.

Şapşal şapşal gülümsüyordum. Şişko Dave’in annesinin hepimizi gece yarısı yeni çıkan *Throne Wars* oyunlarını almak için dışarı çıkardığı ve herkesin onların evinde sabaha kadar oyunu oynadığı günden beri birisinin evinde kalacağım diye heyecanlanmamıştım. “Thomas, lütfen ikiden önce uyuduğuna emin ol. Ona önce banyoya gitmesini hatırlat ve şekerlemelere bir dolardan fazla para harcamasın.”

Annem beni çok utandırdığı için kendime o malum şeyi yapacağıma dair bir espri yapabildim ama bu sadece sıkıntının uzamasına neden olurdu. Annem önce ona, sonra bana sarıldı. Yatıya kalma davetine teşekkür etti; adresinden, onun ve annesinin telefon numaralarından oluşan tüm iletişim bilgilerini not etti ve yürümeye başladık.

“Annen süper,” dedi Thomas.

“Evet, bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmadığında öyledir. Gidip evden pijama falan alsam iyi olacak.”

“Boş ver, bende var.”

Sadece birkaç sokak öteye gidecektik ama Mısır’da piramitleri görecektik veya Venedik’te gondol sefası yapacak kadar hiçbir zaman parası olmayacak birine bir günü evden uzakta geçirmek başka bir ülkeye gidecekmiş gibi hissettiriyordu.

Turuncu kablo bizi Genevieve’le geçirdiğim gecenin tüm izlerinin ortadan kalktığı çatıya kadar izliyor, çakıl taşlı zeminde kıvrılarak ilerliyordu. Thomas projektörü yerine yerleştirdi ama hava hâlâ

aydınlık olduğu için filmi henüz izleyemeyecektik. Yere uzanıp bir kar meleği yapacaktım gibi kollarımı iki yana açtım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Thomas.

“Üstümü başımı kurutuyorum.” Gözlerimi yumdum ama hâlâ turuncu şeritler görüyor, güneşin yüzümü kavurduğunu hissedebiliyordum. Gömleğimdeki ıslaklığın ne kadarının su, ne kadarının terden kaynaklandığını bilemiyordum. Yaz bu açıdan berbattı ama kışa lanet okuyabilirdim çünkü canım hiç evden çıkmak istemezdi... Genevieve dışarı çıkıp kardan adam yapmak istese ve aptalca fotoğraflar çekmek istese bile.

“Homoluk yok ama tişörtünü çıkarmalısın,” dedi Thomas.

Başımı kaldırınca, onun tişörtünü çoktan çıkardığını ve kurutmak üzere kenara astığını gördüm. Ben de oturup tişörtümü çıkardım ve ona fırlattıktan sonra yere yayıldım. Kızmış çakıl taşları tenimi yaktı ama Jones Plajı'ndaki kumlardan kötü değildi. Hazır konu açılmışken, iki tişörsüz gencin bir çatıda olması iki gömleksiz gencin plajda olmasıyla aynıydı. Bu yüzden bu durumda aslında Homoluk Yok demek zorunda olmamalıydık.

Thomas yanıma oturdu. “Eskiden Sara'yla birlikte burada film izlerdik. Daha doğrusu, bir şey izlemeye başlar, kendimizi oynatırken bulurduk.”

“Eski kız arkadaşınla burada seviştin mi?”

Güldü. “Hayır, hiç sevişmedik. Başka şeyler yaptık.”

“İlk kız arkadaşın mıydı?” diye sordum.

“Evet. Senin?”

“Evet, Sara benim de ilk kız arkadaşımdı,” dedim. Thomas omzuma o kadar sert yumruk attı ki elinin izi kaldı. Ben de kalbinin üstüne vurdum ama göğsü benimkinden daha sertti. “Göğsün sertmiş.”

“Ona pektarolis majör kası denir. Böyle olsun diye çok para ödedim.”

Nedense onun bedeninden söz etmek beni huzursuz etti; benimkinden daha iyi olduğu için öyle hissetmiş olabilirdim. “Sara’yı özlüyor musun? Doğruyu söyle.”

“Hem evet hem hayır,” dedi. “Ondan ayrılmak zorunda kalmıştım çünkü artık gerçekten de birbirimize uygun değildik. Ben sadece arayıp birlikte dışarı çıkacak ve eğlenecek birisinin eksikliğini hissediyorum. Ama bu kişinin Sara olması *gerekmiyordu*.”

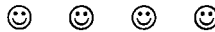
“Anlıyorum.”

Konuyu kapadık ve güneş binaların ardında gözden kaybolurken havadan sudan konuştuk. Video oyunları ve en sevdiğimiz çizgi romanlardan; okuldan ne kadar nefret ettiğimizden ve okula gitmeyi kolaylaştıran seksi öğretmenler ile kızlardan; Thomas’ın Genevieve’in döndüğü güne denk gelen doğum gününden ve onun nasıl o güne dek bir sigara bile olsun hiçbir şey içmediğinden bahsettik. Birkaç kere Brendan’la ve diğerleriyle ot içtiğimi itiraf ettiğimde hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Konuyu kapamak için en utanç verici sırrımı söyledim.

“Bisiklete binmeyi nasıl bilmezsin?” diye sordu.

“Kimse öğretmedi. Annem de bilmiyor; babam öğretecekti ama fırsatı olmadı.”

“O halde sana öğretmem gerek. Yüzmek ve mastürbasyon yapmak gibi temel bir hayati beceridir.”

Hava kararmıştı.

Jaws’ın görüntü kalitesi çok kötüydü çünkü a) film eskiydi ve b) filmi bir tuğla duvarda izliyorduk. Ama bu deneyimi, büyük ekran bir televizyonda kusursuz bir görüntüsü olan bir DVD’den izlemeye tercih ederdim.

Hava serinliyordu ama gömleğimi almak için yerimden kalkamıyordum; bir köpekbalığı filminde olduğunu bilmiyormuş gibi okyanusa koşan kız için fazlasıyla endişeliydim. “Filmi kaç kere izledin?”

“Sayısını şaşırdım,” dedi. “*Savaş Atı*’ndan daha fazla, *Jurassic Park*’tan daha az.” Köpekbalığının daha çok insan yediği ve kurtulanların bulunduğu teknenin büyük bir gümbürtüyle patladığı an, “Kahretsin!” diye korkuyla bağırıdıktan sonra, tişörtlerimizi giydik, projektörü toparladık ve çatının kapısı açık olduğu halde, dikkatle yangın merdiveninden indik.

“Annem uyumuştur, o yüzden sessiz olmamız gerek,” dedi Thomas pencereyi açıp içeri girerken.

Odası temiz çamaşır ve açılmış kalem gibi kokuyordu. Duvarlar yeşildi ve en sevdiği yönetmenlerin filmlerinin ve kendilerinin posterleriyle kaplıydı. Yerdeki iç içe geçirilmiş çorapların üstünden geçtim ve sıkıldığında oynadığını tahmin ettiğim, yere monte edilmiş oyuncak basket potasını gördüm. Kapının her yerine üçtaş oyunu, Steven Spielberg filmlerinden alıntılar, dinozor karalamaları, E.T.’nin bir resmi ve ne olduğunu anlayamadığım bir sürü şey çizilmişti.

Yatağı dağınıktı ama benimkinin aksine rahat görünüyordu. Benim yatağım bir yer yatağından bir nebze daha rahattı. Kendi masası bile vardı; benimse çizim yapabileceğim tek yer bir defterdi. Masasının üstünde açık duran defterde, devamını getirmeyi başaramadığı bir senaryo için yazdığını tahmin ettiğim üstü çizilmiş notalar vardı.

Thomas dolabının kapağını açtı... Bu da sahip olmadığım bir diğer şeydi. Sonra yatağa birkaç tişört fırlattı. “Gel de uyurken giyebileceğin bir şey bul, Esnek.”

Tişörtlere baktım. Birçoğu çok bol, çok dar, fazla çocuksu, fazla yaşlı işiydi. Dahası, bazıları yemin ederim ki uzaylılara ait

gibiydi. Son fırlattığı tişörtün, teyzesinin ona Roswell, New Mexico'dan aldığı bir hediye olduğunu öğrendim. Beyaz bir tişört seçip giydim. Odasının köşesindeki çamaşır sepetinin arkasında üstüne dairesel grafik çizilmiş ve birkaç not yapıştırılmış bir karatahta duruyordu. Grafiğin üstünde *HAYAT ŞEMASI* yazıyordu.

“Nedir bu? Eski bir okul projesi mi?”

“Son birkaç gündür üstünde çalıştığım şey,” dedi Thomas bir Snoopy pijama altı ve atlet giyerek. “Hayatta izlemek istediğim yolu belirlemeye karar verdim. Tıpkı Maslow’un ihtiyaç piramidi gibi ama aradaki tek fark her ayrıntıyı belirlememe neden olacak kadar takıntılı bir şey olmaması.”

Maslow denen adamın kim olduğunu bilmiyordum, ama Thomas’ın şeması gayet takıntılı görünüyordu. Karatahtayı odanın ortasına taşıyıp şifonyerine yasladı. Karşısına geçtik. Bu dairesel grafikteki kategoriler okul/iş, sağlık, kendini gerçekleştirme ve ilişkiler diye ayrılmıştı.

“Sanırım sağlıkla ilgili bir sorunum yok. İyi beslenip egzersiz yapıyorum. Maddi güvenceyle ilgili birtakım sorunlarım var çünkü sevdiğim bir iş bulamıyorum. Hesabımdaki parayla bir film bileti bile alamıyorum.”

En azından bir hesabı *vardı*; yani bir ara, kenara ayırabileceği kadar para kazanmıştı. Doğum günümde veya Noel’de elime harçlık geçtiğinde, genellikle neredeyse hepsini annemin cüzdanına koyardım çünkü o, parayı en çok ihtiyaç duyduğumuz şeye harcardı. İnsanın sevmediği bir eve para ödemesi berbatı ama en azından evsiz kalmaktan iyiydi. Gördünüz mü? Her işte bir hayır vardı.

“En çok aşkla ve amaçla ilgili sorunlarım var,” diye devam etti Thomas. Bu grafik kendi mutlu sonunu isteyen bir zır deliye aitti; ona ayak uydurmam gerekiyordu. “Sara’dan ayrıldıktan sonra

özgüvenim sarsılabilirdi. Ama seninle takılmak beni o kara deliğe düşmekten kurtardı galiba.”

“Rica ederim,” dedim. Telefonumun titrediğini fark ettim ve Genevieve’in aradığını gördüm. Açmadım. Onu yatmadan önce arayacaktım.

“Ciddiyim. Bana bir şey verdin. Verdiğin şey her neyse, bunu olmayan babamdan, aşırı çalışan annemden veya eski kız arkadaşşımdan almadım. O yüzden belki de gerçek potansiyelimi keşfetmemi sen sağlayacaksın.”

Bir an için odasına baktım. Orası mümkün olduğunca fazla hayat yaşayan birisine aitti. Tamamlanmamış parçalara ait notalar, film senaryoları vardı. (Sonradan dolabında, teknoloji olmadan hayatta kalmakla ilgili şarkı söylerken dinozorları incelemek üzere Mezozoik devre ait zaman yolculuğu yapan bir robotla ilgili yarım bıraktığı bir müzikal bile olduğunu öğrendim.) Bir köşede üst üste dizilmiş Lego kutuları duruyordu; bir mimar ve set tasarımcısı olmak istediğinde bu renkli kuleyi inşa etmişti.

Tıpkı çocukluğunuzda bir astronot olmayı isteyip sonradan bunun imkânsız olabileceğini kabullenmek gibiydi... Herkesin hiçbir şeyin imkânsız olmadığını söylemesine ve dediklerini ispatlamak için tarihten örnekler vermesine rağmen. Yine de yolunuza devam ederdiniz. Becerilerinizi ve şartlarınızı bildiğinizden, sıksa olduğunuz halde belki de bir boksör olmak havalı olurdu diye düşünmeye başladınız. Sorun değildi, kaslanabilirdiniz. Ama tüm bunlar, bir gazetede yazmayı ve kendi köşenizin olmasını hayal etmeye başladığınızda değışirdi ve buna yönelirdiniz... Sonra günün birinde birisine daha düzenli olması gerektiğı hakkında tavsiye veren bir yazı yazarken, aklınızdan yine bir uzay gemisini uçurmak geçirdi.

Thomas hayatını böyle yaşıyordu; bir kusurlu rüyadan diğerine sıçırıyordu. Bu yolculuk hayat boyu sürebilirdi ama o kıvılcımı

yaşlı bir adam olana dek fark etmese bile Thomas kazandığı kırışıklıklarla ve yüzünde bir gülümsemeyle ölecekti.

“Babam gibi olmamam için mutlu olmama yardım edersen anlaştık,” dedim.

“Tamam!”

ÇIKMAZ SOKAKLARIN ARDINDA

Önceki gecenin tek kötü yanı, Genevieve'i geri aramak için hiç fırsat bulamamış olmamdı. Uyandığımda düşündüğüm tek şey buydu.

Thomas'ın çalışma masasının sandalyesi gıcırdadı... Önceki gece oraya oturup "çılgın origami becerilerini" sergilemişti. (Ama bir deniz kabuğu yapmaya çalıştığında, ortaya kırıksık bir kâğıt parçası çıkmıştı.) Doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Çok erken olduğunu pencerelerden içeri sızan günışığından anlamıştım. Uyandığına inanamadım; masasının üstüne eğilmiş ayağını hafifçe yere vururken bir şeyler yazıyordu; sanki bir final sınavına girmişti ve kâğıdından kopya çekmemi istemiyordu.

"Selam, ne yapıyorsun?"

"Günlüğüme yazıyorum."

"Çok yazar mısın?"

"Yedinci sınıftan beri hemen hemen her sabah yazarım," dedi Thomas. "Bitmek üzere. İyi uyudun mu? Çarşafларım hâlâ kuru mu?"

"Siktir git." Sırtım biraz ağrıyordu ama alışamayacağım türden bir ağrı değildi.

“Kahvaltıdan önce duş almak istersen, banyoya senin için yeni bir diş fırçası ile havlu koydum.” Bakışları hâlâ günlüğündeydi.

“Kahvaltıyı sen mi hazırlayacaksın?”

“Evet. Ama sadece ekmek kızartmayı ve Pop-Tart hazırlamayı biliyorum. Birini yaparız.” Thomas gülümseyip günlüğüne yazmaya devam etti.

Sabahları genç erkeklerin başına gelen o şey yüzünden, örtüyü açmadan önce biraz beklemek zorunda kaldım. Ama Thomas bana bakmıyordu bile. Hızla odadan çıktım ve evinde serbestçe dolaşmama izin verdiği için annesinin çoktan işe gittiğini tahmin ettim. Banyoyu bulup tuvaletimi yaparken temiz ve pofuduk havlularla dolu raflara baktım. Bizim evde en iyi ihtimalle ayda iki kez yıkanan paçavraya dönmüş havlular kullanıyorduk. Dişlerimi fırçaladıktan sonra Thomas’ın odasına geri döndüm. Orada değildi.

Sadece bir kere duvarlardaki fotoğraflara bakmak için durup tabak çanak seslerini takip ederek mutfığa gittim. Thomas’ın şimdiki gür kaşlarıyla beysbol oynarken çekilmiş bir çocukluk fotoğrafı vardı. Mutfak bizimkinin iki katıydı. Duvara asılmış kırımızı tencereler ve tavalar vardı ve hepsi tertemizdi. Buzdolabının üstünde minik bir televizyon duruyordu ve Thomas bir yetişkin gibi haberleri açmıştı ama telefonda olduğundan dinlemiyordu.

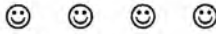
“Sana onları e-posta olarak yollayabilirim,” diyordu. İki kâseye kahvaltı gevreği koyup birini bana uzattı. “Hayır, Sara. Bence buluşmak için henüz erken... Bak, ben...” Telefona bakıp tezgâha koydu. “Suratıma kapadı.”

“Her şey yolunda mı?”

“Bana yazdığı her mektubu ve kartı geri istiyor. Bilmiyorum... Onu özlemem için hepsini tekrar okumamı umuyor olmalı.” Karşıma oturup omuzlarım silkti. “Neyse, bu konuyu kapatalım. Evde bir tek bu mısır gevreği kaldığı için kusura bakma. Lucky Charms’ın tamamını geçen gece yemiştım ama evde kurabiye ve marshmal-

low da var. Bir de Paskalya'dan kalma bir tavşan çikolata var. Umarım sana uyar."

En son bir mutfakta oturup yemek yediğimde, büyükannemle büyükbabamın evindeydim. Artık ikisi de hayatta değildi. Yine de yerimden kalktım, mısır gevreğine Chips Ahoy kurabiyelerini ufaladım. Thomas bana kocaman bir gülümsemeyle baktı.

Kahvaltıdan sonra dışarı çıkıp sokağımdan uzağa amaçsızca yürümeye başladık. "Peki, buralarda yaşayan arkadaşların kim?" diye sordum.

"Sen," dedi, Thomas. "Bir de sanırım Bebek Freddy ve Siska Dave beni sevdiler."

"Senin sokağındakileri kastetmiştim."

"Biliyorum. Buradaki tek arkadaşım birinci katta oturan Bay Isaacs. Kedileri çok sever, fabrikalara da takıntılıdır." Omuzlarını silkti. "Arkadaşlarım bana kalleşlik ettikten sonra onlardan uzaklaşmak zorunda kaldım."

Sorarken biraz tedirgindim ama sormak zorundaydım. "Ne yaptılar?"

"Babamın doğum günümde yaptığından sonra, artık kutlama yapmamaya karar vermiştim ama geçen sene arkadaşım Victor arayıp durdu. Bütün gece masa oyunlarının oynanıp içki içileceği bir parti verecekti. Ben de onun evine gitmek üzereydim ama sonra beni aradı ve arkadaşlarımızla bir konsere gitmek için son anda iptal etti. Ben de daha büyük bir sürpriz yapacaklarını düşündüm. Ama sonrasında telefonum hiç çalmadı. Ben de tek başıma içki içemeyecek kadar üzgün olduğum için odama geçip oturdum ve hiçbir şey yapmadım. Bana konserden bir tişört bile getirmediler."

Victor'ı tanımasam da onun hergelenin teki olduğunu biliyordum. "Boş ver, hayatında o tür gerzeklere yer yok zaten. Bu tür insanlar sana köstek olurlar."

Thomas durup beni kendisine çevirdi ve "İşte, bu özelliğini seviyorum, Esnek," dedi. "Başına gelenleri umursuyorsun. Diğer herkes büyümeyi reddediyor ve buraya tıklıp kalmış hiç kimseler oluyorlar. Hayal kurmuyorlar. Geleceği düşünmüyorlar."

Başka yöne bakmak zorunda kaldım çünkü gelecekle ilgili tüm bu konuşmalar beni sarstı. Yaramı ovuşturdum. "Yanılıyorsun," dedim. Belki de onun vaktini boşa harcamamak için eve gitmeliydim. "Ölümün mutlu son olduğunu sanıyordum. Söylediğin her şeyi takdir ediyorum ama..."

"Aması falan yok," dedi Thomas bileğimi tutarak. "Hepimiz hata yaparız. Çalıştığım her iş bir hataydı ama aynı zamanda doğru yöne ilerlememi sağlayan birer adımdı. En azından yanlıştan uzaklaşmama yarayan bir adımdı. Bunu kendine bir daha yapmazsın, değil mi?" Bana bakıyor, gözlerine bakmam için beni zorluyordu.

"Asla."

Thomas bileğimi bırakıp yürümeye devam etti. "Sırf bu bile seni farklı kılıyor."

Konuşmadan yürümeye devam ederken, sopalı pankart taşıyan genç bir kadın yanıımızdan geçti.

LETEO BUGÜN BURADA AMA YARIN KALKMASI GEREKİYOR
ORTADAN

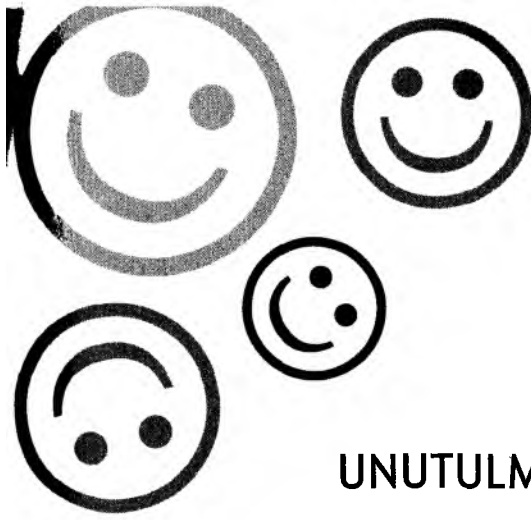
Kadının arkasından koştum, Thomas da peşimden geldi. "Affedersiniz, affedersiniz. Pardon. Bu pankart ne için?"

"Bir kızın Leteo yüzünden beyin ölümü gerçekleşti," dedi kadın. Sesi üzgün, bakışları boştu. "Bu hafta bunu yaşayan dördüncü

kişi oldu. Orayı kapatmak için bir yürüyüş düzenliyoruz.” Kadın kendisiyle gurur duyuyormuş, önemli bir şey yapıyormuş gibi konuşuyordu. Muhtemelen, kürk mantolu yaşlı insanlara sahte kan fırlatan şu çılgın PETA üyelerindendi.

“Biz derken?”

Kadın cevap vermedi. Thomas’la birbirimize baktık. Kadının peşine takıldık. 168. Sokağı yaklaştıkça, binalar tarafından gizlenmiş bir kalabalığın sesini daha iyi duymaya başladık. Sokak polis arabaları tarafından kapatılmıştı ve sirenleri insanların o yöne gitmemesi için çalışıyordu. Köşeyi döndük ve sokağın geçit töreni kadar kalabalık olduğunu gördük. Aradaki tek fark, üstünde karakterlerin olduğu balonlar yerine, pankartların havaya kaldırılmış olmasıydı.

UNUTULMAZ BİR YÜRÜYÜŞ

Bronx bölgesindeki Leteo Enstitüsü'nün fotoğraflarını görmüştüm ama bu mutsuz protestocular enstitüye yakından farklı bir hava katıyordu. Enstitünün, Manhattan'daki Apple Mağazası gibi daha fütürist görüneceğini düşünebilirsiniz ama dürüst olmam gerekirse, Doğa Tarihi Müzesi bile Leteo'dan daha görkemliydi. Kül rengi tuğlalardan inşa edilmiş, dört katlı bir binaydı.

Leteo verdiği kayıplar yüzünden bir morg olarak ünlenmek üzereydi. Yanlış tedavi olayıyla adı çıkan hastanelerin neden bu tür tepki almadığına şaşıırıyordum. Leteo'nun sadece eski bilimkurgu programlarında varolması gerektiğinden ve bu tür bir gelişmenin insanları korkutmasından kaynaklanıyor olabilirdi.

Kel bir adam bize kısa bir süre önce ters giden bir ameliyattan söz etti. Yirmili yaşlarının başlarında şizofren bir kız onu çocukluğundan beri rahatsız eden hayali arkadaşlarından kurtulmak için işlemi yaptırmıştı. Ama hiç uyanamamıştı. Ölüme yaklaşmıştı ama tam olarak da ölmemişti. Enstitünün temsilcileri kızın komasıyla ilgili başka bir açıklama yapmamışlardı.

Kıvrıcık saçlı bir kadın ile yaşlıca bir adam kalabalığın arasına girmeye çalışıyorlardı. İkisinin de elinde pankartlar vardı.

SUÇLULARA ACIMAYIN.

ACI DOĞUŞTANDIR. SUÇLULUK DUYDUSU SONRADAN
KAZANILIR.

Beyin ölümü vakasına pek uymayan laflardı.

Yaşlı adam kalabalığa sanki şikâyetlerini Leteo'dan birisi şahsen dinliyormuş gibi, "Bir suçluya iyilik yaptınız!" diye bağırdı. "Ne yapacaksınız, sonra teröristleri mi kurtaracaksınız?"

"Affedersiniz, efendim," dedi Thomas. "Bu gösteri ne için?"

Bize cevap veren kadın oldu. "Araba kazası yüzünden sesimizi duyurmaya geldik tabii ki."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum," dedim.

Kadın adamı dürtükledi. "Harold, çocuklara kazayı anlatsana. Benden daha iyi anlatıyorsun."

"Telefonlarınızdan kafanızı kaldırıp biraz haber izlemelisiniz," dedi Harold. Sırttan Thomas'a baktım. "Birkaç ay önce, serserinin teki arabasıyla kaza yaptı, dört yaşındaki oğlunun ve karısının ölümüne neden oldu. Nedense Leteo'daki mikroplar adam kendisini hapiste öldürmeye çalıştıktan sonra, oğluyla ve karısıyla ilgili anılarını silmeyi kabul ettiler."

"Neden ailesini unutmak istesin ki?" diye sordum.

"Suçluluk duygusundan," dedi Harold. "Leteo adamın yabancı birilerinin ölümüne neden olduğunu düşünerek hapis hanedeki görevlerini daha iyi yerine getirdiğini söylüyor. Maggie ile ben bunun saçmalık olduğunu düşünüyoruz. Adamın o suçluluğu hissetmesi gerek."

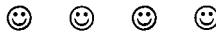
"Bir vur kaç olayından daha kötü," dedi Maggie. "Bizleri hasta olarak değil, müşteri olarak görüyorlar. Arada büyük fark

var.” Kadın sırtını bize döndü ve parkartını elinden geldiğince yukarı kaldırarak, “Suçlulara acımayın! Suçlulara acımayın!” diye bağırdı.

Polis binanın girişine gidebilmek için kalabalığın arasına daldı. Thomas olaya karışmayalım diye beni geriye çekti. Son bir kez arkama baktığımda birkaç kişiyle çarpıştım ve bir adamın omuzlarında, TABULA RASAYA HAYIR yazan bir pankart sallayan bir çocuk gördüm. Çocuğun ne anlama geldiğini bilmediği kesindi ama birisi bir fotoğrafını çektiği anda hızla yayılacağı kesindi.

Kalabalığın diğer tarafında Leteo’yu savunanlar duruyordu. Protestocuların olsa olsa dörtte biri kadardı ama gelmişlerdi. Büyük ihtimalle, işlemiden geçmiş kişilerin Leteo’nun kurtardığı hayatları takdir eden arkadaşları veya akrabalarıydı. Kyle’in ailesinin de orada olması gerektiğini düşündüm ama ne tür bir pankart taşıyacaklarını hayal edemedim. OĞLUMA İKİZİNİ UNUTTURDUNUZ. HEP TEK ÇOCUK OLMAK İSTERDİ, falan yazabilirdi. Hayır, bence Kenneth’ı da unutmak için Leteo binasına gelirlerdi. Onun yüzüne ve gülüşüne sahip birisiyle yaşamak zorunda kalıyordum, işlemi ben de yaptırırdım.

Thomas köşeye vardığımızda nihayet beni bıraktı ama durup bağırışları dinledik: “Asla unutma! Asla unutma!”

“Eskiden bu işlemin Sahtekârlık Kasabası’ndaki en büyük sahtekârlık olduğunu düşünürdüm,” dedim Thomas’a birlikte eve yürürken. Kalabalık bir otobüs durağından geçerken sanki ülkenin tamamı Leteo’yu bilmiyormuş gibi sesimi alçalttım. New York’ta üç enstitü vardı: Biri bizim yaşadığımız Bronx’ta, diğeri

Long Island'da, üçüncüsüye Manhattan'daydı. Acaba Arizona veya Teksas'taki, California ya da Florida'dakilerin önünde de protesto düzenlenmiş miydi? "Bu işlemi yaptıran birisini tanıyorum. Gerçi artık tanımıyorum. Yani, tanıyorum tabii, ama artık daha farklı."

"Dur bir dakika, ne dedin?"

"Kyle isimli birlikte büyüdüğüm bir çocuk. İkiz kardeşi öldürüldü ve bir bakıma öldürülmesi onun suçuydu. O yüzden Kenneth'ın var olduğunu unutup yaşayabilmek için işlemi yaptırdı. Umarım şimdi iyidir ve tuhaf gecikmiş tepkiler vermiyordu," dedim.

"Onu artık görmüyor musun?"

"Hayır. Ailesi işlemiden önce taşındı. Nereye gittiklerinden haberim yok. Bebek Freddy'nin annesi nasıl becerdiyse işlemi yaptırdıklarını öğrendi. Aynı gün sokağımızdaki herkes duydu. Tanıdığı herkesin ikiz kardeşini sormaması imkânsız olacağından, mantıklı bir karar verdiler."

Kyle ve Kenneth, Lake ikizleri. Onları çok iyi hatırlamıyorduk. Sokağımdaki herkes grubundan bir arkadaşını kaybetmişti. Büyük Çocuklar'dan Benton isimli biri birkaç sene önce sarhoşken bisikletiyle trafiğe dalmıştı. Bundan başka ayrıntı bilmiyordum ama sanırım Kenneth'ın diğerleri için fedakârlık yaptığı söylenebilmirdi. Elimizden Kyle unutmuş olsa bile onu hatırlamaktan başka bir şey gelmezdi.

Bunu düşündüğümde bile kalbim tıpkı bir insan avı oyununda sona kalmışım gibi hızla atıyordu. "Sen yaptırır mıydım? İşlemi diyorum."

"Unutacak bir şeyim yok, olsaydı da yaptırmazdım," dedi Thomas. "Herkesin, hatta sana yalan söyleyen veya çekip giden

babalar bile bir işe yarar. Zaman acıyı dindirir ve biri seni yoldan çıkarsa bile ayakta kalamayı becerirsin. Ya sen?”

“Sen öyle söyleyince düşündüm de benim de sildirmek isteyeceğim bir anım yok,” dedim. “Şey, belki palyaçolar olabilir. Sirk anılarım olmadan yaşayabilirim.”

“Doktorların palyaçoları silmek üzerinde çalışması gerek. O kadar.”

DEĞİŞ TOKUŞ TAKILMASI

Annem iyi hissetmediği için Leziz Tatlar'da fazladan çalışmaya başlamıştım. İki gün üst üste işe gidememişti ve bu durum bütçemizde ciddi bir açığa yol açacaktı. Mohad önceki gece dükkânı kapatmamı isteyecek kadar bana güveniyordu. Tabii ki arkadaşlarım kendilerini dükkâna kilitleyip tüm bira ve sigaralarla kendilerine bir parti düzenlemek istediler. Ailemin ihtiyacı olan son şey hapse atılıp davalık olmamdı.

Thomas'la birlikte Leteo yürüyüşünü gördüğümden beri ilk izin günümdü. O günden sonra Thomas'ı görmemiştim. Kısa süre sonra onunla buluşacaktım. Merdiven boşluğunda Brendan ve Bebek Freddy'yle takılıyordum. Brendan basamakların birinde kareli bir kâğıdın ve gecikmiş faturaların üstünde biraz ot sarıyordu.

“Bunu müşterilerinin yaptığını sanıyordum.”

“Bunlar müşteriler için değil,” dedi Brendan yeni sarıp katladığı esrarlı sigaranın ucunu yalayarak. “İşi büyütüyorum. Bazı köşe

başlarında ve üniversitelerde çalışacağım. Otu kendim sararsam, yüzde yirmi eksik satın aldıklarını fark etmezler.”

“Patronum bir bulaşıkçı daha arıyor,” dedi Bebek Freddy. “Ot satmayı bırakmayı istersen.”

“Bulaşıkçılık sen ve Siska Dave gibi hispanikler için. Ben böyle iyiyim.”

“Neyse. Bana beşe verecek misin?”

“Yüzde elli indirim yaparım.” Brendan zekiydi. Bebek Freddy’nin nasıl ot içtiğini görmüştüm ve ona bedava vererek başkalarından çalmaya çalıştığı otu heba etmiş olurdu.

“Kenneth ot içmeyi severdi,” dedim.

Brendan başını kaldırdı. “Kenneth’in kardeşinin yanlış adamın kız kardeşini becermesi çok yazık oldu. Hem de silahlı birisinin.”

Bebek Freddy ona aldırış etmedi. “Kyle gibi davranmaya bayılırdı ama Kyle bundan nefret ederdi.”

“Belki de Kyle’in Kenneth’ı unutmasının asıl nedeni budur,” dedi Brendan az önce sardığı esrarlı sigarayı yakıp içine derin bir nefes çekerek. “Harika, şimdi bana başkasının malını içirdiniz.” Sardıklarının hepsini klipsli torbaya attı ve geri kalan otu içine serpti. “Haydi, bir oyun oynayalım. Canım koşmak istiyor.”

“Aslında birazdan Thomas’la buluşacağım. Ama döndüğümde oyuna katılırım.”

“Tamam, o zaman,” dedi Brendan.

Hep birlikte merdiven boşluğundan çıktığımızda, bir güvenlik görevlisi Brendan’ın torbasını gördü. Bize çocuk suçlular dedi ama işine baktı. Bebek Freddy sonra görüşürüz dedi. Brendan yürümeye devam etti.

Kenneth ile Kyle’in hatırlarını kesinlikle aklıma gömmeliydim.

“Ne yapsak?”

“Genevieve’le arada sırada...”

“Aklından geçeni doğru tahmin ediyorsam hayatta olmaz,” dedi Thomas sırtına vurarak.

“Aman, ne komik. Hayır, kulağa hoş gelmeyebilir ama Değiş Tokuş Randevuları’na çıkarız.”

“Başka bir çiftle takılıp kız arkadaşlarınızı falan mı değiş tokuş ediyorsunuz?”

“Hayır. Tanrım, bunu neden kimse anlamıyor?” En nefret ettiğim şey bir şeyi tekrar tekrar anlatmaktı ama ona eğlenceli bir şey yapabileceğimiz umuduyla bir Değiş Tokuş Randevusu’nun ne olduğunu söyledim ama Homoluk Yok tarzında yapacağımızı ekledim. “Ters bir Değiş Tokuş Randevusu’na gidebiliriz belki diye düşünüyordum; buna Ters Değiş Tokuş Randevusu veya randevu dememize de gerek yok. Sen beni senin için özel bir yere götüreceksin, sonra ben de seni benim için özel bir yere götüreceğim.”

“Süper fikir. Çatıya gittiğin için orayı atlayalım. Biraz düşüneyim. Önce sen seç.”

Çizgi Roman Sığınağı’na gittik. Orada daha önce bir iş başvurusunda bulunmuştum ama iş yasası ya da tam olarak hatırlamadığım bir şey yüzünden bana okulum bitene kadar beklememi söylemişlerdi. Çalışabileceğim daha harika bir ortam aklıma gelmiyordu. “Burası en muhteşem yer,” dedim oraya vardığımızda. “Yani, şu kapıya baksana. Hayatında gördüğün en havalı lanet kapı değil mi?”

“Hayatımda gördüğüm en havalı lanet kapı,” dedi. “Çok küfürlü konuşuyorsun.”

“Evet. Otobüs şoförü anneme okul otobüsünde Brendan’la küfürlü konuştuğumu söyleyince annem çok kızmıştı ama senede bir kez gece saatlerinde bana ve ağabeyime sadece küfürlerden

oluşan sözcükleri kullanarak heceleme yarışması yaptıyordu. Bu sözcükleri sistemimizden atmamız için bu yolu bulmuştu galiba.”

Thomas güldü. “Annen la-net muhteşem bir kadın.”

Doğruca pelerin dolabına gidip hem Superman hem de Batman pelerinlerini denedi. Bir yandan da iki filminden de alıntılar yapıyordu. (“KRIPTON ŞANSINI KULLANDI!” ve “BANA YEMİN ET!”) Birlikte indirim sepetine gittik, bir çizgi roman alıp, “Aynı süper kahramanlar yirmi, otuz sene okundukları için çizerlerin yeni karakterler yaratmak zorunda kalmamasından nefret ediyorum. Tembellik,” dedi. Birkaç azılı çizgi roman fanatığı dönüp ona baktı. O anda hayatı için biraz endişelenmeye başladım.

“Bilmem. En azından iyi para kazanıyorlar. Benim çizgi romanım...”

“Çizgi romanın mı var?”

“Satılık değil.”

“Nerede?”

“Burada değil.”

“Okuyabilir miyim?”

“Bitmedi.”

“Ne olmuş yani?”

“İyi değil.”

“Yani? Esnek, kız arkadaşının doğum günü için çatımı kullanmana izin verdim. Bana borçlusun.”

“Kim olduğunu anlamana yardımcı olacağımı sanıyordum.”

“Bırak da okuyayım.”

“Tamam. Yakında.”

Çizdiğim son sayfayı düşündüm: Güneş Muhafızı kız arkadaşımı mı en yakın arkadaşını mı ejderhaya yem olmaktan kurtaracağını düşünüyordu. Birisi benden Genevieve ile Thomas arasında seçim yapmamı isteseydi, ejderhanın ağzına baş aşağı dalmak isterdim. Tam babam öldüğünden beri fazla çizim yapmadığımı

söyleyecektim ki başımı kaldırıncı okuldan Collin'i gördüm. O da beni gördü.

Kendimi biraz kötü hissettim. Bana Nicole'ü hamile bıraktığını söylediğinde, ona yüzde yüz destek olmamış ya da anlayışlı davranmamıştım. Ama seks temel matematik demekti: Prezervatif kullanmak bebek sahibi olma riskini azaltmaya, prezervatif kullanılmamaksa bebeğe eşitti. Hem kendimi sık gibi hissetmemeliydim çünkü o kendisinininkine bir şey geçirmeyi ihmal etmişti. Evrendeki herkesin bir gün saçmalamayı kesip kısa hayatlarını anlamsız konuşmalarla harcamak yerine nazikçe baş sallayacağına kesin olarak inansam da, kendimi bir şey söylemek zorunda hissettim.

Collin'in yanına gittim. Ucuz tıraş losyonu kokuyordu.

"Selam. Yaz tatilin nasıl geçiyor? Seni avluda özlüyoruz, dostum." Aslında doğru değildi çünkü insan avı oyununun her zaman çocukça olduğunu söylerdi. Haksız da değildi ama oyuna asla bizim kadar hevesli olmamıştı. Sporu, özellikle de basketi tercih ederdi.

Collin'in gözleri kıpkırmızıydı. Kafası iyi olduğundan değildi; gözlerimin aşırı yorgun ve canım sıkkın ya da inanılmaz derecede öfkeyi bastırdığım zamanlarda aldığı renkti. Onun istemediği ve kesinlikle hazır olmadığı bir bebeğe bakabilmek için iki işte birden çalıştığını duyduğum için onu suçlayamazdım. Ona ne kadar eğlenceli şeyleri kaçırdığını hatırlatmamalıydım. Elinde şu benim pek sevmediğim Kötü Adamlar isimli serinin altıncı sayısı vardı... Ben büyülu hissi Scorpius Hawthorne'dan alıyordum.

Bana bir şey demediği için, "Seriye sevdin mi?" diye sordum.

Collin bana bakmadan, "Lütfen beni rahat bırak," dedi. "Cidden, defol git." Özür dilememe fırsat vermeden, çizgi romanı yere fırlattı ve koşarak uzaklaştı.

Arkama baktım. Thomas yine Superman pelerinini takmıştı. "Olanları gördün mü?"

“Hayır. Sakın bana birisinin ellerinden örümcek ağı fırlattığını kaçırdığımı söyleme.”

“Hayır. Hem Örümcek Adam ellerinden değil, bileklerinden ağ fırlatır,” dedim. (Bu çok önemli bir ayrıntıydı.) “Eskiden bu gerzekle aynı okuldaydık. Az önce beni tersleyip gitti.”

“Neymiş derdi?”

“Prezervatif kullanmadan seks yaptı ve şimdi çocuğu olacak. Son.”

“Muhtemelen streslidir.” Thomas biraz daha etrafına bakındı, sonra şömineye vurdu. “Çok havalı bir yer seçmişsin.”

“Teşekkürler. Aklına ne zaman bir yer gelirse gitmeye hazırım.”

“Kararımı verdim. Umarım koşmaya hazırsındır,” dedi kapıya giderken.

“Thomas?”

“Efendim?”

“Pelerini geri verebilir misin acaba?”

Thomas'ın lisesinin koşu parkuruna gittik.

Okulun bahçe kapısı ardına kadar açıldı ve yaz boyunca herkesin girebildiği belliydi. O sırada parkurda koşan altı kişi vardı; ikisi müzik dinliyordu, diğerleriyse hızla geçen iki ve beş numaraları trenlerin sesini dinlemek zorunda kalıyordu. Orası bir lisenin koşu parkuru olduğu için ragbi ve futbol gibi diğer sporlar için de kullanılıyordu. Güzel bir esinti vardı ve hayat boğucu olduğunda tam gidilecek yerdi.

“Koşu takımında mısınız?”

“Seçmelere katıldım ama yeteri kadar hızlı değildim,” dedi Thomas. “Ama senden daha hızlı koştuğuma bahse girerim.”

“Eminim öylesindir. İnsan avı oyununda nasıl koştuğunu gördüm.”

“Yarış yapmak ile kovalanmak arasında fark var.”

“Benim için yok. Ben hep öndeyimdir.”

“Kaybeden kazanana dondurma alır.”

Kendi başlangıç ve bitiş çizgilerimizi belirledikten sonra, profesyoneller gibi çömeldik. “Canım fıstıklı dondurma istiyor,” dedim. “Aklında olsun.”

Üç.

İki.

Bir.

BAŞLA!

Thomas bir anda öne geçti, tüm hızını o ilk birkaç saniyeye verdi; bense hızlı gitmem gerektiğini bildiğim halde daha ağır bir tempoda koştum. On saniye sonra, Thomas yorulmaya başladı bile. Karnında baklava şeklinde kasların oluşmasına sadece bir, iki ay kalmış olabilirdi ama çocukluğumdan beri Brendan’la bayrak yarışlarında koşmuştum. Ayaklarım kauçuk zemine vuruyordu ve spor ayakkabılarım fazla sıkıydı ama onu geçip bitiş çizgisi olarak belirlediğimiz boş su şişesine varana kadar koştum, koştum, koştum. Thomas bitişe bile gelemeden çimlerin üstüne yığıldı.

Göğüs kafesim acıyana kadar zıpladım. “Seni dümdüz ettim!”

“Hile yaptın,” dedi Thomas nefes nefese. “Boy avantajın var. Bacakların daha uzun.”

“Vay canına. Bu cidden Palavralar Müzesi’ne ait bir laf.” Kendimi yüzüstü yanına attım; çimler kot pantolonumun dizlerini lekeledi. “Belki bir dahaki sefere fena bir yenilgiye uğrayacağın bir yer seçmezsin. Hem neden buraya geldik?”

“Biliyorsun ki bir şeyleri yarım bırakmaya alışkınım...”

“Sahi mi?” Omzuna vurdum.

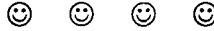
O da bana vurdu. “Evet, sahi. Ama burası birisi olmamı engelledi. Bu da benim için ilkti.”

“Ne kadar yavaş olduğunu ispatladığım için beni suçlu hissettirmenin bir yolu mu bu şimdi?”

“Kesinlikle değil. Koşmak istediğim falan yok ama en azından her zaman kim olacağını seçemediğini öğrendim. Bazen koşu parkurunda koşacak kadar hızlısındır. Bazen de değildir.” Ellerini başının altına koydu, hâlâ soluklanmaya çalışıyordu. “Neyse, burası sadece hatırlamak ve düşünmek için süper bir yer, değil mi?”

Ben de öyle düşünüyordum.

Gidip dondurma almadık. Göğüs kafeslerimizin bizi öldürmeyi kesmesini bekledik, yukarıdan geçen trenleri saydık ve tekrar çimlere yığılmadan önce tribünlerin arasında bir aşağı bir yukarı yarış yaptık.

Mahalleye geri döndüğümde arkadaşlarım kahverengi bir piknik masasına oturmuş, bisikletlerini yanlarına bırakmışlardı. Küçükken orada köpekbahçı oyunu oynardık. Oyun birisinin (köpekbahçının) sizi ayak bileklerinizden çekerek masadan (saldan) düşürmeye çalışmasıyla başlardı. Düşüğünüzde siz de köpekbahçı olurdu. Bazen çok sayıda köpekbahçı olduğunda, oyunculardan bazıları bisikletlerine atlar ve masada kalanların etrafında korku salarak daireler çizerlerdi.

“Hey, insan avı oynamak istiyor musunuz?” Ashnda o gün koşup durduğum için yorulmuştum ama gizlenecek güzel bir yer bulabilirsem fark etmezdi.

“Galiba bisiklete bineceğiz,” dedi Nolan.

“İnsan avı oynadık bile,” dedi Deon.

“Ot da içtik,” dedi Sıska Dave gülerek.

“Ben yukarı çıkıp patenlerimi alayım,” dedim ve merdivenlere yöneldim ki Nolan beni durdurdu.

“Sadece bisiklet, dostum.”

Brendan’a baktım. Neden bana arka çıkmasını bekledim bilmiyordum ama aptalcaydı. Kenneth ve Kyle konusunu açtığım için bana sinirlendiği belliydi. Bunu diğerlerine de anlatmış olmalıydı. “Sorun değil. Ben de eve gidip Scorpius Hawthorne veya başka bir şey...”

Lafımı tamamlamamı bile beklemediler. Bisikletlerine atladıkları gibi pedal çevirerek benden uzaklaştılar.

KAVGALAR VE HAVAİ FİŞEKLER

Evet, Brendan'ın huysuzluğunu üstünden atması tam üç gün sürdü. Bir gün daha bekleseydi, on dört yaşımızdan beri ilk kez o kadar uzun süre küs kalmış olacaktık... O zaman Üçüncü Cadde'deki bir oyun turnuvasında onu partnerim olarak seçmediğim için bana kızmıştı. Brendan yanında olmadığınızda ona karşı olduğunuzu düşünürdü. Çok saçmaydı ama neyse. Sadece vaktinde büyüdüğü ve Yolanda'nın Pizza Restoranı'ndan o ve diğerleriyle fırlayabildiğime memnundum.

Çatlak Ben sokağın ortasında yirmili yaşlarda biriyle kavga ediyordu.

Ağabeyim olmayan biriyle ilk kavga ettiğimde dokuz yaşındaydım. Nasıl yumruk atacağımı bilmediğim için Brendan'ın bana yardım etmesi gerekmişti. Larry denen çocuk bana ne zaman vursa, ellerimi yumruk haline getirsin diye Brendan'm yanına koşuyordum. Artık tahammül edecek gücüm kalmayana dek devam etmiştim.

Evet, plastik bir düdük için çıkardığım ilk kavgada Larry isimli çocuğa yenilmiştim.

Ama yumruk atmayı öğrenmem Nolan'la ettiğim bir kavgada işime yaramıştı. Hepimiz güreşiyorduk ve Nolan beni mindere fazla sert yapıştırmıştı. Ben de kızdım ve çenesine yumruğu indirdim. Yine kavgayı kaybettim ama Brendan bizi ayırmadan önce birkaç sıkı yumruk attım.

Çatlak Ben'in kavgasına kimse müdahale etmiyordu. Eh, o Salak Hergele bunu hak etmişti. Çocuğa öyle diyordum çünkü kimse Çatlak Ben'le kavga edecek kadar salak bir hergele olamazdı. Doğruydu: Çatlak Ben pizzacıda ona çarpmış ve özür dilememişti. Ama Salak Hergele sırf Çatlak Ben'in yüzü sivilceli, dişleri sarı olduğu için ve bir haftadan uzun süredir yıkanmamış gibi kokuyor diye ona "evsiz serseri" dememeliydi. Dürüst olmak gerekirse, Salak Hergele "evsiz" sözcüğünün Çatlak Ben'in, evlerinden iki kere atıldılar diye en hassas noktası olduğunu bilemezdi. Ama bu, geleceği bir hapishaneden başka bir yerde geçemezmiş gibi görünen birisine asla bulaşmamak gerektiği konusunda bir ders olacaktı.

Çatlak Ben elindeki tepsiyi Salak Hergele'nin suratına indirmiş ve onu restoranın sahibinin ricası üstüne dışarı sürüklemişti. Salak Hergele'nin burnu kaniyordu ama nedeni suratına tepsi yemiş olması değildi... Çatlak Ben zavallının başını ÜÇ DİLİM PİZZAYA İÇECEK BEDAVA tabelasına çarpmıştı.

"Birisi onları ayırmalı," dedi Thomas arkadaşlarımın hiçbirinden duymadığım telaşlı bir ses tonuyla.

"Hak etti," dedi Sıska Dave. Tuvaleti gelmiş zıplayıp duruyordu. Öyle olduğunu biliyordum çünkü seçtiği merdiven boşluğuna uzun uzun işeyebilmek için çişini tutmak gibi bir huyu vardı. Tuhaf çocuktu.

"Kimse *bunu* hak etmiş olamaz," dedi Thomas, Çatlak Ben'in Salak Hergele'nin hayalarına tekrar tekrar vurduğunu görünce.

Ne diyebilirdim ki. Haklıydı.

Arabalar durmuş, korna çalıyordu; sürücülerden bazıları Çatlak Ben'e bağırarak için arabalarından inerlerken, bazıları da kavgayı izliyorlardı. Dayak yiyen çocuğun şansına yakınlarda bir hastane vardı çünkü asla o güne kadar feci dayak yemediğine emindim. Çatlak Ben onu park halindeki bir araca çarptı ve çocuğun başını cama geçirmeden önce polis sirenleri duyuldu.

"Kaçın! Kaçın!"

"Koşun, hergeleler!"

Salak Hergele'ye el sürmemiş olsak da, onları ayırmaya yeltenmemiştik. Polislerin Çatlak Ben'in gizlendiği yeri bulması mümkün değildi, hiçbirimiz de hapse girmek veya Çatlak Ben'in kimliğini ifşa etmek istemediğimizden kaçmaya başladık. Thomas peşimden geliyordu. Üç gün önceki yarışımızdakinden daha hızlı koşuyordu. Onu gümüş renkli bir Mazda'nın ardına gizlenmek için garaja yönlendirdim.

Thomas, "Bunu sık sık yapar mısınız?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." Kavga etmemizden hoşlanmadığı belliydi. O yüzden ona bazen polis şüpheliyi –genellikle Çatlak Ben oluyordu– bizim mahallede değil de diğerlerinde arasın diye başka sitelere kaçığımızı söylemedim. "Kaç kavgaya karıştın?"

"Bir."

"Nasıl olur?" Bebek Freddy bile birden fazla kavgaya karışmıştı ve ödleğin tekiydi.

"Ortalıkta dolanıp kavga çıkarmam."

"Ben de çıkarmam ama birisi bana saldırırsa karşılık vermek zorunda kalırım. Değil mi?" Hayatım boyunca kavga etmişim ve uzak durmak gibi bir alternatif olduğunu bir kere bile düşünmemiştim. Ama Thomas'ın birisinin ona yumruk atmasını öğretmesi gerekmeden büyümüş olması hoşuma gitmişti. Hep yumruklarımıza başvurmanın yanlış olduğunu düşünmeden edemedim.

“Evet, ölümüne dayak yediğini görmek istemem ama başka birinin dayak yemesinin pek umurunda olmadığını görmek de hoş değildi,” dedi Thomas. Sözleri evsiz bir ailenin önünde sandvicini yere fırlatan biri gibi hissettirdi. Bir yandan da ne tepki verirsem vereyim, beni korumak için sesini yükseltecek kadar sırtımı kolaylayan birisi varmış gibi de hissettim.

“Sanırım Çatlak Ben’den korkmak bir bahane değil, ha?”

“Gayet geçerli bir bahane.”

Artık karıştığım kavgalara gurur duyacağım savaş yaraları gibi bakmıyordum. Cidden, ben kimdim ki? Hitler veya Megatron gibi yıkımdan beslenen bir kötü adam mıydım? Ortalık cehennem yerine dönmeden de mutlu sona ulaşabilirdim. “Gidip ona yardımcı olacak bir ambulans gelip gelmediğine baksak mı?”

Thomas ayağa kalkıp önceki hafta yangın musluklarının arasında yaptığı gibi elini uzattı. Garajdan çıktıktan sonra göceklerimiz yüzünden endişeliydim.

Salak Hergele öğrendiğimiz kadarıyla iyiydi. Komşularımızdan bazılarının da kavgaya şahit olduğuna, hatta pencerelerinden tezahürat yaptıklarına hiç şüphe yoktu. Ama Çatlak Ben’in kim olduğuna dair sorguya çekildiyse, muhtemelen kendilerini korumak için yalan söylemişlerdi. Psikopatın teki olsun ya da olmasın, Çatlak Ben bizden biriydi ve günün birinde gözlerimizin önünde birisini öldürebilecek yapışık ikizimiz gibi ona bağıydık. Bizi bile öldürebilirdi.

Bu olay iki gün önce yaşanmıştı. Şimdi dört temmuzdu ve havai fişeklerle geçecek bir güne odaklanmıştık. Brendan taş şeklinde beyaz patlangaçlara beş dolar bayıldı ve hepsini dikkatle eski bir patlamış mısır kovasına koydu. Sonra balkona çıktı. Ben de

ona ne zaman atacağını işaret edebilmek için piknik masasının yanında kaldım. Bu numarayı önceki sene de yapmaya çalışmıştık ama Brendan hepsini birden aşağı atıvermişti ve hiçbirimizin bir kovayı daha dolduracak parası yoktu.

Bebek Freddy, Leziz Tatlar'dan çıktı. Ellerim ceplerimde duvara tekme attım. Brendan kovayı çevirdi ve bütün patlangaç taşları yere düştü; küçük kıvılcımlardan oluşan patlama ve kulakları sağır eden ses Bebek Freddy'nin ödünü kopardı. Brendan'a havadan beşlik gönderdim, bir araya geldiğimizde gerçekten çakardık.

"Günün birinde meşhur ve zengin olacağım ve bir daha siz hergeleleri görmek için buraya gelmeyeceğim," dedi Bebek Freddy. Hepimizden sadece bir yaş küçüktü ama küçük kardeşimiz gibi onu ezerdik.

"Sanmıyorum. Bu isim sana hayatının sonuna kadar yapışıp kalırsa hiç şansın yok," dedim.

"Göreceksiniz. Kendime inancım tam."

"İnanç Tanrı tarafından gizlenmiş küstahlıktır," dedi Sıska Dave.

Tam da bir ot kafadan duymayı bekleyeceğiniz türden bir laftı. Çatlak Ben cebinden birkaç havai fişek çıkardı... Hepimiz son derece tehlikeli olduklarında hemfikirdik. Sonra Bebek Freddy'yle fişekleri kullanarak dalga geçmeye başladı.

"Bir bakayım şunlara," dedim Çatlak Ben'e ve Bebek Freddy'nin önüne geçtim. Birinin hayatı tehdit edildiğinde öylece orada dikilmeyeceğime yemin etmişim. Çatlak Ben'in, birisini ona havai fişek satmaya ikna etmek için ne yaptığını hiç bilmiyordum.

Bebek Freddy, "Sence Thomas'ın çatısını bunları patlatmak için kullanabilir miyiz?" diye sordu. "Bizim havai fişeklerimiz herkesinkinden daha yüksekte patlamış olur."

Herkesi dokuzunda Thomas'm çatısında vereceğimiz partiye davet ettim ama onlar gelmezse parti olacağı yoktu çünkü Tho-

mas'ın bizim dışımızda gerçek arkadaşları olduğu söylenemezdi. Gelmezlerse, sadece o, Genevieve ve ben olacaktık.

“Komşuları da çatıya gelir,” dedim. Sıska Dave önceki sene bir havai fişegi doğrudan birinin penceresine doğru patlattığı için hiçbirimizin çatısını kullanabileceğimizi sanmıyordum.

Hep birlikte zemin katın daha iyi olacağına karar verdik ve fişekleri hazırladık. Şişko Dave annesinin şömine çakmağını yürüttü; tehlikeli sayılacak kadar fişeklere yakın dururken, ilk havai fişegi yakiverdi. Neyse ki havai fişek göğe yükseldi ve Sıska Dave'in yirmi yedi katlı binasının tepesinde bir yerde sarı ışıklar saçarak patladı.

Hepimiz rahatladık, ballı çörekler yiyip buzlu çay içmeye koyulduk. Bu arada Şişko Dave fişeklerini birbiri ardına yakmaya ve göğe yollamaya devam etti.

Thomas nihayet bize katıldı. Hiçbir şey demeden bir çörek alıp gösteriyi izledi. Onu önceki sabah evinden ayrıldığımdan beri görmemiştim. Hiç uyuyamamıştım ve biyolojik saatimin dengesi çoktan şaşmıştı. Ama yatağının arkasındaki duvarda adam asmaca oynamaya, annesini rahatsız etmeden çörek ısıtmak için parmaklarımızın ucunda casuslar gibi mutfığa gitmemize değmişti.

Şişko Dave çakmağı bana uzattı. Keşke Genevieve burada olsa da elimi tutsa diye düşündüm. Geriye dört havai fişek kalmıştı. En ufak, turuncu renkli olanı seçtim çünkü diğer üçü resmen bombaya benziyordu. Gerçekten bombalarsa çok fena olurdu. Fitili yaktım ve havai fişek alev aldı. O anda var olmanın yakılıp gökte patlamak kadar basit olmasını diledim.

Thomas'a "Büyük İş Arama Cumartesi"nde eşlik ettim. Son zamanlarda şansının yaver gittiği söylenemezdi. Annesi ona Melrose'daki bir berber dükkânına yardımcı arandığını söylemişti. Thomas berberler yattıkları kadınlar hakkında müstehcen öyküler anlatırken yerden saç süpürmek istemediği halde pozisyon dolunca üzüldü. Daha da kötüsü işe alınan çocuk Thomas geri çevrilirken bilmiş bilmiş bir jileti temizliyordu. Daha sonra bir çiçekçiye gittik. Thomas çalışırken düşünebileceği bir yer olduğuna karar vermişti ama çiçekçi Thomas'ın pek de sağlam olmayan özgeçmişine takıldı. Fırıncı, manav, resim atölyesi sahibi ve son ve belki de en küçük düşürücüsü Thomas'ın yeni kurduğu işe hiçbir derinlik getiremeyeceğine inanan yirmi yaşındaki adam da aynı konuda endişeliydi.

Yani bir evcil hayvanın doğum günü için hediye paketleme işine derinlik getirebileceğinizi uman biri resmen bir gerzektir.

"Hepsini boş ver, Esnek," dedi Thomas. Geriye kalan özgeçmişlerini çöpe atıp üstlerine tükürdü; buna hiç gerek yoktu ama o anı dilediği gibi yaşaması için bir şey yapmadım.

“Bu işlerin hiçbirini zaten istemiyordun,” dedim.

“Evet, ama ya asla düşünmediğim bir şeyi denerken benim için harika bir fırsat çıkarsa?”

“Başvurabileceğin daha bir sürü iş var.” Keşke Mohad Leziz Tatlar’a eleman arıyor olsaydı diye düşündüm.

“Belki de havuz temizleyicisi olarak çalışabilirim.”

“Ya da bir cankurtaran olarak,” dedim. “Ya da bir yüzme eğitmeni. İlk öğrencin ben olurum.”

“Yüzmeyi bilmiyor musun?”

“Hayır. Bilmem de gerekmedi ama geçen yaz az kalsın boğulduğumu düşünecek olursak bilseydim iyi olurdu.”

“Nasıl oldu?”

“Su çok soğuktu ve sığ taraftan yavaş yavaş girerek kendime işkence etmek yerine derine atlayabilirim diye düşündüm.” O sırada aklıma ters bir dip akıntısı gibi o günün paniği geldi ve hafifçe gülümsedim. “İki metre derinliğinde ayaklarımı dibe basabileceğimi düşünerek aptallık etmişim.”

“Çok aptalcaymış, Esnek. Suyu atladığında aklından neler geçiyordu?”

“Kahramanın güçlü olduğu ama yüzme bilmediği için kendisini boğulurken bulduğu bir çizgi roman çizmeyi düşünüyordum.”

“Aileni ya da arkadaşlarını düşünmedin mi? Sonraki yaşamı? Çocukluğunda yüzme dersleri almış olmayı?”

“Hayır.”

“Kalpsizsin,” dedi. “Bu muhteşem boğulma sahnesi de okumama izin vereceğine dair beni kandırdığın çizgi romanda mı?”

“Kandırmadım! Sadece erteleyip duruyorum çünkü... Biliyor musun, gel benimle.” İsmimin yalancıya çıkmasını istemediğim için evime gittik. Thomas koridorda beklerken, Güneş Muhafızı çizgi romanımı aradım. Hikâyeyi ona binasının çatısında okumak

istemediğime karar vermiştim. izgi romanı yatağının üstüne koyup kapıyı açtım. “İçeri gelsene,” dedim.

“Arkadaşlarını evine ağırmaktan hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Fikrimi beş, dört, , iki...” Son saniyede durdum çünkü Thomas blfm yutmamıştı. “Haydi, beni aptal durumuna düşürme.”

Thomas içeri girdi.

Daireye bakarken onu izledim. Bir anda evin bir keresinde atlak Ben’in dediği gibi nemli çamaşır koktuğunu fark ettim. Artık kokuyu almıyordum. Bebek Freddy ilk geldiğinde bi zorluk çekmeden yatak odasını bulmuş ve hepimizin uyuduğu yatağı görebilecek mi diye bakmıştı. Bu durum kendi odası olan biri için çok tuhaftı. Neyse ki Brendan asla bizi yargılamamıştı. O sırada, Thomas da yargılamıyordu. Eric’in video oyunlarının yanından geçip çizgi romanlarıma gitti ve bana döndü. “Yarasa mağaranı istiyorum.”

“Kes sesini, senin odan var.”

“Seninkiyle değiş tokuş ederim.”

“Eric’le oda arkadaşı olmak seni rahatsız etmeyecekse anlaştık.”

Tokalaştık.

Thomas Güneş Muhafızı izgi romanını aldı ve yatağıma oturup birlikte okumaya başladık. Birinin, komikliğinden şüphe ettiğim esprilere güldüğünü görmek inanılmazdı. Ayrıca Güneş Muhafızı’nın, iki elinde devasa kılıçlar olan bir kiklopun yakut gözüne bir dizi ateş topu yolladığı kareden de çok etkilendi. O kareyle çok uğraşmıştım. Güneş Muhafızı’nın kız arkadaşı ile en yakın arkadaşı arasında kaldığı kareye gelince bana baktı. “İpucu verecek misin?”

“Ne yapacağını bilmiyorum,” diyerek omuzlarımı silktim. “Orada kaldım.”

Thomas biraz düşündü, tekrar kareye baktı. “Belki de GM ikiye bölünmeli; göklerdeki krallığa maruz kaldığı için yeni edindiği

bir gücü kullanabilir. Amelia'yı ve Caldwell'i aynı anda kurtarıp kendisini daha da fazla bölebilir. Parçaları hep birlikte güneş atışlarını ejderhaya yöneltebilir..."

Thomas on dakika daha öyküye devam etti. Bu arada ben de bir defter alıp öyküye dahil etmemi istediği elmas kuyruklu bir şahmeranım taslağını çizdim. Şahmerana, hainliğini Alzheimer hastalığı yüzünden hatırlayamayan yaşlı bir adama dönüşmek gibi şekil değiştirme becerisini vermemi istediğinde, lafını kesip bu fikri bana ikinci sayı için hatırlatmasını istedim.

Tuvalete gittiğinde, hâlâ notlar alıyordum ama Thomas döndüğünde farklıydı. Annemin sutyeni gibi utanç verici bir şey gördü ya da tuvaletimiz leş gibi kokuyor diye dehşete düştüm. Sorun her neyse, hiçbir şey demedi. Beni huzursuz edecek bir şeyi asla yapmazdı ama orada oturup da bunu fark etmemiş gibi yapamayacağımı fark etmemişti. O yüzden ona sordum.

"Ne oldu?"

"Küvet," dedi. "Beni düşündürdü..." Devam etmesine gerek kalmadı. Birisinin babasının kendisini öldürüşünü hayal etmek herkesi etkilerdi. "Çok üzgünüm."

"Üzülme."

"Onu kim buldu, Esnek?"

"Annem," dedim. "Babamın neden intihar ettiğini bilmiyorum, Thomas. Annem onun hiçbir zaman çok akli başında olmadığını söyledi. Asabiydi falan ama onu bunu yapmaya zorlayan başka ve bizim bilmediğimiz bir durum olduğuna inanıyorum..." Kucağıma baktım; yine kızmak ve hüznlenmek yerine, çaresizlik içinde onunla ilgili iyi şeyleri hatırlamaya çalıştım. "Cenazesine bile gitmedik; senden uzaklaşmak isteyen birine nasıl bakarsın ki?"

Thomas yanıma oturup kolunu omzuma attı. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadık; bana hâlâ kendi babasını düşündüğünü söyledi. Durumun farklı olduğunu, benim babamın intihar ettiğini,

kendi babasının onu terk ettiğini ve muhtemelen sağ olduğunu biliyordu ama yine de bir kayıptı; bu, her şeyi değiştiriyordu. Babasıyla ilgili çok fazla harika anısı yoktu; iyi bir anı olarak bir tek babasının onu balığa götürdüğü zamanı hatırlıyordu ama Thomas araba sürme dersleri, hokey maçları ve seksle ilgili konuşmalar gibi paylaşabilecekleri deneyimleri düşünmeden edemiyordu.

“Sence babalarımız olmadığı için çuvallayacak mıyız?” diye sordum.

“Bence bizi *neden* terk ettiklerini düşünmeye devam ederek çuvallayacağız ama ikimiz için de umudum var,” dedi. “Sana bisiklete binmeyi *ve* yüzmeyi öğrettikten sonra senin için umutlanacağım, Esnek. Beni epey meşgul edeceksin.”

Elimde olmadan gülümsedim. Kolu hâlâ omzumdaydı. Arkadaşlarımın hiçbiri beni böyle teselli etmezdi. Sanırım, bir bakıma, kesinlikle farklıydı. Thomas’ın dalga geçtiği gibi kalpsiz falan değildim. Bunu o da biliyordu.

SABAHIN DÖRDÜNDE DÜŞÜNCELER

Genevieve ertesi gün dönüyordu.

Nihayet.

Havaalanından taksiyle gelecekti ve vardığında beni apartmanının önünde göremeyi umacaktı. Ben de gayet tabii ki orada olacaktım. Kız arkadaşımı üç haftadır görmemiştim ve onu çok özlemiştim. Sanırım onu görecektir olmanın gerginliği herkes uyuduktan sonra gözüme uyku girmesini engellemişti. Eric bile çifte vardiyası yüzünden eve girdikten bir saat sonra uyumuştur.

Kalkıp pencereden dışarı baktım. İn cin top oynuyordu.

Aklımda konuşmak istediğim bir şey vardı ama herkesle konuşabileceğim türden bir şey değildi. Doğru kişi olmalıydı ama zaten doğru kişi hakkında konuşmak istiyordum. Bu yüzden çizim yapmayı tercih ettim çünkü düşünceleri sayfalara aktarmanın gerçekten faydası oluyordu.

Arkadaşlarımın hoşlandığı şeyleri karaladım: Şişko Dave'in, formda olduğunu hayal ettiği güreş maçlarını; Bebek Freddy'nin

beysbolu babasının oynamasını istediği futboldan daha çok sevişini; Brendan'ın birisinin torunu değil de oğlu oluşundan hoşlanmasını; Deon'un kavga etmeye bayılışını; Siska Dave'in sadece ota ve işeyebileceği bir merdiven boşluğuna ihtiyacı oluşunu; Genevieve'in bir resmi bitiremeye bile tuvalin önünde mutlu olduğunu ve son olarak Thomas'ın oğlanlardan hoşlanmasını çizdim.

Nasıl Siska Dave'in ot içtiğini veya Brendan'ın annesiyle babası hapiste olduğu için ot satarak uyuşturucu satıcılığı batağına düştüğünü başkasından öğrenmediysem, kimsenin hatta Thomas'ın bile bana eşcinsel olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Sanırım benden hoşlanıyor bile olabilirdi ve bu cidden mantıksızdı. Eşcinsel olmayan, bir dişi kırık ve kız arkadaşı olan bir çocuktan daha iyisini bulabilirdi.

İşin aslı, onun için korkuyordum. Belki de arkadaşlarım o bize kendisiyle ilgili gerçeği söylemeye karar verirse, buna aldırış etmeyeceklerdi ama ederlerse ne olacaktı? Ya onun tıpkı Çatlak Ben'in ve Deon'un kavga etmeye meyilli olduğu gibi doğuştan oğlanlara meyilli olmasını kabullenemezlerse? Ya elinde olmayan bir durum için onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeye kalkıştırlarsa?

Çizim defterimdeki sayfayı kopardım.

Thomas'ın uzun boylu bir genci öptüğü çizime son bir kez bakıp sayfayı kırıştırdım.

**İKİNCİ KISIM:
FARKLI BİR MUTLULUK**

1

ONUN DOĞUM GÜNÜ

Asansöre binmiş Genevieve'in dairesine çıkıyorduk. Valizini kolumun altına sıkıştırmıştım. Bana yaslandı ve "Önümüzdeki sene benimle gelmelisin," dedi. "Öğretmen gölgeleme hakkında o kadar çok şey öğretti ki bu bilgileri çizgi romanlarında kullanabilirsin. Hem..." Geleceğimize olan güveni beni rahatlatmış ve her şeyi doğru yaptığımı hatırlattı. O asansörde kalsak ve sanat kamplarından, üniversitelerden, taşınacağımız mahallelerden ya da yetişkinlere özgü diğer konulardan söz etmek istese bile korkmazdım.

Dairesine girdikten sonra etrafı iyice kolaçan edip babasının evde olmadığından emin olunca beni içeri aldı. Oradaki arkadaşlarını, bir gün uzunca bir yürüyüş yaptıkları sırada ormana işemek zorunda kaldığı için nasıl rahatsız olduğunu anlattı ve "Sana bir sürprizim var," dedi. Peşinden yatak odasına gittiğimde, valizinden ona on santimlik bir resim çıkardı.

Bir resmini tamamlamıştı.

Bir evin tavan arasından gümüş renkli bir dürbünle bakan, koyu renk saçlı bir kız vardı. Orada yıpranmış ve unutulmuş eşyalar

yerine, çatı katının köşelerine yerleştirilmiş yıldızlı bir evren ve ona elini uzatmış bir oğlanın parıldayan takımyıldızını bulmuştu.

“Ama Tanrım, bayıldım.”

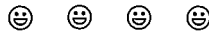
En ince ayrıntısına kadar hayranlıkla incelemek istediğimde, resmi elimden aldı.

Resmi kenara koyup kucağıma oturdu. Gömleğimi çıkardı, giderek uzayan göğüs kıllarımla oynadı ve parmağıyla çenemi boydan boya okşadı.

“Galiba seni özlemek benim için dönüm noktası oldu. Bir daha asla o kadar uzun süre ayrı kalamayız.” Alnını benimkine dayadı.

“Ben de seni özledim,” dedim ama gözlerinin içine baktığım halde, bunu söylemek bana doğru gelmedi. Yani, onu özlemiştim... Özlemiş sayılırdım. Yeterince özlememiş olabilirdim ama her zaman aklımdaydı... Aklımda sayılırdı.

Onu yatağa yatırdım. İkimiz birlikte soyunurken, kot pantolonumun cebinden bir prezervatif çıkardım. Henüz ereksiyon olamadığım için hemen takmadım... Fazla heyecanlanmıştım. Beni tuttu ve hayal kırıklığına uğradığını görürsem pencereden atlarım diye gözlerimi yumdum. Thomas'ın gömleğini çıkarışı, yangın musluklarının arasına dalışı ve sınav çekişi gözlerimin önüne geldi. Bunu aklımdan çıkarıp güzel kız arkadaşına odaklanmak istesem de, tüm sistemler bir anda çalışıverdi.

Thomas Genevieve değil, Genevieve de Thomas değil, diye aklımda bir pinpon topu gibi gidip gelen düşünce saçmalıktı. Her ikisi de hayatımda çok farklı roller oynuyorlardı. Bunu biliyordum; yemin ederim ki biliyordum. Genevieve sevdiğim kızdı ve aramıza her mesafe girişinde daha çok özleyeceğim kişiydi. Thomas en yakın arkadaşım, ona güveniyordum ama benden Genevieve'e

söyleyemeyeceğim sırlar duyamayacaktı. Yani Genevieve benimle koşmazsa ya da trenleri saymak istemezse ne olmuştu? Bazen Thomas'ın kokusunu başkalarında duyup anında birlikte geçirdiğimiz vakitleri düşünüyorsam ne olmuştu?

Güneş Muhafızı gibi kız arkadaşımı ya da en yakın arkadaşımı ejderhadan kurtarmak arasında kalsaydım, fikrimi değiştirdiğime üzgündüm ama Thomas'ı kurtarmak için kılımı bile kıpırdatmazdım. Bu kararı hiç tereddütsüz verirdim çünkü uzun lafın kısası, Genevieve kız arkadaşımdı ve ben onun erkek arkadaşıydım. Thomas ile bense sadece arkadaştık, o kadar.

Tüm bunlar Thomas'ın var oluşunu, kız arkadaşımın üç haftalık bir ayrılıktan döndüğü gün kutlayamayacağım anlamına gelmiyordu.

Thomas iki sene üst üste arkadaşları tarafından ekilmeyecek kadar önemliydi.

Thomas onsuz çatıya çıkmamam konusunda beni sıkı sıkıya tembihlemişti. Doğal olarak ona tek hediye alan bendim. Şey, Bebek Freddy annesinin içki dolabından üç şişe böğürtlenli Smirnoff yürütmüştü. (O çocuk arada sırada güvenilmez bir serseri olabiliyordu ama kesinlikle dağıtmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.) Thomas'ın hediyemi Genevieve'in düşündüğü gibi saçma veya aptalca bulmayacağını umuyordum.

Oraya giderken yolda gördüğüm bir ucuzluk mağazasından birkaç ucuz fener almıştım ama sadece ikisi onun en sevdiği renk olan yeşil ışık saçıyordu. Brendan'm müzik setinde Kafayı Bula-lım şarkı listesini gümbür gümbür çalıyorduk. Sıska Dave çoktan komşumuz Crystal'la oynaşmaya başlamıştı. Kızın arkadaşısıya şeyine alırsan bir dolar dükkânından aldığım keklerin yanında duruyordu. Ona aslında eskiden çalıştığı dükkândan, bir yönetmen

koltuğu şeklinde özel bir dondurmalı pasta almak istemiştim ama ne yazık ki çok pahalıydı. Çok berbat bir durumdu.

“Muhteşem parti,” dedi Brendan müzik setini yere koyarken.

“Plaj partin fısladıktan sonra, partilerden hoşlanmadığımı sanıyordum.”

“O zaman on iki yaşındaydım ve Orchard Plajı boktan bir yer. Bu konuyu kapat.” Etrafa bakındım. Genevieve ikinci içkisini içiyordu. On dakikadır Çatlak Ben’le konuşuyordu; onunla yalnız geçirilmesi hiç de sağlıklı olmayan bir süreydi. “Genevieve’i şura-daki psikopattan kurtarabilir misin?” Yanından uzaklaştığım da, bana seslendi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Thomas’ı almaya.” Onu bütün gün görmemiştim, sadece gece yarısı doğum gününü kutlamak için ve birkaç saat önce çatıyı hazırlamaya başlayacağımızı söylemek için telefonda konuşmuştuk. Mucizevi bir şekilde herkesi Joey Rosa’daki gençlere dalaşmadan çatıya çıkarmayı başarmıştım.

“Umarım bana da böyle müthiş bir parti verirsin,” dedi Brendan. Aklıma beşinci sınıfta onun ve Bebek Freddy’nin en yakın arkadaşım olmak için yarıştıkları geldi. Bazı arkadaşlıklar paylaşılmıyordu. Yangın merdiveninden indim ve pervaza oturmadan önce Thomas’ın penceresini tıklattım. Belinden yukarısı çıplak bir halde masasının başında oturuyor, günlüğündeki bir şeyi okuyordu. Sesi duyunca başını kaldırıp gülümsedi.

“İyi ki doğdun. Günün bilgelik dolu sözlerini mi yazıyordun?”

Başını salladı. “Hayır, onu çoktan yaptım. Geçen seneki doğum günümünden sonra ne yazdığımı okuyordum. Ne kadar da öfkeli bir çocukmuşum.”

“Öfkelenmekte haklıymışsın. Ama yukarıda her şey yolunda. Gerçi Çatlak Ben’i içki içebileceğ i bir yere çıkarmamalıydık ama o köprüyü sonra aşarız artık.”

“Birimizi aşağı atınca mı?”

“Bence Siska Dave dışında hepimiz güvendeyiz. Çatlak Ben onu bir yerlere fırlatmayı çok sever.”

“Parti için sana yüz yumruk tokuşturması borçluyum. Bu gece sarhoş sarhoş günlüğüme yazacaklarımı okumaya can atıyorum.” Ayağa kalkıp dolabına gitti. Sırtına bakmamak için gözlerini duvarındaki posterlere diktim. Bana o gün ailesinden gelen harika telefonları ve annesinin içine iki yüz elli dolar iliştip verdiği kartı anlattı.

“Bu partinin, içinde o kadar para olan bir kartı alt edebileceğini sanmam.”

Birisi arkamdan, “BÖÖ!” diye bağırdı.

İrkildim, başımı az kalsın yukarı kaldırılmış pencereye çarpacaktım. Genevieve’in geldiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Thomas’la birkaç dakikadır konuşuyorduk. Gelip bize bakmasına şaşırmadım. Gen odaya baktı. Thomas çıplak göğsünü çizgili bir atletle örtmüş orada duruyordu. Gen tekrar bana döndü. “Esas parti burada mı yoksa? Yukarı çıkıp içelim! Yihu!”

İçki içtiğinde Gen’e pek bayıldığımı söyleyemem çünkü ertesi sabah pişmanlık hissettiği bir parti kızına dönüşür. Başımı kendisine çevirip beni sert bir biçimde öptü; dilini ağızma sokarken böğürtlenli votka ve yabanmersini suyu tadı aldım. Adeta yatağını kullanabilmemiz için Thomas’m gitmesini bekliyor gibiydi. Elimi tutup beni çatıya çıkardı. Thomas da birkaç adım arkamızdan yukarı geldi. Arkadaşlarımdan birkaçı Thomas geldi diye tezahürat ederken diğerleri kızlarla konuşmaya devam etti. Thomas parıldayan fenerlerden birini işaret edip harika olduğunu söyledi ama fener eline alır almaz sönüverdi.

Evet, aynen öyle oldu.

Ona ve Genevieve'e birer içki getirmeyi teklif ettim (daha doğrusu, Genevieve'e bir içki daha) ve sohbet ederlerken yanlarından uzaklaştım.

Şişko Dave ağzına kadar dolu kırmızı bir plastik bardakla yanıma geldi. İçkisi eline döküldü. "Kız arkadaşının güzel memelerinin şerefine!"

"Şerefe," dedim elimde içki olmadığı halde. Sonra üç bardak doldurdum... Gen zaten içtiği için, onunkine yüzde yirmi alkol, yüzde seksen meyve suyu koydum. Sonra ikisini elimde, birini de dişlerimin arasında taşıyarak Thomas ile Gen'in yanına gittim. Bardaklarını verdiğim sırada, Thomas ona, "Yoksa bir cadı mısın?" diye sordu. Sohbetlerinin nasıl o noktaya geldiğini anlayamadım. "Ne?.."

"Thomas bir cadı olduğumu düşünüyor şey..." Genevieve yere bıraktığı çantasının yanına koşturdu. Giderken içkisinin yarısını döktü ama daha iyi oldu. Mavi bir kurdeleye sarılmış tuhaf görünümüne bir deste kartla geri geldi. "... bunlar yüzünden. Tarot kartları. Bunları kamptayken yaptım. Gizemli bir görünüm vermek için kâğıt yerine ağaç kabuğu kullandım."

"Tam bir cadı gibi konuştun," dedim.

"Yan, cadı, yan," dedi Thomas gülümseyerek. "Esnek eskiden burç fallarına çok meraklı olduğumu söylemişti. Ben daha çok şans kurabiyelerini tercih ediyorum."

"Şans kurabiyelerini herkes açabilir," diye karşı çıktı Gen.

"Mesele şansını denemek," diye kendisini savundu Thomas. "Her yerde yayımlanan birbirinden farklı burç yorumlarını okumaktan daha kolay."

Gen cevap vermeden önce geçirmemeye çalıştı. "Burç falları o yüzden daha iyi. Şans kurabiyen sana zengin olacağını vaat ederse ve eve yoksul dönersen, kandırılmış hissedersin. Ama

bir medyumun internet sitesinden okuduğun doğru çıkmazsa, gazetedeki çıkabilir.”

Sohbet son derece aptalcaydı. Birisi beni vursun da kurtulayım diye düşündüm. Hemen. İki kere.

“Peki, neden okumaktan vazgeçtin?”

Genevieve bardağını elinde çevirdi ve kafasına dikmeden önce bardağın içinde oluşan minik girdaba baktı. “Çünkü gerçekleşmeyen birçok beklenti yüzünden bıkmaya başladım.”

“Eh, o zaman sana bir gün bir medyum yorumuna karşılık bir şans kurabiyesi vermek zorundayım,” dedi Thomas.

Gen’in yüzünün kızardığına yemin edebilirdim. Thomas bir işler çeviriyordu. Normalde bunu umursamazdım ama karşısındaki kız arkadaşımı.

“Diğerleri bitirmeden önce pasta ye,” dedim. Doğrudan yeme kısmına geçmiştik çünkü bu “Haydi, şimdi Mutlu Yıllar Sana şarkısı söyleyelim” tarzı bir grup değildi.

“Pasta mı? Affedersiniz,” dedi Thomas Gen’in omzuna hafifçe vurup köşeye doğru koştururken.

Biz de peşinden gittik. Çatlak Ben parmağını pastanın kenarına daldırıp tadına bakınca hepimiz ofladık. Diğerleri tabak alıp çatallarıyla yemeye koyuldular. Çatlak Ben avcunu pastaya daldırınca, pasta ona kaldı. (Kusura bakma, Thomas.) Yere oturdum. Genevieve de kucağıma oturdu ve pastasını bir bardak daha içkiyle mideye indirdi. Bir yanım daha sonra kusmaya başladığında birisinin, saçlarını tutmaya gönüllü olmasını istiyordu ama onu seven yanım bunu yapmaya hazırdı.

Thomas küçük bir dilim pastayla yanımıza geldi. “Daha sana New Orleans’ın nasıl geçtiğini bile soraamadım, Genevieve.”

“Sorun değil. Ben de sana daha mutlu yıllar dileyemedim.”

Dudaklarımı sessizce oynatıp Thomas’a, “Sarhoş oldu,” dedim. O da omuzlarını silkerek cevap verdi.

“New Orleans harikaydı. Önümüzdeki yaz Aaron’ı da götürmek istiyorum. Galiba kamptayken âşık oldum...” Bardağını yere koyup elimi tuttu ve adeta kol güreşi yapacakmışız gibi sımsıkı kavradı. “Şehre âşık oldum demek istedim çünkü sevdiğim çocuk burada yaşıyor.”

“Anlıyorum,” dedi Thomas. “Esnek hep senden söz ediyor.”

Genevieve başını geriye atıp beni yine sert bir biçimde öptü; dilinin hareketlerine ayak uyduramıyordum. Sonra bardağını ve çatalını alıp ayağa kalktı ve çatalı, sanki çınlayacakmış gibi plastik bardağa vurup herkesin dikkatini çekmeye çalıştı. “Kim oyun oynamak ister?”

“Şişe çevirmece!” diye bağırdı Şişko Dave.

Hayatta olmazdı. Cidden, kızların erkeklere oranı bir boks karşılaşmasındaki kadardı.

“Bardak devirmece!” diye bağırdı Brendan. Ama orada bu oyunu oynayabileceğimiz bir masa yoktu.

“Abdi!” dedi Deon. Harika, bir deste kâğıt olmadan oynanan bir içki oyunuydu.

“Cennette Yedi Dakika!” dedi Crystal. O kadar çok gülüyordu ki çatıdan yuvarlanabilirdi ve ben büyük ihtimalle kılımı kıpırdatmazdım.

“Aklımda İki Gerçek Bir Yalan vardı,” dedi Genevieve herkesin alkışları arasında.

İki Gerçek Bir Yalan oyunu nasıl oynanır: Herkes kendileriyle ilgili üç uydurma veya gerçek hikâye anlatır ve diğerleri sırayla hangisinin yalan olduğunu anlamaya çalışır. Mükemmel bir kaynaştırma yöntemidir.

Sorun şuydu: Genevieve’in bu oyunu bilmesi hoşuma gitmemişti.

“Sen başla, doğum günü çocuğu,” dedi Gen.

Herkes bir araya toplanırken, Thomas parmaklarıyla madde madde saymaya başladı. “Tamam, buldum. Walt Disney’ye taparım. Steven Spielberg’e taparım. Martin Scorsese’ye taparım.”

“Disney’ye tapmazsm,” dedi Bebek Freddy. “Kim prenses filmleri yaratıcısına tapar ki?”

“Hem de başka erkeklere tapan birine,” dedi Brendan.

“Martin Scorsese’ye tapmazsm,” dedim bir kişi daha aptalca bir şey söylemeden önce. “Süper olduğunu düşünürsün ama odana posterlerini asmıyorsun.” Thomas evet der gibi başını sallayıp bardağım kaldırdı. “Şimdi, sıra bende, değil mi?” diye sordum Genevieve’e.

İçkisini bir dikişte bitirdi. “Bakalım seni en iyi kim tanıyor, bebeğim.”

İçimden keşke abidin veya bardak devirmece, hatta şişe çevirmece oynuyor olsaydık diye geçirdim. “Şey... Üçtaş oyununda çok iyiyimdir. Kaykaya binmeye bayılırım. İspanyol müziğinden nefret ederim.”

“Porto Rikolu olduğuna göre, İspanyol müziğini seviyorsundur,” dedi Deon.

“Evet, kaykaya binerken İspanyol müziği eşliğinde kalçalarını sallıyorsun,” dedi Sıska Dave.

“Üçtaş oyununda kötüsün,” dedi Genevieve daha ılımlı bir tavırla.

“Kaykaya binmezsin. Patenlerinle kayarsın,” dedi Thomas.

Onu işaret edip dilimi şaklattım. “Bildi.” Sıska Dave’e döndüm. “Buralarda kaykaya bindiğimi ne zaman gördün?”

“Üçtaş oyununda iyi olman imkânsız!” diye bağırdı Genevieve. “Seni her seferinde yeniyorum.”

“Geçen gece oynadığımızda, her seferinde beni yendi,” dedi Thomas.

Genevieve elini koyu renkli saçlarının arasından geçirdi ve midesi fena halde bulanıyormuş ve her an kusacakmış gibi durdu. “Sıra yine sende sanırım, Thomas.”

“Hayır, lütfen. Sen devam et.”

Genevieve elini yüzüne kapadı. Sanırım hangi konuda yalan söyleyeceğini anlamamızı engellemeye çalışıyordu. Ya da üstüme kusmak üzereydi.

“Hazırım. Balerin, oyuncu ve hemşire olmayı hayal ederdim.” Sarhoş olduğu halde, ses tonu öylesine sakindi ki söylediklerinin hepsinin doğru olabileceğini düşündüm. Tam herkes tahmin yürütmeye başlayacakken elini kaldırdı. “İlk Aaron başlasın. Hangisi yalan, bebeğim?”

“Bir balerin olmayı hiç istemedim. Haydi ama, çok kolaydı.”

“Evet,” dediğini duyunca derin bir oh çektim. Blöf yapmıştım.

Tam sıra başkasına geçecekken, Genevieve hafifçe sallanarak ayağa kalktı. Tek kolunu başının üstüne kaldırdı ve bir flamin-goya benzeyene dek bir bacağına kaldırıp diğerine dayadı. “Bir balerin olmayı çok istiyordum. Bale taytlarım bile vardı.” Sende-leyince, Bebek Freddy onu tuttu. “Ama pek başarılı olamadığım için balerinlerden nefret ederim.” Yanıma oturup beni dürtükledi. “Unuttun sanırım.”

Sıska Dave ve Şişko Dave ortam ısınıyor gibisinden bir şeyler söyledi. Çatlak Ben de, “Yandın oğlum!” dedi.

Saat yönünde teker teker hepsinin yüzüne baktım.

Brendan tekrar bağlayabilmek için ayakkabılarının bağcık-larını çözdü.

Thomas telefonunu çıkardı. Hayali birisine saçma sapan bir şeyler yazdığına emindim. Herkes ya içki içiyor ya da bana çok acıyormuş gibi bakıyordu. Belki de Gen’e acımışlardı.

“Alt tarafı bir oyun,” dedi Genevieve omuzlarını silkerek.

“Thomas, bence hemen Aaron’ın hediyesini açmalısın.”

Kahretsin, kız arkadaşım cidden taşaklıydı.

“Hediye vakti!” diye bağırın Thomas tüm gerginliği yok etti.

Crystal’ın sarhoş arkadaşı paketlenmiş hediyeyi Thomas’a fırlattı.

“Büyük bir şey değil,” dedim.

Thomas paketi açtı ve gülerek iki büküm oldu. “Harika!”

“Bir oyuncak,” dedi Genevieve.

“Buzz Işık Yılı!” Thomas Buzz’ı kutudan çıkarıp bileğindeki bir düğmeye bastı ve kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Şişko Dave, “*Oyuncak Hikâyesi*’nden mi?” diye sordu.

Çatlak Ben, “Çatlak Ben konuşan kumbarayı sever,” dedi.

Thomas dokuzuncu doğum gününde gerzek babasının ona Buzz Işık Yılı almaya söz verip arabasına atladıktan sonra bir daha geri dönmediğini anlattı. “Bunu o kadar uzun süredir bekliyordum ki. Teşekkürler, Esnek.” Uzandı ve yumruklarımızı tokuşturduk.

“Hayır. Bu yeterli değil. Ayağa kalk.”

Ayağa kalktığımda, her zamanki gibi tek kolunu boynuma sarıp sırtıma hafifçe vurmadı. Sıkı sıkı sarıldı.

O Sırada İçime Ilıklık Yayılmasının Nedenleri:

1. İçkimi boş sayılabilecek bir mideye hızla indirmiştim.
2. Çatıdaki herkes bize bakıyordu.
3. Dile getiremediğim gerçek. “Homoluk yok.”

“Homoluk yok,” dedim.

Herkes içkisini içmeye devam etti ama Thomas yanımdan ayrılmadı. “Esnek, cidden. Bu, Disney World’de kutladığımdan beri en güzel doğum günüm. Aldığın Buzz Işık Yılı, Mickey Mouse hediyemi geçti.”

“Ama Mickey Mouse’un da hiç şansı yoktu, değil mi?”

“Senin doğum gününde bu hediyeıı geçecek ne alacağımı biliyorum.”

“Bu bir yarış değil, dostum.”

“Yarış başladı,” dedi Thomas gülümseyerek. Bir içki daha almaya gitti.

Yaklaşık bir saat sonra, bütün şişeler boşalmış ve herkes gitmişti. Thomas’a temizlikte yardım etmeyi bıraktım çünkü Genevieve zil zurna sarhoştı ve eve gitmesi gerekiyordu. Bu yüzden birlikte oradan ayrıldık.

Birkaç dakika ona bir taksi çevirmeye çalıştım ama kimse durmadı.

Aramızdaki gerilim bir insan olsaydı, boynunu kırıp cesedini bir güzel tekmelerdim.

“Seni yine kaybediyorum,” diyerek ağlamaya başladı.

“Hayır, kaybetmiyorsun, Gen...”

“Kaybediyorum! Kaybediyorum işte!” Daha içten ağlıyordu ve ne diyeceğimi bilemedim. Bir taksi yanaşınca, kapıyı açtı.

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Beni lanet olasıca evime götürmen gerekiyorsa, sormaman gerekir, Aaron!” Onun ardından taksiye binmeye çalıştım ama beni itti. “Bu gece olmaz. Eve yalnız gidip bir yastığı falan yumruklayacağım. Yarın konuşuruz.” Kapıyı kapadı ve taksi uzaklaştı.

Taksinin peşinden gitmem gerekirdi. Ama içimden gelmedi. Akıldan Bir Gerçek ve Bir Yalan oynuyordum.

Thomas’ın mutlu olması gerekiyordu. Genevieve’in de öyle. Kendime yalan söylemeye devam edemezdım.

İÇİMDEKİ SAVAŞ

Son birkaç gündür yağmur hiç dinmemişti. Bu da birçok sebepten berbattı. Genevieve yağışı benimle vakit geçirmemek için bir bahane olarak kullanıyordu ama bir süre daha benden uzak kalmak istediğini biliyordum. Thomas'la birlikte çatısında kâğıt oyunu oynayamıyor ya da iş avına çıkamıyorduk. Zatiurre olma riski yüzünden dışarıya çıkıp insan avıyla, skelzies² veya başka bir şeyle oyalanamıyordum. Dünyanın en ufak evinde baş başa kalmamam gereken düşüncelerle kalmaktan daha kötüsü ağabeyimin eşyalarının üstüne öksürüp durmamdı. Bu yüzden o da hastalanıp benim eşyalarımı öksürmeye başlayacaktı... Sonra, ben yine hastalanacaktım ve artık ikimiz de Washington Hastanesi'nin acilinde yere düşmüş bir şekeri alıp yiyecek derecede bağışıklık kazanana kadar bu acımasız döngü devam edecekti.

Ama annem o gün bana postaneye gitme görevi vermişti.

2 1950'lerden 1980'lere kadar New York'ta sıklıkla oynanan, bir kapağın yere çizilen on üç kareye isabet ettirilmesinden ibaret bir sokak oyunu. (ed. n.)

Ertesi gün küçük kuzenimin doğum günüydü ve annem Albany'ye bir hediye yollamamı istiyordu. Evden çıkarken aldığım şemsiye iki dakika içinde rüzgârdan rezil oldu. Bir şemsiyeye yirmi dolar ödemek bana her zaman müsriflikmiş gibi gelmiş olsa da, her yağmur yağdığından beş dolarlık yeni bir şemsiye almak da matematikte berbat olduğumu gösteriyordu.

Postaneye doğru ilerlemeye başladığımda, keyifsizliğim sırtımda “İÇİMDEKİ SAVAŞ” ismini verdiğim taşlarla dolu bir çanta taşıyormuşum gibi giderek artıyordu. En ağır taşlar “GENEVİVE BENDEN NEFRET EDİYOR”, “THOMAS KONUSUNDA NE YAPACAĞIMI BİLEMİYORUM” VE “BABAMI HÂLÂ ÖZLÜYORUM” olanlardı.

Ama kesinlikle son taş en ağır olanıydı. Babamı kaybettiğimizden beri ilk kez eski iş yerine gidiyordum. Küçükken yatak odasının önünde bir güvenlik görevlisiymişim gibi nöbet tutardım; sadece annem içeri girmek için şart koştuğum gibi beşlik çakar, Eric doğrudan giriverirdi.

Paket ıslanmaya başlamıştı, zatürreye yakalanma riskim de artıyordu. Fikrimi değiştirip on iki sokak boyunca ikinci en yakın postaneye yürümeden ve kendimi içeri attım. O kadar uzun bir sıra yoktu. Oradaki kimsenin beni intihar eden güvenlik görevlisinin oğlu olarak tanımamasına sevindim. Gişe memuru bana makbuzumu verdi ve tam dışarı çıkarken Evangeline'in zarfların ve kırtasiye malzemelerinin oradaki ahşap bankta oturmuş kartpostal yazarken görünce yanına gittim.

“Selam, Evangeline.”

Başımı kaldırdı. “Selam, evlat. Burada ne işin var?”

“Doğum günü için küçük kuzenime pelüş bir zürafa postladım. Sen kime yazıyorsun?”

“Londra'da birkaç kişinin kalbini çaldım ve onları habersiz bırakmayacağıma söz verdim. Onlara e-posta adresimi de verme-

miştim. Böylesi daha iyi.” Evangeline bana yollayacağı on kartpostal gösterdi. Bir Yankee Stadyumu kartpostalının üstüne adını yazıp o günün tarihini attı. “Phillip tatlı bir adamdı ama erkek kardeşi de benden hoşlanmaya başlamıştı. İki kardeşin arasına giremezdim.”

“Erkek kardeşine kartpostal yok mu yani?”

“Yok. Ona çoktan artık bana yazmamasını söylediğim bir mektup yolladım.” Evangeline yanına oturmam için yana kaydı ve kartpostallarını toparlarken, “Neyse,” dedi, “evdeki okunmamış kitaplar beni cezp edecek şarkılarını söylemeye başlamadan önce gelip bunları yollayayım demiştim. Sen nasılsın?”

“Sırılsıklamım.”

“Buraya sığınmamın nedenlerinden biri de bu.”

Neden bilemiyordum ama birden eski bakıcıma itirafta bulunmak istedim. Belki de hem yabancı hem de güvenebileceğim birisi olduğı içindi. “Bu hafta babamı gerçekten çok özliyorum. Ne diye bizi terk ettiğini bilemiyorum.” Tekrar tekrar derin nefes alıp verdim ve içimde biriken öfkeyi dindirmeye çalıştım ama beceremedim. Bir anda, “Beni kaybetmek üzere olduğunu düşünen Genevieve’le ilişkimizi de etkiliyor... Bilemiyorum.”

“Pek, seni *gerçekten* kaybetmek üzere mi?”

“Sanırım, bir bakıma, kesinlikle ben kendimi kaybetmek üzereyim.”

“Ne bakımdan, evlat?”

“Bilmem. Belki de sadece büyüyorumdur.”

“Artık t Ninja Kaplumbağa oyuncaklarıyla oynamaktan bıktın mı?”

“Onlar aksiyon figürleriydi, Evangeline.” Sorunlarımdan oluşan evrenin dışında kalan biriyle konuşmak daha iyi hissettirmişti. Ama ona hayatta bir yön çizememiş birisinin beni nasıl ciddi bir biçimde yolundan saptırdığını anlatmak istediğimden emin

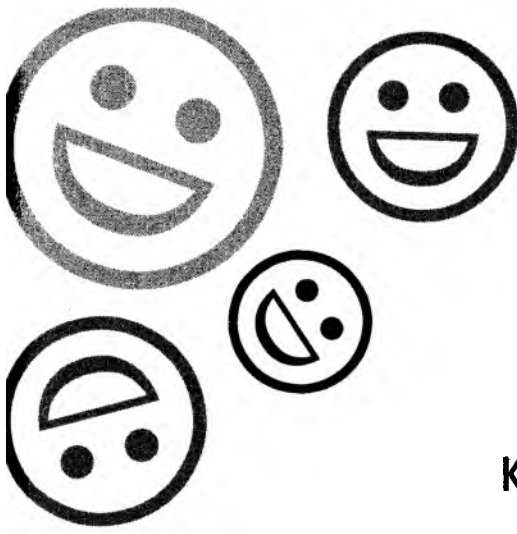
değildim. “Eve gidip Genevieve telefonlarıma cevap verecek ruh halinde mi diye baksam iyi olacak. Değilse kendime lanet olasıca bir yumruk atacağım.”

“Konuşmana dikkat et,” dedi Evangeline.

“İçindeki çocuk bakıcısı hiç ölmedi, değil mi?”

“Ne yazık ki ölmedi, evlat.”

Kartpostallarını yolladı ve kocaman, sarı şemsiyesiyle bana evime kadar eşlik etti. Yatağıma oturup Genevieve’i aramadan önce üstümü bile değiştirmedim. Ne diyeceğimden emin değildim ama cevap vermeyince hepten kötü hissettim.

KASEDİN A TARAFI

İçimdeki savaş zihnimde veriliyordu. Çizime dökecek olsaydım, bombaların patladığı, kan dökülen bir yer olurdu.

Leteo işlemini yaptıracak param olsaydı, Genevieve'e beni unutsun diye verirdim ama bu mümkün olmadığından ilişkimize devam edersek geleceğimizin nasıl olacağını çizmeye çalışıyordum. Sayfa hâlâ boştu. Thomas'ın doğum gününün üzerinden bir hafta geçmişti ve önceki geceki tuhaf telefon konuşmasına rağmen, Genevieve'in onu sevdiğime hâlâ inanmadığına emindim

Defterimi kenara koyduğumda, Çatlak Ben'in bahçe kapısından girdiğini gördüm. Başını geriye atmıştı ve burnunu tutuyordu. Brendan, Siska Dave ve Bebek Freddy de arkasındaydı. Koşarak yanlarına gittim. "Ne oldu?"

"Burnum kanıyor," dedi Çatlak Ben gülerек.

"Birkaç Joey Rosa saksocusunu dövdükten sonra burnu kanamaya başladı," dedi Siska Dave. Zıplamaya ve sanki kendisi de kavgaya karışmış gibi havaya yumruklarını savurmaya başladı. Ne zaman Joey Rosa sitesinde oturan çocuklarla kavgaya etsek, korkup kaçar ve marketlerin veya çöp bidonlarının ardına gizlenirdi.

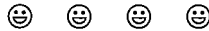
“Sana ne yaptılar böyle?”

Brendan, Çatlak Ben'i banka oturttu. “Tam yanlarından geçerken, olağan şüpheliler arkadaşının çatısında parti verdik diye laf attılar. Danny Çatlak Ben'e bir öpücük fırlattı ve gününü gördü.”

“Çatlak Ben hepsini dümdüz etti!” diye bağırdı Siska Dave.

Bebek Freddy ve Siska Dave kâğıt mendil almak için dükkâna gittiler. Kavganın en sevdikleri bölümünü kendi aralarında konuştuklarını duydum. Çatlak Ben'in Danny'ye nasıl botlarının altını öptürdüğünü tam yedi kere anlatıp durdular. Danny'nin homo bile olduğunu sanmıyordum ama bu tür şeyler Çatlak Ben'i fena kızdırırdı. Çatlağın tekiydi ama en azından bizim tarafımızdaydı.

Bu da sorunlarımdan sadece biriydi: Genevieve'i seçmezsem, kendimi suratıma inen bir botun önünde bulacaktım.

Genevieve'le buluşmaya gitmeden önce, birden upuzun bir yapılabacaklar listesi oluştu. Çoraplarımı eşleştirmekten çizgi romanlarımı renklere göre ayırmaya ve oturma odasının bana ait köşesine biraz renk katmaya kadar bir sürü iş çıktı. Ama boş verdim çünkü onu göreceğim için heyecanlıydım; en azından kendime öyle olduğumu söylüyordum çünkü asıl Thomas'ı görecek olsam heyecanlanırdım.

Genevieve önceki gece telefonda o gün bitpazarı kurulacağından söz etmişti. Ben de iyi bir erkek arkadaşın yapacağı gibi kendimi davet ettirmiştim.

Onu gördüğümde, ona çok güzel bir şey söylemeye karar verdim. Boynundan kürek kemiklerine kadar inen o çil takımıydı zına ne kadar bayıldığım gibi. Onun benim evrenim olduğunu ve yörüngesinde döndüğümü ispatlamaya çalışıyordum. Arkadaşlarım yüzünden öyle olmuşum. Ama doğrudan değil tabii çünkü Brendan ilişkilerinde lafa hep bodoslama dalardı, Siska Dave de

aynı anda birçok kızla görüşürdü. Ama örnek alınmayacak kişilerden de ders çıkarılabiliyordu. Genevieve bu çabamdan gayet hoşlanmıştı. Belki de hoşlanmış gibi yapıyordu.

Bitpazarı tıklım tıklımdı. Düğme, ayakkabı bağcığı, uzun çoraplar ve iç çamaşırı satan sıkıcı sokak satıcılarının yanlarından geçtik. Gen tezgâhlardan birinde bir çift zümrüt yeşili küpe denedi, ben de almaya değer bir çizgi roman bulabilmek için biraz uzaklaştım. Yan tezgâha göz attığımda, eski video oyunları satıldığına dair bir yazı gördüm. *Pac-Man*, *Super Mario Bros. 3* ve *Castlevania* eski Nintendo kartuşlarından vardı. Hepsi yirmi dolardı, hatta orijinal kutusunda olanlar daha pahalıydı. Zelda tişörtlü adama başımı sallayıp buzdolabı magnetleri satan bir sonraki tezgâha geçtim. Thomas için bir tane almayı düşündüm. Bu, sadece onu görmek için bir bahane olacağından almadım ama cesaretimi toplayıp söylemek istediğim sözcükler aklımda dolanıp duruyordu.

Arkama baktığımda, Genevieve'in takı tezgâhında olmadığını fark ettim. Parmak uçlarıma yükselip etrafa bakınınca, el sallayarak beni yanına çağırdığını gördüm. Yanına gittiğimde, elinde mavi kadife kaplı bir çizim defteri vardı. "Nasıl? Sana hediye almadan önce gerçekten beğenip beğendiğini öğrenmek istedim."

"Yeni bir deftere ihtiyacım yok," dedim. Henüz kullanmadığım spiral defterlerim vardı.

"Ama yeni bir tane daha istiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler." Zengin olmadığını biliyordum ama kendisine ait odasıyla ve haftalık harçlığıyla durumu kesinlikle benden daha iyiydi. İstek ile İhtiyaç arasındaki farkı bizimkiler gibi anlamıyordu; sırf bir şeyi satın alabilecek gücün var diye illa onu alman gerekmiyordu.

İstediğim şeyler: yeni video oyunları, daha havalı spor ayakkabılar, Photoshop kurulu bir dizüstü bilgisayar, arkadaşlarımın kalabileceği kadar odası olan bir ev.

İhtiyaç duyduğum şeyler: yiyecek ve su; kışlık palto ve çizme; ne kadar ufak olursa olsun başımı sokabileceğim bir ev; Genevieve gibi bir kız arkadaş ve Brendan yerine Thomas gibi bir en iyi arkadaş.

Genevieve elimden tutunca, kendimi gülümsemeye zorladım. Onun da hâlâ biraz mutsuz olduğunu fark ettim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde kapı çalındı. Eric o geceki depo sayımına gitmek üzereydi, annem de ikinci işinden sonra yorgunluktan bayılmış durumdaydı. Bazen kapı çalındığında, hâlâ babamın anahtarını unuttuğunu sanıyordum. Buna alışmam biraz zaman alacaktı. Normalde arkadaşlarım bana pencereden seslenirlerdi. Oyunumu durdurup birisinin kapıyı çalıp kaçmadığını umdum; oyun oynuyorlarsa onları...

Kapıyı açınca, Thomas'ı karşımda gördüm. "Selam," dedi gülümseyerek. Ben de ona gülümsedim.

"Bu gece bana gelmek ister misin?" diye sordu ben bir şey demeyince. "Hayat şemamı biraz geliştirdim, sana da anlatayım istedim. Uzun zaman oldu."

Evet, son görüşmemizin üzerinden sekiz gün, son mesajlaşmamızın üzerinden de on saat geçmişti. Aslında evde kalıp dinlenmeliydim çünkü ertesi günü yine Genevieve'le geçirecektim. Ama evde kalırsam bütün geceyi, kör ve kaybolmuş bir halde geçirmesin diye kim olduğunu anlamasına nasıl yardımcı olabilirim diye düşünerek geçirecektim. "Tamam, gelirim. Bir saniye."

İçeri girip Xbox'ı kapadım. Eric bana tüm sırlarımı ve yalanlarımı biliyormuş gibi bakıyordu; evden çıkıp ilk kez seks yapmaya gittiğim zamanki gibi. Annemi uyandırmadım çünkü gecenin bir yarısı tuvalete gitmek için kalkana kadar eve dönmüş olacaktım. Avludaki arkadaşlarımızdan kaçınmak için, onu arka merdivenlerden dışarı çıkardım. Merdiven boşluğu kısa süre önce ot içilmiş gibi kokuyordu. Elimi Thomas'ın göğsüne koyup onu durdurdum; etrafta kimse var mı diye kulak kesildik.

Hiçbir ses duymayınca aşağı indik ve Brendan ile Nate denen o kıza rastladık. Nate'in gerçek ismi Natalie'ydi ama kalm saç örgüleri, sahte altın madalyonları, beyzbol kasketleri ve basketbol formalarıyla son dört senedir kendisini bir erkek olarak baştan yaratıyordu. Brendan Thomas'a baktı ama bana dönüp, "Burada ne yapıyorsun, A.?" diye sordu.

"Dışarı çıkıyorum." Elindeki ot torbasını gördüm. "Sen?"

"İş," dedi.

"Güvenlik görevlisi olsaydım, yakalanmış olacaktın," dedim.

"Yok canım. Onların anahtarları geldiklerini anıdan ele veriyor."

"Seni ispiyonlayacak birisi de olabilirdim."

"Büyükbabam eve ne şekilde para getirdiğimi umursamıyor," dedi Brendan parmaklarını birbirine sürterek. "Buradaki işimi halletmem gerek."

"Tamam," dedim.

Yanlarından ayrılırken, Brendan'ın Nate'e, "Erkeklerden hoşlanmadığına emin misin?" diye sorduğunu duydum.

Leziz Tatlar'a uğradık; Thomas Pop-Tarts, ekşili şeker ve altı kişiye yetecek kadar patates cipsi aldı. Hava güzel olduğu için çatıya çıkıp kâğıt oyunu oynadık. Biraz karanlıktı ama Thomas doğum gününden kalan ve mucize eseri çalışan bir yeşil feneri saklamıştı. Ekşili şeker paketini açıp, "Eee, geleceğinle ilgili ne yeni haber var?" diye sordum.

“Muhteşem bir şey keşfettim. Kim olmak istediğimle ilgili.” Thomas içeceğini içip geçirdi. “Daha doğrusu, kim olmak istemediğimle ilgili.”

Şekerden miydi yoksa konuyu çektiği yerden mi bilemiyordum ama biraz heyecanlanmıştım. “Kimmiş?”

“Yönetmen olmak istemiyorum,” dedi. Tam da o kadar genç ve kaybolmuş birisinden duymayı bekleyeceğiniz şeydi. “Sadece eskiden düşündüğüm kadar tutkulu olduğumu sanmıyorum. Düşünsene, ne bir şeyi filme aldım ne de YouTube’a bir video yükledim. Sadece yönetmenleri araştırıp film izliyorum.”

“Ama senaryo yazıyordun,” dedim.

Omuzlarını silkti. “Anlatacak gerçek öykülerim yok. Dilediğim senaryoyu yazabilirim ama daha on yedi yaşındayım ve henüz hakkında yazacak kadar ilginç bir şey yaşamadım. Hayatın berbat olduğunda, öykün de berbat oluyor.”

“Bazen hayatın berbat olduğu için öykün okunmaya değer olur,” dedim. “Hem bence hayatın berbat falan değil.”

“Kesinlikle öyle. İleride ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Tek gerçek arkadaşım sensin. Annem sürekli çalışıyor ve bana ayıracak vakti yok. Babam da ölmüş bile olabilir.” Thomas dehşet içinde başını kaldırıp bana baktı. “Özür dilerim. Aptallık ettim.”

Ona sorun olmadığını, babamın benim yüzümden intihar etmediğini söylemek istedim ama öyle söylersem sanki babası onun yüzünden onları terk etmiş gibi olacaktı. O yüzden bir şey demedim. Rüzgâr sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Yere bir taş attım. “Bence şu anda bazı şeylerin aklını karıştırması normal, Thomas. Genciz ve bir şeyleri anlamaya çalışıyoruz ama hayatımız tamamıyla berbat değil. Bunu oturma odasında yatan biri söylüyor.”

“Sadece geleceğimin nasıl olacağını bilmek istiyorum, anlar-sın ya?” Sırıttı. “Belki de geleceğimi okuması için kız arkadaşını çağırıp bir tarot falı baktırmalıyız.”

“İlişkimiz devam edecek mi bilmiyorum,” dedim yere bakıp.

“Neden?” diye sorduğunda, gözümün ucuyla onun da yere baktığını gördüm.

“Aramız eskisi gibi değil. Sanırım biraz seni örnek alıp onunla arama mesafe koymam gerekecek.” Çocukken çok endişeli olduğumda yaptığım gibi avuçlarımı birbirine sürtüyordum. “Onu seviyorum ve sonsuza dek arkadaş kalmak istiyorum ama birbirimize uygun değiliz.”

“Anlıyorum.”

Büyük bir dikkatle ellerime bakmaya başladım. “Bunları konuşmak bana garip geliyor. Erkekler bunları konuşur mu? Birlikte takılıp aşktan söz ederler mi?”

“Hayatın boyunca bir erkek değilmişsin gibi konuşuyorsun. Bazı erkekler zihinlerini bir hapisaneye dönüştürürler. Ben parmaklıkların dışında yaşamayı seviyorum. Farklı olmayı dert etmem.”

Haklıydı. Farklı olma cesaretini gösterecektim. Herkese dünyanın küle dönüşmeyeceğini, döne döne kontrolden çıkmayacağını veya bir kara delik tarafından yutulmayacağını kanıtlayacaktım. Ama önce birisinin adım atması gerekiyordu.

“Sana söylemek istediğim bir şey var ama aramızda kalması gerekiyor,” dedim. Sanki kelimeler benim ağzımdan çıkmıyordu. “Duyunca da kaçıp gidemezsin.”

“Lütfen bana bir süper gücün olduğunu söyle. Ne bileyim, köklerin uzaylılara mı uzanıyor? Hep bir süper kahraman filminde süper kahramanın sırrını saklayan en yakın arkadaşı olmak istemişimdir,” dedi. “Pardon, çok film izlemişim. Tabii ki bana güvenebilirsin, Esnek.”

“İki kişiyi ilgilendiriyor ve henüz ikinize birden söylemeye hazır olduğumdan emin değilim. Ama yakından söylemek istiyorum.”

“Tamam. O halde şimdi bana kasedin A tarafını söyle. Ya da kendini hazır hissettiğinde.”

Yine yere bakıp şakaklarımı ovuşturdum; başım itiraf etmek üzere olduğum şey yüzünden patlayacak gibiydi. “Bak, sen en yakın arkadaşımsın ama sana söyleyeceğim şey çok ağır gelirse sorun değil...”

“Kes sesini de konuş,” diye lafımı kesti.

“Karmaşık bir mesaj oldu.” Kes sesini ve konuş der gibi baktı. “Tamam. Gevelemiyorum. Şimdi söyleyeceğim. Ben galiba... Yani, biraz... Sanırım... Muhtemelen... Şey...”

“... Boşlukları doldur mu oynuyoruz?”

“Hayır, hayır. Söyleyebilirim. Bırak da söyleyeyim. Söyleyeceğim. Bence ben... Galiba... Sanırım... Belki, hayır, kesin kes...” Son sözcüğü, peşinden gelecek o her şeyle ilgili belirsizlik beni boğuyordu.

“Belki tahminde bulunursam işin kolaylaşır. Ne dersin?”

“Tamam.”

“Hâlâ bakırsın.”

“Hayır.”

“Soyun uzaylılara dayanıyor.”

“Yine hayır.”

“Aklıma başka bir şey gelmiyor. Sana kendimle ilgili bir şey söyleyeyim: Yarı uzaylı olan, kocaman bir bakir olsan da umurumda değil. Sen Esnek’sin ve söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştirmez.”

Ellerimi yüzüme kapadım, sonra yüzümü yırtıp ifşa etmeye çalıştığım kişinin maskesini çıkarabilirmişim gibi tırnaklarımı başıma geçirdim. “Tamam, evet. Ben sanırım, yani belki... Ben galiba... Oğlanlardan hoşlanıyorum, tamam mı?” O sözcükleri geri

almaktan âciz bir halde kalakaldım. Dünyanın kontrolden çıkmasını, daha da kötüsü Thomas'ın ayağa kalkıp gitmesini bekledim.

“Bu muydu?”

“Belki böyle olabilir.”

“Tamam. N’olmuş?”

Başımı kaldırdığımda, gökyüzünden kan akmadığını gördüm. Arabaların korna çaldığını, sarhoş insanların bağırdığını duydum. Kuşlar hâlâ uçuyordu ve yıldızlar benim gibi ortaya çıkmıştı. Yaşıtlarım o sırada ya ilk kez öpüşüyor ya da belki işi daha da ileri götürüyorlardı. Her şey, hayat devam ediyordu. “Umurunda değil mi?”

“Seni umursuyorum ama dediğin şey umurumda değil. Yani, umurumda tabii ama senin düşündüğün şekilde değil.” Thomas başını kaşıyıp ıslık çaldı. “Ne demek istediğimi anladın, değil mi? Gey olman umurumda değil.”

“Farklı bir sözcük kullanabilir miyiz? Bunu hâlâ kabullenmeye çalışıyorum.”

Başparmağını kaldırarak onayladı. “Dostum, bu mesele seni ilgilendirir. Bir şifre daha iyi hissettirecekse, bana uyar.”

“Aklıma gelen başka bir sözcük yok.”

“Erkek severe ne dersin? Kulağa gayet samimi geliyor.”

“Tabii,” dedim. Mutlu anlamına gelmesi gereken bir sözcüğün kulağa çarpık gelmesi berbattı³.

“Sen bilirsin, erkek sever. Başka kimse bilmiyor mu?”

“Sadece biz,” dedim. “Gen bile bilmiyor. İçimde olan biteni anladığımda, o konuda ne yapacağımı düşüneceğim. Belki de tüm erkek-severlerin başına aynı şey geliyordur. Belki bir gün kız seversindir, ertesi gün değilsindir. Sanırım, bir kız tire erkek sever olabilirim ama bilemiyorum.”

3 İngilizcede “gay” olarak yazılan gey kelimesi “mutlu” anlamına da gelmektedir. (ed. n.)

Thomas yerinde kıpırdandı; ya bana yaklaşıyordu ya da sadece bir saniyeliğine bana doğru eğilmişti. “Sence her şeyi ne değiştirdi?”

Sen değiştirdin, demek istedim ama demedim. Etraf sessizdi. Sessizlik beni sanki bir daha asla huzurlu olamayacakmışım gibi rahatsız etti. Hayatımın mahremiyetini çalmış, kartlarımı yanlış oynarsam mutluluğumu da çalabilirmişim gibi hissettim. “Mutlu sonumu her zamankinden daha çok düşünüyorum; sen de bugünlerde seninkini inşa etmeye çalışıyorsun diye olabilir. Kim olduğumu anlayana kadar asla mutlu olamayacağımı düşünüyorum ve sebebi de yüzde yüz mutlu olmamam.”

“Bir erkek sever olmak senin için sorun değil mi?”

“Henüz bilmiyorum. Buralarda yaşayan bir erkek sever olduğum için boğazımın kesileceğinden korkuyorum ama herkese hemen söyleyeceğim diye bir şey yok. Ayrıca yakın tarihte diğer erkek sever dostu kuruluşlarla birlikte yürüyüşlere falan katılacağımı da sanmıyorum. Yani günün birinde evlenmek istersem ve bu kuruluşlar evlenebileceğim bir ortam yaratırlarsa, onları tebrik ederim. Belki bir meyve sepeti falan yollarım.”

Thomas güldü ve o anın geldiğini anladım; benimle dalga geçtiğini, sırf ben itiraf edeyim diye erkeklerden hoşlanıyormuş gibi davrandığını itiraf etmesini bekledim. “Me-Meyve Se-Sepeti⁴ demek? Kelime oyunu mu yapıyorsun?”

“Salağın tekisin, senden nefret ediyorum.”

Katıla katıla gülmeye başladı; onu birkaç saniye daha izlemek istediğim halde nihayet biraz duruldu ve “Şimdi ne olacak?” diye sordu. “Mutlu sonun için bir erkek avına mı çıkacaksın?”

“Hiçbir fikrim yok.”

4 Orijinali Fruit Basket olan sözcük grubu argo dilde penisini ve hayalarını bacaklarının arasına sıkıştırıp eğilen bir adamın oluşturduğu görüntüyü belirtmek için kullanılır. (Ç. n.)

Thomas bu sefer bana kesinlikle biraz yaklaştı ve ellerini kucağında kavuşturdu. “Şey, bunlar bana birkaç sene önce meydana gelen o elektrik kesintisini hatırlattı. Hatırlıyor musun? O sırada dışarıyıldım; etraf o kadar karanlıktı ki sokağı bırak elimi bile zor görüyordum. Ama tanıdık bir köşeye varana kadar adım adım ilerlemeye devam ettim. Bazen aradığın şeyi bulabilmek için güçlölkle de olsa yola devam etmen gerekir.”

“Bunu okuduğun şans kurabiyesi hâlâ duruyor mu?”

“Hayır, kanıttan kurtulmam gerekti.”

Gülümsedim ve daha önce de olduğu gibi doğru bir şey yaptığımı hissettim. Onun yanında hep öyle hissediyordum. Ama göğsümde hâlâ o iç karartıcı his vardı. Az önce yaptığımı onun da yapmasını sağlayacak rahatlığı sağlamak için başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Asla yalan söylemediğı için acaba ona sen de mi erkeklerden hoşlanıyorsun diye sorsam ne derdi diye merak ettim. Sevmediğini söylerse, yalan da söyleyebildiğini anlardım. Ama evet derse, bunu ona zorla söylettiğim için kendimi nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

“Belki biraz canın sıkkan gibi, belki de aklını okuyabiliyorumdur ama hiçbir şeyin farklı olmadığını bilmeni isterim, Esnek. Evet, bazı şeyleri farklı yapıyorsun ama sorun değil. Hiçbir şey değişmiyor,” dedi Thomas. Sonra sanki çok doğal bir şey yapıyormuş gibi kolunu omzuma attı. Beni mutlu eden erkek oydu.

“Telepatik olduğun için teşekkürler,” dedim. Hafifçe dizine vurdum. “Sanırım, artık ‘Homoluk Yok’ diyemem, değil mi?”

“Fark etmez.” Thomas güldü. Her gecenin, kendimizi tuhaf hissetmeden yan yana gülerek geçmesini istedim.

Ama o gecelik yeterdi. Kâğıt fenerin gölgesine bakılacak olursa, kendilerini bulmaya çalışan iki gencin yan yana oturduklarını anlayamazdınız. Sadece birbirine geçmiş, ayırt edilemeyen gölgeler görürdünüz.

O ZAMANI HATIRLIYOR MUSUN?

Cesaretimi toplayıp adım atmak yerine son yirmi dakikadır sağanak altında Genevieve'in penceresinin önünde duruyordum. Leteo Enstitüsü'nün reklamını taşıyan bir taksi bir birikintinin üstünden hızla geçip kot pantolonumu sıırsıklam etti. Keşke ama keşke Genevieve beni unutabilse diye geçirdim içimden.

Bir de keşke ama keşke yanımda yedek bir kot pantolon olsaydı dedim.

En sonunda yukarı çıkıp spor ayakkabılarımı kapıda çıkardım. Neredeyse koridorda ıslak çoraplarımla kayacaktım ki Genevieve elimi tutup dengemi sağlamama yardım etti. Yatak odasına gitmek için başka nedenlerim olduğu halde, tam yatağını ıslatmamak için oturma odasında oturmamızın daha iyi olacağını söylemeyi düşündüğüm anda beni odasına doğru götürünce peşinden gitmek zorunda kaldım.

"Bitpazarı bugün açılmayacakmış," dedi Gen. Kapüşonlu montumu çıkarmama yardım edip içimdeki ıslak tişörtün üstünden göğüs ucumu sıktı. Gıdıklandım ama gülmedim. "Berbat bir babaya sahip olmanın iyi yanı asla ortalıkta olmaması." Yatağına oturduk.

Beni öptü. Onu itmem gerektiğini bildiğim halde, yapmadım. “Seni seviyorum,” dedi. Onu sevdiğimi söylemeyince gergin bir sessizlik yaşandı. “Sırlısklam kot pantolonunun yatağımı mahvettiği günü hatırlıyor musun?” diye sordu.

Bu oyun artık heyecanını yitirmişti; keyifsizdim, belki bu yüzdendi ama belki de sanırım, bir bakıma, kesinlikle o anda bir şeyi hatırlayıp hatırlamadığının sorulmasının son derece saçma gelmesindendi.

Çok büyük haksızlık ediyordum.

Doğrudum, bacak bacak üstüne attım, ellerini tuttum ve oyuna katıldım.

“Geçen yaz su tabancaları aldığımız ve seni Fort Willie Parkı’nda kovaladığım zamanı hatırlıyor musun? Sürekli yeter diye bağırıyor, durduğumdaysa bana su püskürtmeye devam ediyordun.”

Genevieve doğrulup bacaklarını benimkilere doladı. “Geçen şubatda dışarı çıkılmayacak kadar soğuk olduğu için metroda bir ileri bir geri gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?”

“Çok aptalcaydı çünkü sabahın birinde metrodan çıktığımızda hava daha da soğuktu,” dedim soğuktan nasıl mahvoldüğümüzü hatırlayarak. Özellikle de ben donmuştum çünkü ceketimi Gen’in omuzlarına dolamıştım. “Etüt saatinde birbirimize bir kare bulmacada mesajlar yazarken yakalanıp bulmacanın elimizden alındığı zamanı hatırlıyor musun? Girdap sözcüğünü ı harfiyle yazdığının kanıtını kaybetmiş oldum.”

Genevieve bana vurdu. “Birbirimize sadece şarkı isimlerini kullanarak mesajlar yazdığımız zamanı hatırlıyor musun?”

“Ya Central Park’ta kayığa bindiğimizde yağmur yağmaya başlayınca telaşlandığım zamanı hatırlıyor musun?”

Genevieve güldü. O oyunu oynamak samimiyetimizi artırmaktan daha da kötü sonuçlar doğurabileceğinden anılara yolculuk

etmek için hem doğru hem de yanlış zamandı. “Doğum günümde zaman yolculuğu yaptığımız ve beni sevdiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?” Gen kucağıma oturup kollarımı okşadı.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık ve beni öpmek için eğildi. Ona izin verdim çünkü bilse de bilmese de paylaştığımız son öpücük olacaktı. Sonra çenesini omzuma dayadı. Ona sıkıca sarıldım.

“Sana mutlu anılar veren daha iyi bir erkek arkadaş olduğum zamanı hatırlıyor musun?” Tekrar gözlerime bakmak ve bana iyi bir erkek arkadaş olduğumu söylemek için kalkmaya yeltendiğini hissettim ama yüzüne bakıp bunu yapamayacağım için ona sarılmaya devam ettim. “Artık hatırladığımız kişi değilim.”

Direnmeyi kesti. O da bana sıkıca sarıldı, tırnakları kollarıma battı. “Yoksa?.. Evet, öyle, değil mi?”

Ondan ayrılıp ayrılmadığımı soruyor olmalıydı ama bana erkek sever olup olmadığını soruyor olma ihtimali de vardı. Şunu biliyordum: Çok uzun süredir hetero gibi davranan yanım ona yalan söylemek ve olmamı istediği kişiye dönüşebileceğimi söylemek istiyordu ama artık eskiden olduğum veya olmuş olmam gereken kişi değildim. O yüzden sadece başımı sallayıp, “Evet,” dedim. Özür dilemek ve nedenini açıklamak da istedim ama kollarımdan sıyrılıp sırtı bana dönük şekilde yatağının kenarına oturdu.

Genevieve babam intihar ettikten sonra beni evine getiren ve arkadaşlarımla önünde asla ağlamayacağım şekilde ağlamama izin veren kızdı. Kimya dersinden kalmak üzereyken bana ders vermişti; hem de dikkatimi ondan başka bir şeye veremediğim halde. Babası, annesi öldükten sonra ilk kez eve daha genç kadınları getirmeye başladığında, Brooklyn Köprüsü’ne giderek ya da Fort Willie Parkı’nda insanları izleyerek aklını evden uzaklaştırmıştım. O ansa ona sarılmama izin vermeyen kızdı.

“Onun yüzünden,” dedi.

Anlamamış gibi yaptım: “Kimden söz ediyorsun?”

Ağlıyordu ve her zamanki gibi yüzüne görmeme izin vermiyordu. Kapüşonlumu bana fırlattı. “Gidebilirsin.”

Ben de gittim.

5

BİR SAVAŞ DAHA

Skelzie nasıl oynanır: Bazıları Skelzie sahasını tebeşirle çizer ama biz seneler önce siyah asfalta sarı boyayla çizmiştik. Birden on üçe kadar numaralandırılmış kareler vardır ve 13. Kutu ortadadır. Bir kapağı sırasıyla döndürerek karelere fırlatmanız gerekir. On üçüncü kareye ilk isabet ettiren kazanır.

Kapakları yapmak her zaman en eğlenceli kısımdı. Biten süt ve suların kapaklarını atmayıp saklıyorduk (bazen de marketlerin buzdolaplarından çalışıyorduk) ve rüzgâr esmeye başladığında uçmamaları için biraz ağır olsunlar diye içlerine eşit miktarda balmumu döküyorduk. Annem yağsız süt sevdiği için kapağım maviydi ve içi, annemin Santeria mumlarından birini eritip doldurduğum için sarıydı.

Bebek Freddy (yeşil kapak, kırmızı balmumu), Brendan (kırmızı kapak, turuncu balmumu) ve Sıska Dave'le (mavi kapak, mavi balmumu) oynuyordum.

Thomas da gelip bize katılacaktı.

Bebek Freddy dizüstü çökmüş, başlangıç çizgis ile 13. Kutu arasındaki mesafeyi ölçüyordu; ilk atışta kutuya isabet ettirseniz

otomatik olarak oyunu kazanıyordunuz. Kapağına bir fiske attı ama yeterince uzağa yollayamadı. Sonra Brendan kapağına vurdu, kuyruklu yıldıza benzeyen kapağı havada süzülerek 1. Kutu'da durdu, sonra 2. Kutu'ya ilerledi ve 3. Kutu'yu geçti.

“Hey, A. Dün birkaç oyun değişik tokuşu yapıyordum. Bil bakalım ne buldum? *Legend of Iris!*”

Güldüm. O oyunu on iki yaşındayken almıştık. Oyunun yirmili yaşlarının sonunda güzel bir kız olan tasarımcısının erotik bir Paskalya yumurtası olarak poposunu oyuna gizlediğine dair bir söylenti duymuştuk. Saatlerce oynamış, oyunu hızlandırmak için hile yapmamızı sağlayan kodlar kullanmıştık ama aradığımızı bulamamıştık. “Altıncı Sınıfın Muhteşem Popo Avı. Güzel zamanlardı.”

“Evet.”

Mesele şuydu: Küçüklüğümde kızlardan ciddi ciddi hoşlandığımı hatırlıyordum. Kızlara çıkma teklif ediyordum; on dört yaşındayken, bir kız bana eski erkek arkadaşını kıskandırmak için yeni sevgilisi gibi rol yaparsam sakso çekme teklifinde bulunmuştu. Ben de yapmıştım ama kız pantolonumun düğmelerini açınca korkmuştum. Pornosu izlerken de sadece kadınlara yoğunlaşmıştım. Ocak ayında Genevieve'e Sevgililer Günü'nde ne alacağım diye kafayı yerken, bana birkaç hafta sonra o günü kutlamaya inanmadığını söylemişti. Çok rahatlatıcıydı ama bir yandan da son derece gerçkti.

Sıska Dave'den sonra sıra bana geldi; Bebek Freddy'nin kapağına çarpıp kapağı kutulardan dışarı yolladım. İkinci denememde, 1. Kutu'yu ıskaladım.

Thomas geldiğinde, Brendan ve ben 7. Kutu'ya işabet ettirmeye çalışıyorduk. Atışımдан sonra yumruklarımızı tokuşturduk ve onun için yaptığım kapağı verdim (yeşil kapak, sarı balmumu).

“Ben de katılabilir miyim, millet?”

“Bize hayatta yetişemezsin,” dedi Brendan.

“Bana meydan mı okuyorsun?”

“Evet. Gerçi, Sıska Dave’i yenmeyi başabilirsin.”

Thomas kapağını başlangıç çizgisine koydu, vurdu ve kapak doğrudan 13. Kutu’ya düştü.

Brendan kendi kapağına tekme attı. “Ha siktir.”

“Bu atışı saymamıza gerek yok,” dedi Thomas.

“Yeni oyun,” diye seslendi Brendan kapağını almaya giderken. Thomas’a ilk sırayı verdi. Thomas’ın bu sefer bilerek kapağını 13. Kutu’ya denk getirmeyeceğini hissettim.

Sıra bana gelince 4. Kutu’ya kadar geldim ve atışı kaçırdım.

Thomas, “Dün Genevieve haberi nasıl karşıladı?” diye sordu.

Brendan tam kapağına vuracakken başını kaldırdı. “Hangi haber?”

“Genevieve’le ayrıldık sayılır.”

Brendan doğruldu. “Dalga geçiyorsun.”

“Ne? Hayır. Evde durumlar hâlâ çok iyi değil ve...”

Brendan kapağını alıp hışımla fırlattı. “Neden o bizden daha önce öğrendi? Onu daha özel kılan ne?”

“Sakın kötü günlerimde yanımdaymışsın gibi davranmaya kalkma.”

Onu durdurmana ve olabilecekleri idrak etmeme fırsat kalmadan, en yakın arkadaşım sayılabilecek Brendan en yakın arkadaşım Thomas’m üstüne yürüdü. Thomas’m çenesini tutup vurmaya başladı. “Arkadaşımın... Aklını... Karıştırma!”

Altıncı yumruğu atmadan, onu yere devirip kolumu boğazına dayayarak yere mıhladım.

“Onu rahat bırak!” Nefes nefeseydim. Şu bildiği eski güreş numarasını yaparak beni bacaklarıyla üstünden atmaya çalıştığı anda, boğazına daha da dayandım. Bana dövüşmeyi öğrettiğine pişman olduğuna emindim. Üstünden kalktım ve Brendan soluklanırken

Thomas'ın nasıl olduğuna bakmaya gittim. Bir yeri kanamıyordu ama ağlamamak için kendini zor tuttuğunu anlamıştım.

“İyisin, bir şeyin yok,” dedim.

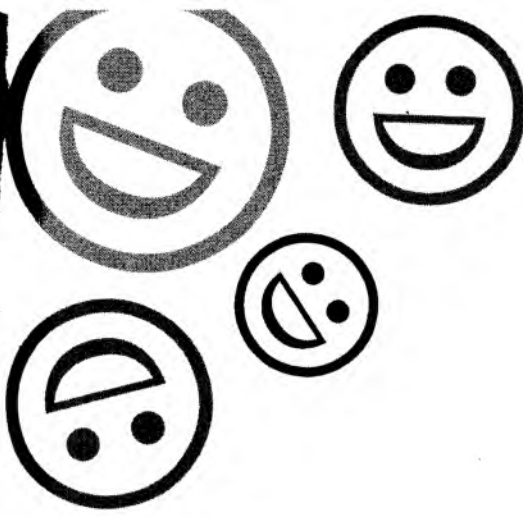
Kalkmasına yardım edip kolumu omzuna attım. Bebek Freddy ve Siska Dave de Brendan'ın yanına çöküp oradan uzaklaşmamızı izledi.

“Özür dilerim,” dedi Thomas. “Bir şey demediğini bilmiyordum...”

“Dileme. Senin hatan değildi. O, serserinin teki.”

Thomas suratını ovuşturup gözlerini sıktı; gözünden bir damla yaş aktı. “Benim tarafımı tutmana gerek yoktu, Esnek.”

Sanırım, bir bakıma, kesinlikle her zaman onun tarafını tutacaktım.

Önceki gün Thomas'ı içgüdüsel olarak korumuştum ama hiç kolay değildi. Birisi biyografimi yazacak olsaydı, Brendan, Bebek Freddy, Çatlak Ben ve diğerleriyle ilgili bir sürü öykü olurdu. Onlar benim geçmişimdi. Ama önceki gece inşa etmeye çalıştığım mutlu sonu yıkmak için bir yumruk indirecek kişileri değil, yanımda olan birini seçtiğim için iyi uyumuştum.

O günün erken saatlerinde bira alıp Thomas'a gittim. Leziz Tatlar'da çalışmanın iyi yanlarından biri kimliğimi kimsenin kontrol etmemesiydi. Thomas'ın yatak odasının duvarına sırtımı yasladım ve Thomas dördüncü birasını açarken, ben de üçüncüyü kafaya diktim. Sırf ona yetişmek için değil, Thomas'ın moraran gözüne buz gibi şiseyi dayadığını görünce ihtiyaç duyarak bir şise daha aldım.

"Bininci kez özür dilerim. Ona ne olduğunu bilmiyorum."

"Seni onlardan çaldığımı düşünüyor," dedi Thomas adeta onlardan çaldığı Aaron Zamanı yüzünden arkadaşlarımın onu kıskanıp dövmesi normalmiş gibi. "Onlara söylemeyi düşünüyor musun? A Tarafını yani."

“Belki günün birinde buradan taşınırsam, bir kartpostal yollar, ‘Selam çocuklar. Merak etmeyin. Asla hiçbirinizi sevmedim çünkü hepiniz iğrençsiniz,’ derim.”

Thomas önce iki yana sonra da arkasına baktı ve pencereden dışarı göz attı. “Pardon, şimdi soracağım sorudan önce Brendan’ın bana yumruk atmak için bir yerlerde gizlenmediğinden emin olmak istedim.” İkimiz de güldük. “Genevieve’e söylemeyi düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum. Son birkaç gündür hiç konuşmadık. Sanırım onunla konuşmam gerekiyor ama kendini sorumlu tutarak dağılmasından korkuyorum.”

“O konuşmayı görebilmek için para öderdim doğrusu.”

“Daha birkaç bin sene olmayacak, o yüzden sabırlı olsan iyi edersin!”

“Ünlülerden kimi beğeniyorsun?”

“Ne?”

“Seni bu duruma alıştırmaya çalışıyorum.”

“Tamam, o zaman. Emma Watson,” dedim. Gür kaşlarından birini şüpheyle kaldırdı. “Bak, Emma Watson, Scorpius Hawthorne filmlerindeki Büyücü Lexa kadar harika ve benimle evlenmek istese, bir anda hetero olabilirim. Ama erkekleri soruyorsan, Andrew Garfield demem gerek. Örümcek Adam’la oradan oraya ağlarla uçmak süper olurdu. Ya sen?”

“Natalie Portman *Eve Dönüş*’te kalbimi fethetti. Ona *Yıldız Savaşları, Bölüm 1*’de bile bayılmıştım... O filmdeki tek iyi şeydi.”

Her ne kadar bunu duymayı ummasam da boş mideye üç buçuk şişe bira içmiştim ve cesaretim tavan yapmıştı. “Erkeklerden kimi derdin?”

“Birisine gey olarak yaklaşacak olsam mı?”

“Evet.”

“Hımm.” Thomas geriye uzandı ve başını yastığına koyup dizlerini büktü. Birasını bir vakum gibi kafaya dikti. “En sevdiğim oyuncu Ryan Gosling sanırım. Acayip yetenekli ve *Sürücü*’yü izledikten sonra o olmayı istedim doğrusu.”

“Yol arkadaşı bile olabilirdim,” dedim.

“Bir bira daha yolla.”

Teneke kutuyu başımın üstünden bir basket atışı yapıyor-muş gibi fırlattım ve yakaladığı zaman sevinçle bağırdık. Ama kutuyu açınca üstü başı bira oldu. Yerde sarhoş sarhoş gülmeye başladım. Aslında, normal gülmeye aynıydı ama bu sefer sinir bozacak kadar yüksek sesle gülüyordum ve bu, sadece sarhoşken oluyordu. Thomas da aynı şekilde gülerken gidip tişörtünü değiştirdi. Onu üstünü değiştirirken izlemenin beni hep mahvettiğini, arkası gelmeyecek bir biçimde heyecanlandığımı biliyor olmalıydı. Kolsuz, sarı bir tişört giydi.

“Kalk. Sana dövüşmeyi öğreteceğim.”

“Hayır, teşekkürler, Esnek.”

“Sürekli olarak kızlarla bench press yapmıyorsan, o kaslara yazık ediyorsun.”

“Güreş izlemişliğim var.”

“Güreş de neymiş. Haydi, kalk.” Birasını kenara koydu ve odanın ortasında karşıma geçti. “Süper. Bir dahaki sefere Brendan veya başka birisi üstüne yürüdüğünde, hepsini yere yıkacaksın.”

Sokak Kavgası Nasıl Yapılır: Silahınız kendinizdir ama özellikle sert bir kavgada pirinç muştalarınız veya bir beysbol sopanız varsa, daha da güçlü olursunuz.

“Tamam, ilk olarak şunu yapacağız...” Üstüne yürüyüp başını kollarımın arasına kıstırdım. “Asla karşındakinin yumruk atmasını bekleme.”

Onu serbest bıraktığımda sendeledi. Bir şey demesine fırsat vermeden yumruğumu savurdum ve suratına bir santim kala dur-

dum. “Burun iyi bir hedeftir çünkü iskalasan bile çeneye veya göze vurma şansın yüksektir. Ama illa ki rakibinin burnunu kırmak istersen, kafa atarak da yapabilirsin.” Omuzlarını kavradım, alnımı onunkine dayadım ve tekrar tekrar burnuna kafa atıyormuş gibi yaparken sarhoş gözlerine baktım.

“Bir dakikada öğrenilemeyecek kadar şiddet dolu şeyler bunlar,” dedi. “Sanırım bu gecelik bu kadar yeter.”

“Esas şunu...” Ona tekrar yumruk savurdum ama bu sefer tek eliyle bileğimi yakaladı, diğer eliyle bacağımı tutup beni yere yapıştırdı.

Thomas gülümsedi. “Sana bu gecelik yeter demiştim.” Omzuma hafifçe vurup karşıma oturdu.

“Daha sonra İkinci Raunt’tan devam ederiz. Ben sadece o kaslarını kullanacağın için memnunum. Belki ben de egzersiz yapsam iyi olur. Sırf görünüş için bile olsa.”

“Kasların olsa da olmasa da arkadaşın olacağım,” dedi.

“Bu sözünü, hatırlatma olsun diye üstüne dövme yaptıracağım,” dedim.

“Asla dövme yaptırmam. Ya iç çamaşırını modelliği yapmaya karar verirsem? Kalbimin üstüne YOLO⁵ dövmesi yaptıramam,” diye espri yaptı. Daha doğrusu, espri yaptığını umdum.

Kalkıp masasından bir keçeli kalem aldım. Yanma geçip omzunu tuttum. “Hemen şu anda bir dövmen olacak. Ne istiyorsun?”

“Olmaz,” dedi gülerek. Dövme istediğini biliyordum.

“Yapma. Bir iç çamaşırını modeli olmazsan, nasıl bir dövme istersin?”

“İğneden korkarım.”

“Elimdeki keçeli kalem.”

“Tamam.”

“Şu çok sevdiğin ufak şans kurabiyelerinden birine ne dersin?”

“Şaşırt beni.”

Bileğini tutup kolunu sabit bir pozisyona getirdim ve elinde bir çekim tahtası tutan bir çöp adam çizmeye başladım; günün birinde metalaşacak bir şey olacaktı. Tabii, meta hâlâ önemli bir şey sayılırsa. Yara izim koluna değiyordu. O zamanlar hayata karşı o anki kadar umutlu olsaydım, o yara izin asla oluşmazdı. Tüm bunlar o kadar doğru geliyordu ki ona B Tarafını anlatacak cesareti toplamıştım. “Thomas?”

“Esnek?”

“Şaşırdın mı? Sana A Tarafını anlattığımda yani?”

“Biraz. Bugüne kadar edindiğim arkadaşlarımdan çok farklısın. Zaten o yüzden arkadaşın olmayı istedim,” dedi. Bunları ben çöp adamın kaşlarını, onun en sevdiğim yanını boyarken söylemesi komikti. “Ama bana söylediğinde, dert etmedim. Bana güvendiğin için şeref duydum.”

“Tabii ki güveniyorum. En sevdiğim insansın,” dedim hiç tereddütsüz. Thomas’ın hayatımda olmasını istemekle kalmıyor hep mutlu olmasını, hayatımdan ölümü uzak tutmasını, olduğum kişi olmamı kolaylaştırmasını da istiyordum. “Kulağa aptalca gelecek ama mutluluk kaynağım olduğumu düşünüyorum.” Omzunu ovuşturdum. Bana döndüğünde, kaşlarını okşadım ve eğilip onu öptüm.

Thomas beni itip ayağa kalktı. “Dostum, özür dilerim, ama eşcinsel olmadığımı biliyorsun.”

O sözleri, o yalanı duymak tüm yanlışların birleşimi gibiydi: kalp krizleri, silah yaraları, açlık, sizi tek başınıza bırakan babalar. Ağlamamak için gözlerimi kırptırdım. “Sanmıştım ki... Ben senin de... Siktir, özür dilerim. Çok içki içtim.” Kendimi resmen salak gibi hissettim. “Siktir. Özür dilerim. Siktir.” Ona baktığımda, ağzını eliyle kapatmıştı. “Bir şey söyle.”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı da bilmiyorum.”

“Boş ver gitsin. Yaptığımı ve dediklerimi unut. En sevdiğim... En yakın arkadaşımı kaybedemem.”

“Tamam, unutturum, Esnek.”

“Eve gideceğim. Uyu ve her şeyi unut.”

“Yağmur yağıyor.” Bunu o kadar içtenlikle söyledi ki sözleri tüm açıklığıyla beynimde dönmeye başladı: *Eşcinsel olmadığımı biliyorsun. Eşcinsel olmadığımı biliyorsun. Eşcinsel olmadığımı biliyorsun...* “Bir şemsiye vermemi ister misin?”

“Sadece yağmur.”

Bana bir şey söyledi ama yankılardan onu duyamadım. Elini omzuma uzatıp geri çekti. “Sonra konuşuruz.”

Pencereden çıkarken ve az kalsın pervazda duran Buzz Işık Yılı oyuncığını devirecekken bana baktığını hissettim. Aşağıya vardığımda, peşimden gelip gelmediğini görmek için arkama baktım. Ama orada değildi; pencereden bile bakmıyordu.

Yalnızdım.

Sürüklenen çöpler sokak lambalarının altında uçuşan gölgeler oluşturuyordu. Onun evi ile kendiminki arasında durdum; hiçbir yere ait hissetmiyordum. Kaldırıma çöktüm ve Thomas’ın geleceğini umarak oturdum. Ama gerçekler acıydı.

GECE GEÇ SAATLERDEKİ / SABAHIN ERKEN SAATLERİNDEKİ DÜŞÜNCELER

00:22

Ayın suratımdan siktir olup gitmesi gerekiyordu.

Evimizde tabii ki panjur yoktu; dahası, sırtımı asla pencereye veremiyordum çünkü odanın Eric'e ait olan kısmı gece geç saatlere kadar oyun oynadığı için her zaman aydınlıktı. Doğrulunca Brenden, Siska Dave ve Çatlak Ben'in tırmanma merdiveninin orada bir esrarlı sigarayı elden ele geçirdiklerini gördüm. Pencereme bir hentbol topu atmasınlar diye tekrar uzandım. Çizim defterimi aldım ve parmak uçlarımda keçeli kalemin bıraktığı siyah lekeleri gördüm.

O anda çizim yapamazdım.

01:19

Thomas'ın neyinden hoşlandığını bile hatırlayamıyordum.

Bana her an gülümseyen ve ona sırrımı açıkladığımda kaçmayan ilk kişiye yapışmıştım. Tüm hislerim bir yanılısamadan ibaretti. On dört yaşına bastığımda ailemin doğum günlerimi artık o kadar önemsemediği, arkadaşlarım kirli olmadığı halde aynı gömleği iki gün üstte giydiğim için benimle alay ettikleri zamanı hatırlatıyordu.

Kaşları inanılmaz derecede gürdü, birkaç dişi eğriydi ve yalan söyleme sanatında öylesine ustalaşmıştı ki beni yalan söylemediğine inandırmıştı. Oysa en iyi yalancılar asla yalan söylemediklerini iddia ederek sizi kandıranlardı.

02:45

Thomas'm neyinden hoşlandığımı asla unutmuyordum.

Esas yalancı o değildi, bendim. Genevieve'e, arkadaşlarıma, herkese yalan söylemiştim. Ama tahammül sınırına dayanmıştım ve gerçek şöyleydi: Hayatımın en acı verici ve kafa karıştırıcı zamanını yaşıyordum ve o, bana tüm doğru sözcükleri söyleyen ve evden ceketinizi almadan çıktığınız yazın ilk günlerini hatırlatan, en sevdiğim şarkıları tekrar tekrar çalan kişiydi. Artık benimle bir daha konuşmayabilirdi.

05:58

Önceki sene ne zaman uykum kaçsa ayakkabılarımı giyip sokağın ilerisindeki iş yerinde babamı ziyaret ettiğimi hatırladım. İki ay önce Genevieve'i arayıp benimle konuşsun diye uyandırabildiğimi hatırladım. Geçen hafta dışarı çıkıp Brendan ile diğerleri hâlâ dışarıda takılıyorlarsa onlarla havadan sudan konuşabildiğimi

hatırladım. Thomas'la herhangi bir tuhafılık yaşamadan takılabiliyordum. Tüm bu insanları kaybetmiştim. Geriye horlayan bir ağabey kalmıştı. Akne ilaçları, intihar engelleme hatları ve hayvanlara hizmet veren hayır kurumlarıyla ilgili bilgilendirici reklamlar kalmıştı. Eski ve komik olmayan komedi programları tekrarları başlamadan önce kalkıp televizyonu kapatmak istedim ama son bir reklam dikkatimi çekti.

Leteo. Unutturmayı ve hayata devam etmeyi vaat ediyordu. Sessizce annemin odasına girip broşürünü aldım.

ANILAR VE BEKLENMEDİK ANDA GELEN YUMRUKLAR

Leteo işlemini yaptırmak istiyordum.

İlk başlarda bana çılgınca gelen, insanın hayatı berbat giderken geçirdiği uykusuz bir geceden sonra sabahın altısında aklına gelen türden bir düşünceydi ama hafta sonunu Leteo'yla ilgili araştırma yaparak geçirince hâlâ bir umut olduğunu keşfettim. Esas tehlikeli nokta son zamanlarda yapılan başarısız işlemlerle ilgili tartışmalardı. Ama son bir aydır ülkenin dört bir yanındaki olumsuz haberlere karşılık on iki başarılı değişiklik yapıldığını öğrendim. Başkaları bu işlemin beyin ölümü riskine değdiğini düşündüğüne göre, bunun hayata yenilip yine o bildiğiniz şeye kalkışmamdan daha iyi olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Leteo ikinci şansların verildiği bir yerdi. Leteo'nun internet sitesi aracılığıyla bir sürü öykü okudum; doğal olarak, tüm isimler ve özel bilgiler saklanmıştı.

F-7298D olarak bilinen bir asker Leteo devreye girene ve en kötü anılarını gömene dek post-travmatik stres bozukluğu

yaşamıştı. F-7298D artık huzursuzluk veren rüyalar görmüyor, uykusuzluk çekmiyordu. M-3237E kodlu, ikiz çocukları olan bir anne bir maraton sırasında bir bomba patlamasına şahit olduktan sonra açık alan korkusu yaşamaya başlamıştı. Leteo bu anıyı gizlediğinden beri M-3237E açık alanlardan korkmuyordu ve kendisi ve çocukları için daha fazla kapı açabiliyordu.

Dahası, benim gibi gençlerle de ilgileniyorlardı.

S-0021P kodlu on yedi yaşındaki bir kız amcası tarafından cinsel tacize uğramıştı ve adam hapiste olmasına rağmen kız bacaklarını yakmaya başlamıştı. Leteo kızın kendini amcasını kışkırtmakla suçlamasına yol açan geçmiş olayları bastırarak ona yoluna devam edecek ve ailesine yeniden güvenecek gücü vermişti. J-1930S kodlu bir başka on yedi yaşındaki genç şiddetli panik ataklar geçiriyor, okuldan döndüğünde ailesi evde olmadığına en kötü senaryoların gerçekleşeceğini düşünüyordu. Leteo sorunlarının kaynağını bularak onu iyileştirmişti.

Leteo öykülerimizi ciddiye alıyordu.

Ama bu işlemi yaptırmak istememin nedeni bu değildi.

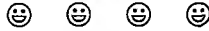
A-1799R kodlu elli yaşında Rus bir babanın öyküsüne denk gelmişim; adam hayatının yarısını olmadığı birisi gibi yaşadığını ve bu zamanın çeyreğini sevmediği, sevemediği bir kadınla evli geçirdiğini fark etmişti. Ama ailesini yüzüstü bırakamıyor, onu kabullenebilecek bir ülkeye gitmek için Rusya'dan ayrılamıyordu. Böylece buraya gelmiş, Leteo'ya onu heteroseksüel yapıp yapamayacaklarını sormuştu. Leteo adamın zihniyle inanılmaz derecede oynamıştı. Bu makaleden P-6710S kodlu on dokuz yaşındaki bir gençle ilgili makaleye geçtim; onu aşağılayanlardan ve kendisinde yanlış bir şeyler olduğu hissinden kurtulmak istiyordu. Ailesi kızı kabul gördüğüne inandırmak için ellerinden geleni yaptıktan sonra, "onu doğruya yönlendirmek" için Leteo'ya başvurmuştu.

Kendim olmak istemiyordum.

Arkadaşlarımın beni olduğum gibi kabulleneceklerinden endişelenmek, daha da önemlisi kabullenmezlerse neler olacağını görmek istemiyordum. Thomas'la arkadaş olamayacak birisi olmak istemiyordum çünkü onunla birlikte olamamaktan daha kötüsü, onun yanında olmam imkânsız hale gelirse arkadaşlığımızın eninde sonunda biteceğini bilmektir.

Kendim olmamanın bir yalan olacağını biliyordum ama bir yolunu bulup Leteo işlemi randevusu alabilmemin uzun vadede iyiliğime olacağını da biliyordum. Çünkü o anki halimle, beni bekleyen tonla saçmalık vardı.

Mutluluk o kadar da zor olmamalıydı.

Leteo meselesinin tek çıkmazı şuydu: Reşit değilseniz, bir görüşme ayarlayabilmek için bir yetişkinin onayı gerekiyordu. Zaten ebeveynlerimden biri gitmişti ve Eric'ten de bunu hayatta istemezdim ama bu durumda anneme ne tür bir Leteo işlemi istediğimi anlatmak zorunda kalacaktım. Bu da biraz annem küçüklüğümde beni berbere götürdüğünde, ona ne tür bir saç kesimi istediğimi söylememe benziyordu. Ama Leteo bir berber dükkânı değildi, olsa olsa bir dövme silme kliniği olabilirdi. Kısacası anneme her şeyi anlatmak zorundaydım.

Süpermarketteki gece vardiyasına gitmeden önce ona yetişebilmek için telaşla Washington Hastanesi'ne gittim. Sokağın karşısında olduğu düşünülecek olursa, bu o gün yaptığım en zor iş olmamıştı. Hayır, o günün en zor olayı Leziz Tatlar'daki sabah vardiyamda bir müşteride Thomas'ın tıraş losyonunun kokusunu alınca, kalbimin sızım sızım sızlamış olmasıydı. Bunu atlatınca o günün savaşını vermiş sayılırdım. Zaten savaşmaktan usanmıştım.

Annemin tam telefonu kapatmak üzereyken ofisine girdim.
“Aaron...”

Kapıyı kapayıp oturdum. Gerçek bir bakıma, biraz, inanılmaz derecede eziciydi... Ama ona söylersem ve annem planımı desteklerse ki benim için en iyisini istediği için destekleyecekti, o zaman kendimi mutlu bir yalancıya dönüştürebilirdim. En iyisi de muhtemelen o garip anı yaşadığımı bile unutacaktım.

“Sorun ne, oğlum? İyi misin?”

“İyiym,” dedim. İyi sözcüğü bana fazla sert geldi çünkü iyi değildim. Bir çok duyguyu aynı anda hissediyordum: Reddedilmek, korku, belirsizlik. Dolayısıyla, şükürler olsun ki annem yanımdaydı çünkü çocukluğumda her zaman iyi hissettiren o sarılışlarından birine ihtiyacım olabiliirdi. Tıpkı koridorlarda koştuğum için güvenlikle başım derde girdiğinde, ya da Sıksa Dave’in babası bir basket maçında kısa boylu olduğum için benimle alay ettiğinde veya her utandığımda ve kendimi değersiz hissettiğimde olduğu gibi.

“Anlat haydi,” dedi annem bir yandan ekranındaki saate kaçamak bir bakış fırlatarak. Neden söz edeceğimi hiç bilmediği için acele ettirmek istemediğini biliyordum ama banka hesabımızın aklında olduğuna hiç şüphe yoktu.

“Bir Leteo işlemi yaptırmak istiyorum.”

Bunu duyunca dikkat kesildi. Bakışları beni öylesine delip geçti ki masasına bakındım ve çocukken ben omuzlarında, Eric ise kucağındayken babamla, büyükbabamın geriye yatan koltuğunda çekilmiş fotoğrafımızı ne zaman kaldırdığını merak ettim.
“Aaron, lütfen. Mesele her neyse...”

“Hayır, anne. Beni dinle çünkü zaman bu noktada çok önemli. Çoktan kendimi garip hissetmeye başladım. Bu işlemi yaptırmazsan neler olabileceğinden korkuyorum.”

“Neyi unutmak istiyor olabilirsin ki?”

“Umarım bunu duymak senin için çok zor olmaz, ama benim... Benim...” Ağzımdaki baklayı rahatlıkla çıkarabileceğimi sanmıştım ama o anı unutmam mümkün olsa da, bu ağırlıkla yüzleşmek imkânsız geliyordu. “Şey, Thomas’la aramda bir şey geçti. Belki fark etmişsindir.”

Sandalyesini bana doğru itip elimi tuttu. “Pekâlâ... Ama sorun ne?”

“Ben.”

“Sende bir sorun yok, oğlum.” Bana sarılıp başını omzuma yasladı. “Ne olacağını düşündüğünü bilemiyorum. Seni bir kemerle falan döveceğimi mi sandın ya da deterjanla temizleyeceğimi?”

“Keşke yapabilseydin.” Ağlamaya başladım çünkü annemin beni olduğum gibi kabul etmesi ile bana bu kalp sızısıyla son-
suza kadar yaşayacağımı söylemesi arasında fark yoktu. “Yeni-
den başlamak istiyorum, anne. Thomas’la yürümüyor. Nisanda yaşadıklarımızdan sonra sana daha açık olacağımı söylediğimi biliyorum, o yüzden de şimdi söylüyorum: Thomas’la yaşadığım şey benim için bir uyanış niteliğindeydi. Ama o hâlâ uyuyor ve bir şey söyleyip veya yapıp onu uyandırabileceğimden emin değilim.”

“Benden ne istiyorsun?”

“Beni düzeltmeni.”

Annem de ağlamaya başladı ve elimi sıktı. “Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim, Aaron. Bunu daha önce de söyledim, her zaman da söyleyeceğim, ama seni nasıl olursan ol seveceğim. Leteo konusunda fevri davrandığını düşünüyorum. Bunu konuşabilir veya terapistinle bir randevu daha ayarlayabiliriz...”

“Dr. Slattery beş para etmez! Paramızı boşa harcamış oluruz! Leteo bu işi biliyor, anne. İnsanın kızlardan veya erkeklerden hoşlanmayı seçemeyeceğini söylerler ama doğru yolu bulmama yardımcı olabilirsin.” Annemin kucaklamasından kurtuldum çünkü Noel’de yeni bir kamyonet için yalvaran bir çocuk gibi hissetti-

riyordu. Yaşıtım çocuklar fevri davranabilirdi, bunu anlıyordum ama insanın intihara kalkışmış oğlu bir gecede daha iyi bir hayata kavuşmak istediğini söylüyorsa bir ebeveyn olarak görevi noktalı bir satırı imzalamak kadar basit olmalıydı.

“Hayır, Aaron.” Elimi bırakıp ayağa kalktı. “İşe gitmem gerek. Bu akşam tekrar konuşabiliriz ve...”

“Boş ver.” Hışımla ofisinden çıktım; arkamdan tekrar tekrar seslendiğinde adımlarımı sıklaştırdım. Ancak sokağın köşesine varınca, gözyaşlarımı sildim.

Şimdi ne olacak?

Telefonumu çıkardım. Thomas’ı veya Genevieve’i aramak istiyordum ama yapamazdım. Brendan’ı da arayamazdım çünkü dehşet verici yapbozumun tüm Thomas biçimli parçalarını bir araya getirdiğinden emindim. Diğerleri için de aynı şey geçerliydi. Telefon rehberime göz attım; Bebek Freddy’yi, Brendan’ı, Collin’i, babamı, Deon’u geçtim...

Evangeline’i aradım. Cevap vermedi.

Duvarın dibine çöküp beni beceren bu lanet olasıca evrendeki kahrolası yerimi düşündüm. Aklımdan düşünmemem gereken şeyler geçmeye başladı. Bana huzurun ve mutluluğun beklediği yerde unutulmamı söylüyorlardı. Daha çok ağlamaya başladım. Bunu istemiyordum ama bir kez daha intihar etmenin tek çözüm olduğunu hissetmeye başlamıştım.

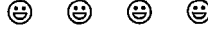
Telefonum çaldı. Thomas veya Genevieve değildi ama sonraki en iyi umut kaynağımdı. “Selam, Evangeline.”

“Selam, evlat. Kusura bakma, telefona yetişemedim.”

“Sorun değil. Senden bir iyilik isteyecektim.” O anda, tek bir yalanın yalanlardan ibaret hayatıma, tek çıkış yoluma beni ulaştıracağını fark ettim. “Anneme Leteo hakkında bilgi almak istediğimi söyledim ama benimle gelmiyor. Öğleden sonra müsait misin?”

Bir süre bir şey demedi. “Seninle bir saat sonra buluşabilirim. Bu arada sıraya gir, olur mu?”

Demek mutlu unutuluşum için hâlâ bir şans vardı.

Yaklaşık olarak bir saatir 168. Sokağın köşesinde Leteo Enstitüsü'ne girmek için kuyrukta bekliyordum. Sıkılıp önümde duran adama ne için geldiğini sordum. Bana hem karısını hem de onunla yatan yirmi yaşlarındaki genç adamı elinden bir kaza çıkmadan unutmak istediğini söyledi.

Ondan sonra, birkaç kişinin önüme geçmesine izin verdim.

Nihayet içeri girdiğimde, bir bilet aldım ve motorlu taşıtlar dairesindeki kadar büyük bekleme odasında bir yere oturdum.

Her duvarda iki televizyon vardı ve hepsinde aynı Leteo videoları yayınlanıyordu.

SORU: Bu işlem ne kadar güvenli?

CEVAP: Son derece güvenli. Ameliyatsız yaklaşımımız detaylı plandaki tüm anıların moleküler bir kesinlikle hedeflenmesini ve değiştirilmesini sağlıyor. FDA onaylı yeni haplarımız da kesinlikle acı vermiyor.

Yan etkiler için, lütfen tüm YARDIM pencerelerinde bulunan broşürlerimize bakınız.

SORU: Leteo ismi nereden geliyor?

CEVAP: Leteo, Hades'teki mitolojik unutkanlık nehri Lethe'nin İspanyolcasıdır.

SORU: Leteo'nun yaratıcısı kimdir?

CEVAP: Bu işlemi Nobel ödüllü bir beyin cerrahı olan Dr. Cecilia Inés Ramos geliştirmiştir. Dr. Ramos psikolojik bozuklukları araştırırken değişim bilimini keşfetmiştir. Kendisinin de konuyla kişisel bir bağlantısı bulunmaktadır. Kız kardeşi paranoid şizofreni hastasıdır. Sevgili kardeşini iyileştirme çabasında olan Dr. Ramos anıları birbirinin üstüne bindirmeye dair olasılıklar olduğunu ortaya çıkarmıştır. Leteo da bu çalışmadan doğmuştur. Dr. Ramos İsveç'te yaşamaktadır. Leteo'nun tarihini kendisinin bilimsel makalelerinden öğrenebilir, Dr. Ramos'la ilgili daha detaylı bilgiyi Dünyaya Unutturan Kadın isimli biyografisinden edinebilirsiniz.

SORU: Unutmanın bedeli nedir? Sigortam ücreti karşılır mı?

CEVAP: İşlem masrafları değişim başına farklılık göstermektedir.

Şu anda kabul etmekte olduğumuz sağlık planlarının bir listesi için lütfen tüm YARDIM pencerelerinde bulunan broşürlere bakınız.

SORU: Hastalar unuttuklarını hatırlayabilirler mi?

CEVAP: Evet, gömülü anılar tekrar yüzeye çıkabilir. Buna "çözülme" denir. Genellikle sevdiğimiz ya-
kınlarımız tarafından ayrıntılı hatırlatmalarla, belirli anılarla veya travmalarla tetiklenirler. Belirli kokular, sesler veya imgeler de bir çözölmeyi tetikleyebilir.

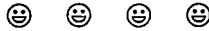
SORU: Hastalar işlem için ne kadar süre bayıltılır?

CEVAP: Süre değişime göre farklılık göstermektedir. Bazı hastalar geceyi hastanede geçirirken, bazıları daha kısa sürede taburcu edilir.

SORU: İşlem saçmalıktan ibaret mi?

CEVAP: Hayır, bu işlem tam bir saçmalık DEĞİL.

Tamam, sonuncuyu ben uydurmuştum ama Kyle bu küçük sihirli numarayı kendi üstünde denemeden önce soracağım türden bir soruydu. Bilet sırası 184'e gelmişti, benimkiyse 224'tü. En azından Evangeline'in dışarıdaki kuyruktan sıyrılıp içeri girebileceği kadar vakit vardı. Uzun kuyruklar cidden bir kişiyi diğerinin üzerine itecek olursam çılgınca bir domino etkisi oluşturacağını ve son kişi düşene dek hepimizin amnezi geçireceğini düşündürüyordu.

“Geldim,” dedi Evangeline yanıma otururken. Üstünde bana Genevieve'in önceki sene bir sinema randevusuna giydiği yeleği hatırlatan ipekli bir yelek vardı. Ama yine de tanıdığım eski bakıcımdı. “Neler oldu, anlatır mısın?”

“Her şey çok boktan. Söyleyebileceğim hemen hemen bu kadar, Evangeline.”

“Diline dikkat et,” dedi. “Anlat bana.” Etrafa bakındı. Haksız da değildi. Ben de sürekli olarak etrafa bakınıyordum.

“Ben küçükken hiç şey olabileceğim...” Bunu söyleyebileceğimi sanmıştım. “Hiç başka erkeklerden hoşlanabileceğim aklına gelmiş miydi?”

“Kesinlikle hayır. Neden sordun? Gey olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyleyim... Ama olmak istemiyorum. Hetero olmak istiyorum.”

“Neden gey olmanın sorunlarının kaynağı olduğunu düşünüyorsun?” deyiverdi. Beni yargılıyormuş gibi hissettim.

“Beni seven bir kız arkadaşım ve iyi arkadaşlarım vardı. Artık yoklar. Tüm bunlar hangi yönde ilerleyeceğine dair hiçbir fikri olmayan gerzeğin tekiyle tanışmamla değişti.” Savunmacı bir biçimde konuşmamaya gayret ettim. Thomas’a karşı beslediğim hisleri bana unutturabilecek ve ayrılığın acısını dindirebilecekse bu işleme ihtiyacım vardı. “Olduğum kişi beni mutlu etmiyor. Bu kadarı yetmez mi?”

Evangeline dikkatle yüzüme baktı. “Beni dinle, evlat. Benden istediğin şey mümkün olsa ve masrafları karşılayacak paran olsa bile, burası elini kolunu sallaya sallaya girip bu hafta sonu işlemi yaptırmak üzere randevu alabileceğin bir yer değil. Bir kere annenin tüm belgeleri imzalaması gerekiyor. Ayrıca hislerinin zamanla çözülüp çözülmeceği belirlemek için bir süre seni terapistlerle konuşmaya zorlayacaklar.”

Cevap vermedim.

Omzumu ovuşturdu. İrkildim çünkü cuma günü Thomas’ı öpmeden önce ben de ona aynı şeyi yapmıştım; şayet hayatta kalacaksam unutmam gereken anılardan biri de buydu. “Neler çektiğini biliyorum, Aaron.”

“Evet, çünkü sen yaşça büyüksün, ben de lanet olasıca bir çocuğum, değil mi?”

“Sözlerine dikkat et,” dedi dudaklarını sessizce oynatıp.

Numaramın anons edilmesini sessizce bekledik. Sonra Evangeline omuzlarını dikleştirdi. Birisi ona bekleme odasının karşısından el sallıyordu.

“O kadını tanıyor musun?” diye sordum.

“Burada bekle,” diye fısıldadı. “Bir yere gitme.”

Evet, sanki Elysium’a, kusursuz mutluluk âlemine beni götürecek olan biletin bulunduğu yerden ayrılabilirdim. Kadınla konuşmasını izleyip dikkatimi yine soru-cevap slaytlarına verdim. Evangeline birkaç dakika sonra yanıma geldiğinde, yine o kadını tanıyıp tanımadığımı sordum.

“Sayılır,” dedi. “Beni Hunter Üniversitesi’nin felsefe Bölümündeki bir asistanlık işi için mülakata almıştı. Onun da işlem yaptırmak istediğini bilmiyordum. Kocasının ölmeden önce yaşadığı ilişkiyi unutup sırf iyi anıları hatırlayabilmek için aldığı altıncı ve muhtemelen son randevuymuş. Komik, değil mi?”

“Boktan demek daha doğru,” dedim. Sanırım filozoflar Leteo’nun tarafını tutardı. En sonunda numaram okundu ve hızla YARDIM penceresine giderken neredeyse ağlayan bir adama çarpacaktım.

Gri laboratuvar önlüğü giymiş, kahverengi saçlı ve isim etiketinde Hannah yazan bir kadın elindeki şık tabletin ekranını temizleyip Evangeline ile bana gülümsedi. “Merhaba. Leteo’ya hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Kadının görüntüsü kayıt ediliyor olmalıydı çünkü hiçbir müşteri hizmetleri görevlisi o kadar nazik davranmazdı.

“Bir randevum falan yok ama bir işlem yaptırmak istiyorum.”

“Tabii. Kimliğinizi görebilir miyim?”

Ona kimliğimi uzattım. Üstündeki fotoğrafın derhal saç tıraşına ihtiyacı vardı.

Hannah ışık hızıyla tablete bir şeyler yazdı ve birkaç çınlama sesinden sonra yine bana baktı. “Pekâlâ, Bay Soto, bugün sizi ne tür sıkıntılar Leteo’ya getirdi?”

“Çok mutlu hissetmiyorum,” dedim. Sonra inanılmaz derecede rezil bir şey yaptım: Avucumu kaşırken, beni daha ciddiye alacağını umarak kadının bileğimdeki gülümseyen yüz izini görmesini sağladım.

“Ne kadar süredir böyle hissediyorsunuz?”

“Bir süredir.”

“Biraz daha net konuşmanız mümkün mü, Bay Soto?”

“Aslında son birkaç gündür ama bence ayların birikimi.”

“Bu hisleri tetikleyen herhangi bir olay oldu mu?”

“Evet.”

“Biraz ayrıntı verebilir misiniz, Bay Soto?”

“Değişimimle siz mi ilgileneceksiniz?”

“Hayır, Bay Soto, ben sadece teknisyenlerimiz için bilgi topluyorum.”

“Sırlarımı olabildiğince kendime saklamak isterim,” dedim.

Hannah, Evangeline’e döndü. “Akrabası mısınız?”

“Aile dostuyum.”

Hannah tablete bir şeyler daha yazdı. “Bay Soto için ekibi-
mizle ağustosun on ikisinde öğlen bir randevu ayarlayabilirim.”
Çekmeceden bir dosya çıkarıp Evangeline’e uzattı. Daha erken
bir tarih istememe fırsat kalmadan kadın, “Ne yazık ki verebile-
ceğimiz en erken tarih bu,” dedi. “Ağustosta sizi burada görmeyi
dört gözle bekliyoruz.” Sonraki numarayı okudu ve Evangeline
beni dışarı çıkardı.

Yaz sıcaklığında küçük binaya bir hayal âlemindeymişim gibi
bakarken, az önce olanlar hakkında ne düşüneceğimi bilemedim.

“İstedğin gibi gitmediği için üzgünüm,” dedi Evangeline ken-
disi de hayal kırıklığına uğramış gibi. “Ama işlemi yaptırmayı
gerçekten isteyip istemediğini anlayacak zamanın olacak.”

“Bu sadece benim istediğim değil, herkesin istediği şey,” dedim.

Dosyayı bir porno dergisiymiş gibi yatağımın altına gizledim ve
Leziz Tatlar’dan bir buzlu çay almak için dışarı çıktım. Tam Mo-

had'a ieeğın parasını deyeceğım sırada, Brendan'ın pastane bölümünde ceplerine kahveli kek tıkıştırdığını gördüm.

"Bir dolara mı ihtiyaın var?" dediğimde irkildi. "Bana vurmamaya söz verirsen, sana bir dolar verebilirim."

Bana hareket çekmedi, siktir de demedi. Böylece yanına gidip bir doları uzattım.

"Param var," dedi Brendan. "Ama biriktirmeye çalışıyorum."

"Tamam."

"Beni ispiyonlayıp buraya girmemi engelleyecek misin?"

"Bunları senin için almama izin verirsen hayır. Anlaştık mı?"

Brendan sırtıp kekleri bana uzattı. "Anlaştık."

Her şeyi kasaya götürüp satın aldım. Birlikte dükkândan çıkarken, içime umut gibi bir his doldu. Kavgalarımızdan sonra tuhaf bir sessizlik olurdu. nc sınıftayken, Brendan anne babamla aynı yatakta uyuyorum diye sınıfın önünde benimle dalga geçtiğinde ve bira sene önce Noel sabahı Noel ağacının altından annemin bana aldığı oyun kolunu çalıp babasının da ona aynısını aldığını iddia ettiğinde de aynı şey olmuştu. Thomas'a saldırmış olmasına rağman, onun tarafını tutmadığım için suluydum.

"zr dilerim," dedim.

"Ben de hatalıydım," dedi. Kahveli keklerden birinin pake-tini açıp, "İnsan avı oynamak ister misin?" diye sordu. "Bir oyun kurmayı düşünüyordum."

Herkesin Skelzies kutucuklarının orada toplandığı ilk avluya gittik. Sadece parmaklarıyla bir kızın bacak arasını ıslatmaktan ve arkadan yapıldığında prezervatif kullanmak gerekmediğinden söz ediyorlardı. Sahte bir kakhaha atmaya veya sohbete katılmaya yeltenmedim. Zaten yapmazdım ve yapmadığım için de doğal davranmış oluyordum: Hâlâ onlardan biriymişim gibi görünüyor ve öyle hissediyordum. Brendan sorun yokmuş gibi başını sallayınca, her şey düzeldi.

“Skelzies’i siktir edin. İnsan avı vakti. A, çoktan avcı olmaya gönüllü oldu.”

“Hergele,” diye mırıldandım herkes farklı yönlere koştururken. Sıska Dave’i bulabilmek için arabaların altına baktım ama gerçekten de ayık olmalıydı çünkü oraya gizlenmek gibi bir aptallık yapmamıştı. Çatlak Ben’in nerede olabileceğini anlamak için hızla etrafıma bakındım. Onu göremedim. Onu bulamamayı sorun etmeyecektim çünkü o çatlak hergeleyle daha fazla vakit geçirmek yapılacaklar listemin ilk sıralarında yer almıyordu.

Avluya geri döndüm. Şişko Dave’i çatıda gördüm; bana poposunu gösterdi. Ben de ona hareket çektim. Nolan ile Deon’un onlar kapıdan dışarı koştuklarını görünce peşlerine takıldım. Tam Thomas’ın bana doğru geldiğini görmüştüm ki farklı yönlere doğru koşmaya başladılar. Bir an için Thomas’ı yakalamayı düşündüm ama sonra oyunda olmadığı aklıma geldi.

Gerçekten de oradaydı.

Thomas hemen, “Öyle olmasını istemediğimiz halde, aramızda bir tuhafılık yaşandığını biliyorum,” dedi. Doğrudan gözlerimin içine baktı ve soluklanmaya çalıştı. Henüz havalara mı uçayım yoksa yerin dibine mi gireyim bilemiyordum. “Ama en iyi arkadaşımsın ve birlikte takılmayı özlüyorum. Benden gerçekten de hoşlanmadığımı biliyorum. İçki içmek insanların aklını karıştırır. O yüzden olan biteni tabu ilan edip önümüzdeki on sene kadar hiç konusunu açmayalım. Birlikte takılalım. Sen Güneş Muhafızı’ndan söz ederken, ben de iş başvurularımı...”

“Neden senden hoşlanamıyorum?”

“Çünkü uzun vadede yürümez,” dedi.

“Senin şu küçük ihtiyaçlar hiyerarşisine uymadığı için mi?”

“Hetero olduğum için, Esnek.” Sesi gergin çıkmaya başlamıştı.

“Bunu yaşanmamış kabul etmek istediğimizi sanıyordum.”

“Şey, evet. Ama unutmak o kadar da kolay değil.” Boğazım düğümlendi. “Burada dikilip hiçbir şey olmamış gibi davranamam ya da bir şeyleri anlamayı bekleyemem.”

“Anlayacak bir şey yok,” dedi Thomas. “Hayatımla ilgili olarak ne yapmam gerektiği konusunda kafamın çok karışabildiğini ve hiçbir yere ait değilmişim gibi hissettiğimi biliyorum ama kalbimi attıran ve penisimi sertleştiren şeyler konusunda hiçbir şüphem yok. Bunları seni üzme için de söylemiyorum, Esnek ama ben böyleyim.”

“Bir zamanlar ben de öyleydim. Bunu reddettim ama sonra şu çitlerin orada seninle karşılaştım ve kendimle ilgili düşündüğüm her şey altüst oldu. Mutşuz olmak istemediğim için gerçek anlamda sevmeyeceğim birisiyle çıkmayı bıraktım. Daha fazla zamana ihtiyacın varsa, bunu anlayışla karşılarım.”

“Aklında dönüp duran bu fanteziyle yaşayamam,” dedi Thomas hışımla.

Ne yaptığımı düşünmeden ona sarıldım ve karşılık vermediği halde onu bırakmadım. “Bekleyeceğime söz veremem.”

Acının Evangeline’in düşündüğü gibi dineceğini hiç sanmıyordum. Gerçekleşmeyen beklentilerin sadece haftaları aylar, ayları onlarca sene, onlarca seneyi hayatımın son günleri gibi hissetmeme neden olacağını biliyordum. Orada beni bekleyen hiçbir mutluluk yoksa, gülmeden ve gülümsemeden bir hayat yaşayacaktım ve buna hayat denemezdi.

Arkamı döndüm.

Siteye döndüm ve üçüncü avluya girdiğimde iki büyük el omuzlarımı kavradı. Thomas’ın beni yakalayıp ücra bir yere götüreceğini umarken, kendimi öne doğru sendeleyip apartmanımın sütunlarından birine yuvarlanırken buldum. İçimi büyük bir korku kapladı. Joey Rosa sosyal konutlarındaki o piçler olduğunu san-

mıyordum çünkü Çatlak Ben'in, arkadaşlarını dövmesiyle hiçbir ilgim yoktu.

Bu saldırı kişiseldi. Bunlar benim arkadaşlarımdı. Ayağa kalktım. Çatlak Ben'in arkasında Brendan, Sıska Dave ve Nolan duruyordu. Savaşamayacağım kadar kalabalıklardı.

"Dövüş, ibne," diye meydan okudu Çatlak Ben. Gözlerini sırf akları görünecek şekilde devirdi. Kafa atmaya ve beni yere sermeye girişmesi an meselesiydi.

"Derdin ne senin?" diye sordum.

"Çatlak Ben seni erkek arkadaşına sarılırken gördü," dedi Çatlak Ben.

Nolan araya girdi. "Neden başka erkeklerle oynuyorsun? Muhteşem popolu bir kız arkadaşın vardı ama Bren bize onu becermekten vazgeçtiğini söyledi."

"İyiliğin için yapıyoruz," dedi Brendan olmamı istediği ve olduğunu sandığı erkek gibi gözlerimin içine bakmaya utanarak. Parmaklarını çıtlattı ve ileri geri sallanmaya başladı. Ne kadar salak göründüğüne neredeyse gülecektim.

Ona yaklaştım; o kadar yaklaştım ki onu öpüp hepsini öfkeden kudurtabilirdim. "Haydi, çocuklar. Gelin beni bir güzel pataklayın da düzeleyim."

Sokak kuralları belirli değildir ama Brendan gibi, bir çocuğu çok feci benzettiği ve herkesin saygısını kazandığı için rakip lisemizin onu feci bir biçimde dövmesinden kurtulan kişiler tanıyordum. Belki Brendan'ı veya ayakta duramayacak kadar kafası iyi gözüken Sıska Dave'i haklarsam, diğerleri de beni dövmekten vazgeçerlerdi.

Brendan beni itti. Dengemi sağlayıp ben de onu ittim ve bayılmadan ona atabileceğim en sert kafayı attım. Biraz sersemleyen Brendan sağ elini kaldırdı fakat sol yumruğuyla çeneme sert bir aparkat indirdi. Bana öğrettiği gibi dizine tekme atıp onu

yere düşürdüm. Sonra burnuna bir diz darbesi indirdim. Derken, Siska Dave beklenmedik bir yumrukla saldırıya geçti ama beni esas yere yıkan Çatlak Ben olunca, kavgayı kaybettiğimi anladım. Ellerinden kurtulamıyordum. Hissettiğim tek şey acıydı. Ona direnmek gitgide zorlaşıyordu ve suratıma indirdiği her yumrukla, göğsüme indirdiği her darbeye birlikte her şey daha da kararıp bulanıklaşıyordu. Çatlak Ben beni boğarken boğürüyordu. Siska Dave ve Nolan da tekme atıyorlardı.

Bağırdım, debelendim, ağladım ve tek kolumla suratımı korurken onlardan kurtulmayı başardım. Çatlak Ben üstümden kalktığında, her şeyin bittiğini düşündüm. Fena halde başım dönüyordu. Üstüne yığıldığım zemin bir o yana bir bu yana dönüyordu. Sürünerek kaçmaya bile yeltenmedim. Düşüyormuşum gibi hissediyordum...

Hayır, birisi beni kaldırıyordu. Aşağıyı yukarıyı karıştırmıştım. Ama Çılgın Tren Modu'nun yarattığı o dehşet verici his inanılmaz derecede tanıdıktı. Beni omzuna attı. Brendan'ın ona durması için bağırdığını, fazla ileri gittiğini söylediğini duydum ama Çatlak Ben koşmaya devam etti. Apartmanımın cam kapısından beni içeri fırlatana ve apartman girişine yığılana dek nereye gittiğimizi anlamadım.

Başımın arka kısmında bir patlama, gecikmiş bir tepki meydana geldi. Ağzıma kan doldu. *Demek ölüm böyle bir şeymiş*, diye düşündüm. Bir yandan kan tükürürken, bir yandan da birisi içimde yüz bıçağı çeviriyormuş gibi çığlık attım. Saldırıdan dolayı ağlamıyordum. Zihnimde yeni bir gürültü duyduğum için ağlıyordum. Bu gürültü birkaç hafif yankıdan birbirine karışan çok sayıda sesin oluşturduğu bir kükremeye dönüştü... Bir zamanlar unuttuğum bütün anılar çözülmüştü.

SIFIRINCI KISIM: MUTSUZLUK

BUGÜN BURADA, YARIN BİR BAKMIŞSINIZ YOK ORTADA

(DOKUZ YAŞ)

Yatma vaktim geçmişti ama son derece gerçek bir kâbus yüzünden uyuyamamıştım: Ben.

Son zamanlarda ailemde yeteri kadar gözyaşı dökülmüştü ama kendimi kontrol edemiyordum. Annem mutfakta beni kızılık suyu içirerek sakinleştirmeye çalışıyordu. Aptalcaydı ama Brendan'ı, ailesi bizden daha iyi durumda diye evinde bulunan daha iyi meyve sularını ve daha iyi video oyunlarını kıskandığım için daha da çok ağlamaya başladım.

Ben mutfak tezgâhına otururken annem beni omzuna çekti. “Bebeğim, bana her şeyi anlatabilirsin. Seni olduğun gibi seviyorum.”

Kimseye söylemek istemiyordum ama söylemezsem başıma bir şey geleceğini düşünüyordum.

“Bebeğim, oğlum, güvendesin. Söz veriyorum, sana hiçbir şey olmayacak.”

“Sanırım, ben...” Derin bir nefes aldım. “Söyleyemiyorum. Çok korkuyorum.”

Eric eski ve bozuk müzik setimizin oradan aniden çıktı ve “Geysin ve kimsenin umurunda değil!” diye bağırdı.

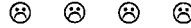
“HAYIR! HAYIR! Connor Amca gibi çıldıracağımdan ve bir sürü hap içip öleceğimden korkuyorum.” Annemin restoranlardan aşırıldığı tuz, karabiber ve ketçap paketlerini koyduğumuz plastik kutuyu yumruklayınca, her şey yere saçıldı. “Pisliğin tekisin!”

Öfkem ve küfürbazlığım bana babamdan geçmişti. Aptal suratına bir yumruk indirmek için tezgâhtan indim ama annem beni engelledi.

“Aaron! Aaron! Dur! Eric, *derhal* yatağına!”

Eric annem, babam veya kuzenlerim onunla kavga etmemi engellediğinde olduğu gibi benimle alay etmedi. Omuzlarını silktili. “Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum, seni ucube.”

Ucube. Ucube. Ucube. Ucube.

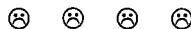

(ON YAŞ)

Annem bize Noel hediyesi olarak en yeni PlayStation’la birlikte parası birazcık arttığı için indirime girmiş bir X-Men oyunu almıştı. Oyun oynarken, Eric başkahramanları oynamayı sevdiğinden Wolverine’i seçti. Kendisine ‘tek kişilik ordu’ diyordu çünkü bu konuda iyiydi. Hem Kara Phoenix’e dönüşebildiği, hem de daha güçlü olabildiği için Jean Grey’yi seçtim. Mağazada video oyununun demosunda gördüğüm süper birkaç uç ve ateş et gücü vardı.

“Kız karakterleri seçmekten vazgeç! Bir oğlan gibi oyna!”

Ben de Kiklop’u seçtim.

(ON BİR YAŞ)

Apartman görevlisi her yaz olduğu gibi sabah saat on birde yanında getirdiği levyesiyle yangın musluğunu açtı. Her yere su püskürtmeye başladı. Bazı çocuklar durup tişörtlerini çıkarırken, diğerleri serinlemek için doğrudan muslukların arasına daldı.

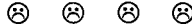
Brendan gömleğini çıkardı.

Birinci sınıftan beri en iyi arkadaşımды ve onu her zaman görüyordum ama Bebek Freddy bana ebelemece oynayacağımızı ve benim de oyunda olduğumu söyleyene kadar bakışlarımı ondan ayıramadım. Bir mıknaşın çekimine kapılmışım gibi sadece onun peşinden gittim. Onu nihayet yakaladığımda, çıplak omzundan ebeledim ve elim üstünde gerektiğinden biraz daha uzun süre kaldı.

Brendan nihayet o hafta sonu ailesini ziyaret etmeye gittiği Kuzey Carolina'dan dönmüştü ve çok heyecanlıydım. O yokken, onunla oynayarak geçirdiğim zamanı çizgi romanlara verdim. Hatta onun için bir çizgi roman bile çizdim.

Resimleri tükenmez kalemle boyanmış bir Pokémon çizgi romanıydı. Taslak çizme aşamasından bir sürü silgi izi kalmıştı ama o bunu umursamazdı. Çizgi roman Brendan'ın bir Pokémon ustası olup müsabakalarda ne denli yenilmez olduğunu anlatıyordu. Beğeneceğini umuyordum.

(ON İKİ YAŞ)

Bayan Olivia o günkü derste Shakespeare'den ve oyunlarından söz etti.

Koltukta Eric’le birlikte bir basket maçı izleyen babamın yanında oturuyordum. Maç çok sıkıcıydı. Tiyatro ve okulumuzun tiyatro kulübüyle ilgili bilgi edindikten sonra, kılıç düellolarının ve büyülu savaşların olduğu Scorpius Hawthorne gibi süper aksiyon filmlerinde başrolde oynayan bir aktör olmayı istiyordum. Özellikle de Shakespeare’in hayatta olduğu dönemden beri çok şey değiştiği için, nasıl bir oyuncu olabileceğimi öğrenmek adına bir potadan bir topu geçirmeye çalışan bir grup terli adamı izleyeceğime film izlemeyi tercih ederdim. (Tabii, Shakespeare gerçekten yaşamışsa. Noel Baba ve İsa gibi uydurma olabilirdi ama yetişkinler gerçek olduğunu söylüyorlardı.)

“Baba Shakespeare’in oyunlarında kadın rollerini erkeklerin oynadığını biliyor muydun? Çok komik değil mi?”

Babam gecenin başından beri ilk kez bakışlarını maçtan ayırdı. “Sen bir oğlansın,” dedi. “Sakın bir kız gibi davranma.”

(ON ÜÇ YAŞ)

Brendan yanıma koştu. “Hey! Hey! İlk saksoyu çektirdim!”

Biraz kızardım. Sadece şaşırmıştım. “Vay canına. Süper. Kime?”

“Kenneth ve Kyle’ın bir arkadaşı. Kyle’m bıyıkları çıkmaya başladığı için onun daha şirin olduğunu düşünüyormuş ama onu ikna ettim ve sakso çekmeye razı oldu. Ben bir tanrıyım!”

Sırtını sıvazladım. “Aferin, dostum. Aferin.”

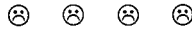
Brendan, Bebek Freddy’nin beysbol malzemeleriyle birlikte apartmanımızdan çıktığını gördü. “Bekle de gidip şu bok herife de söyleyeyim.” Brendan koşarak uzaklaştığında, biraz midem bulanmaya başladı.

(ON BEŞ YAŞ)

Aramızda kesin bir şey vardı: Dünya Bilimi dersini Bayan O'nun mineral isimlerini belirgin Porto Riko aksanıyla yanlış telaffuz edişini dinlemek yerine, birbirimize resimli notlar yollayarak geçirmiştik; okuldan sonra birlikte vakit geçirmek için her zaman saçma sapan bahaneler uyduruyorduk; süper havalı bir tavukçuda birbirimize öyküler anlattık; sinemaya gidip patlamış mısır kollarımıza şeker ve çikolata ekledik; kollarımızı yanyana koyduk. Genellikle parkta sadece ikimiz, aramızda bir sır varmış gibi oyunlar oynuyorduk. Gizlemeyi beceremediğimiz bir sırdı çünkü herkes zaten çıktığımızdan şüpheleniyordu ama ben yine de şunu dediğini duyduğumda şoke oldum: “Erkek arkadaşım olmalısın.”

İtiraf etmeleydim ki Brendan ve Sıska Dave gibi sürekli olarak kız arkadaş değiştireceğim bir hayata mahkûm olduğumu sanıyordum. Ya da hep kızların peşinden koşan ama asla yüz bulamayan Bebek Freddy gibi olacağımı. Birisinin elimi tutacağı asla aklıma gelmemişti. Dolayısıyla kendimle ilgili düşündüğüm her konuda yanılmıştım. Bu bir armağandı. Parktaki bankta Genevieve'e biraz daha yaklaştım. Elini sıktım ve “Tabii,” dedim. “Erkek arkadaşın olmayı deneyeceğim.”

Anlamıyordum.

O anda her şey öylesine doğru gelmişti ki onunla çıkmayı kabul etmiştim. Tanıdığım en heteroseksüel erkektim ama o gece eve gittiğimde hâlâ diğer erkekleri düşünüyordum. Artık aklımda Brendan yoktu; kızlarla yatıp kalkmasından zafer elde

etmiş gibi söz etmesi beni ondan soğutmuştu. Hayır, okuldaki soyunma odasında soyunan erkekleri, otobüste karşıma oturup boşluğa bakarak muhtemelen kendi normal aşklarını düşünenleri düşünüyordum.

Genevieve'i düşünmüyordum. Aklında bir ben varmışım, artık bana ait olduğu için sanki ona yaklaşmam gerekiyormuş gibi bakıyordu bana. Kendime hissettiklerimin aksini ispatlamak için denemeye karar verdim. Son anda başımı çevirince kafalarımız tokuştu.

"Ah!" diye güldü Genevieve. "Dikkat etsene, şapşal."

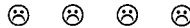
"Pardon." Alnımı ovuşturdum.

"İkinci deneme?"

Tamam anlamında başımı salladım ve Gen yine kafalarımız tokuşabilirmiş gibi şakadan başını geriye attı. Sonra beni kendine çekti, başını sola çevirdiğinde korkuya kapılıp ben de sola döndüm ve yine kafalarımız tokuştu. Belki de bu sefer evrenden yanlış oğlanı öptüğü mesajını alırdı.

Artık ne onu ne de başkalarını kandırabileceğimi biliyordum. Zaten sorun da buydu: O olmadan kesinlikle kimseyi kandıramazdım. Onu kendime çektim ve bu sefer doğru dürüst öptüm. Öpüştükten sonra da güldüm; bu da kimseyi memnun eden bir şey değildi herhalde. Ama Genevieve gülümsedi... Sonra da koluma vurdu.

"Galiba sana çok vuracağım."

(ON ALTI YAŞ – EKİM, DOKUZ AY ÖNCE)

Okul kütüphanesinde Scorpius Hawthorne ve Ejderha Birliği'ni tekrar okurken, onu fantastik edebiyat bölümünden bana bakarken yakaladım. Collin Vaughn da benim gibi üçüncü sınıftaydı

ve neredeyse sporcu diye tanımladığım bir çocuktü: Lise birden beri basket takımına girmeyi başaramamıştı ama beden eğitimi derslerinde yine de herkesten daha iyiydi.

Collin elinde iki kitapla yanıma geldi ve karşımdaki sandalyeyi çekti. “Oturabilir miyim?”

“Tabii,” dedim. “Bakıyorum da sınıfta ve öğle tatilinde bir sürü fantastik ve çizgi roman okuyorsun.” Kahverengi gözleri elimdeki Scorpius Hawthorne kitabına çevrildi.

“Bunlar nasıl?” Bana masadan elindeki *Otostopçunun Galaksi Rehberi* ve *Hobbit* kitaplarını uzattı.

“*Otostopçunun Rehberi* ciddi çok komik,” dedim.

Kütüphaneci kadın berbat görünen romansa dönmeden önce bana bakıp gözlerini devirdi.

“*Hobbit*’i henüz okumadım ama filmleri efsane,” dedim.

Scorpius Hawthorne’u işaret etti. “Ah. Bunları henüz okumadım ama filmleri izledim.”

Bazıları Jane Austen’in, William Shakespeare’in veya Stephen King’in eserlerine resmen bayılır ama ben şeytani büyücü çocukla büyümüşüm; dolayısıyla bir yaşıtıma bana bu kitapları okumadığını söylediğinde, bir çocukluk öldüğü için göğsüme bir Orak büyüsünün yollandığını hayal ederdim. “Neden okumadın ki?”

Collin gülümsedi. “Fırsat olmadı.”

“Ama o filmlere isteyerek gittin ve oturup keyifle izledin.”

“Aynı şey değil mi?”

“Çok kötüsün,” dedim. “Yarın sana ilk Scorpius Hawthorne kitabını getirirsem hafta sonu okur musun?”

“Denerim. Yarın tekrar burada buluşalım mı?”

“Sen Melez Büyü’nün Yedi Kuralı’nı ezberleyene kadar burada buluşacağız.”

Collin beni bulmak için kütüphaneye geldiğinde, Ejderha Birliği'nin son sayfalarını okuyormuş gibi yapıyordum. Bu sefer izin almadan karşıma oturdu ve "Mallar yanında mı?" diye sordu. Adeta uyuşturucu satın almış gibi konuşuyordu.

Sırt çantamı ona doğru ittim. İlk iki Scorpius Hawthorne, *The Once and Future King*, *Taht Oyunları* ve bir eğlence parkı ile yedi filme ilham kaynağı olan şeytani büyücü çocuktan hoşlanmamak gibi inanılmaz derecede düşük ihtimale karşın birkaç da çizgi roman getirmiştin. "Birkaç klasik eser de ekledim. Fantastiklerle nasıl ilgilenmeye başladın?"

Collin sırt çantasını açtı ve Scorpius Hawthorne ve Canavarın Asası'nın ilk sayfasını açtı; Leteo Enstitüsü saçmalık olmasaydı ve bedava bir işlem yaptırabilseydim, bu kitapları ilk kez okuyabileyim diye tüm seriyle ilgili anılarımı bastırmalarını isterdim. "Rol yapmayı seviyorum sanırım." Sayfalar sararmıştı ve kenarlarına çizdiğim Gümüş Taç Okulu'nun Efendisi boynuzlu Alastor Riggs resimlerini gördü.

"Çiziyor musun?"

"Evet, arada," dedim. Normalde muhteşem bir çizer olduğumu düşünmezdim çünkü insanın her zaman bir parça alçak gönüllülük sergilemesi gerekirdi ama Collin çizimlerime, okulda düzenlenen o salak açık artırmalarda talip olabilirmiş gibi bakıyordu. "Sana orijinal ve kutsal baskıları ödünç verdiğim için şeref duymalısın ama onları mahvedersen seni bir Kemik Öğütücüsü gibi yok edeceğimi de hemen söyleyeyim."

"Tamam, göndermeni anladım," dedi. Onun için hâlâ umut var diye düşündüm. "Onlar ilk filmdeki trollerdi, değil mi?" Derisiz bir iblisi salak bir trolle kıyaslamıştı... Tüm umutlarım yerle bir oldu.

Birkaç hafta sonra, Collin bana ona ödünç verdiğim serinin son kitabı olan Scorpius Hawthorne ve Kuytular'ı getirdi. İçinde bir soru sormadığı halde evet'i veya hayır'ı işaretlememi istediği bir not vardı. Ama neden söz ettiğini biliyordum ve o gün geldiğinde çok korkacağımı düşündüğüm halde korkmadım.

Evet'i işaretledim ve kâğıdı ona doğru ittim.

Collin cevabımı okudu, kâğıdı katlayıp ön cebine koydu ve başını sallayıp, "Süper," dedi.

Okuldan sonra bir basket maçı vardı; Genevieve'e okulda kalıp maçı izleyeceğimi söyledim. Bunu tuhaf buldu ama onu telefonlarımla rahatsız etmeyeceğimden ödevlerine daha fazla vakti zaman ayırabileceği için konuyu üstelemedi. Collin de kız arkadaşı Nicole'ü aradı, takıma giren oyuncuların bir numarası olup olmadığını görmek istediğini söyledi.

Ama maçı izlemedik.

En üst kata kadar peşinden hızla merdivenleri çıktım ve nefes nefese "Neden ben?" diye sordum. "Sakin bana kaçamak bir cevap verme ya da havalı bulduğunu falan söyleme."

Omuzlarını silktilti.

Aşağı incekmişim gibi yaptım.

Kolumu tuttu. "Çünkü başkaları farklı olduğunu fark etmediği halde farklı olduğunu anladım, tamam mı? Sana mantıklı gelecek mi bilmiyorum ama başka birinin bunu anlayabilmesi için seni daha iyi tanıması gerek. Bugüne dek hakkında öğrendiklerim hoşuma gitti. Bu kadarı yeterli mi?"

"Tabii, yani bu konuşma biraz abartılı olsa da yeterli."

"Hergele. Sıra sende: Neden ben?"

Omuzlarımı silktiltim, ona yaklaştım ve havalı olduğunu söyledim. Kimsenin yukarı gelmediğinden emin olmak için aynı anda aşağıya baktık, birbirimize döndük ve öpüştük.

(ON ALTI YAŞ – KASIM, SEKİZ AY ÖNCE)

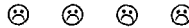
Collin on vitesli ve zinciri atmış eski bir bisikleti iterek bana doğru gelirken, “Sana bisiklete binmesini öğreteceğim,” dedi. “On altı yaşındasın, yani babanın sana öğretmesini beklemek için resmi olarak on sene gecikmişsin.” Eğilip zinciri düzeltti; belini görebiliyordum.

“Belki de öğrenemeyecek kadar yaşlanmışsındır.”

“Hayır, bisiklet sürmeyi öğrenemezsen, asla ehliyet alamazsın. Gel, Scorpius’un süpürgesiymiş gibi düşün. Kırmızı Cin’di, değil mi?”

“Anlaştık.”

Bisiklete bindiğimde, Collin bana bisiklet sürmekle ilgili temel bilgileri anlattı. Sırtımı veya omzumu tutmasını bekliyordum ama onun mahallesindeydik ve arkadaşları dışarıdaydı. Pedalları çevirip düştüm; az kalsın başımı bir yangın musluğuna çarpacaktım. Elini bana uzatıp, “Acaba destek tekerlekli bir süpürge mi olmalıydı?” dedi.

Collin her iki bekâretini de kaybetmişti.

On dört yaşındayken Suria isimli bir kız spor salonundaki tribünün altında onu elle boşalttıktan sonra birlikte olmuşlardı. Sonra önceki sene Poconolar’da tatildeyken çocuğun tekinin onu becermesine izin vermişti.

Bense hâlâ her iki açıdan da bakirdim. Genevieve’le oynamaktan öteye geçememiştim ve Collin’le bir sonraki aşamaya geçmek istiyordum.

Bir süre önce yakınlardaki bir binanın merdiven boşluğunda yapmayı denemiştik ama birisinin aşağı inmeye başladığını duyunca tam olarak soyunamamıştık bile. Birkaç gece önce terk edilmiş bir yerin balkonunda da aynı şey olmuştu; zaten orası son derece riskliydi ama risk almaya değerdii bence. Mahalleden epeyi uzaklaşıp dikenli telli bir çitin ardında, bir kasap ile bir çiçekçinin arasında gizlenecek bir yer bulduk. Dükkânlardan biri ölümü diğeri hayatı temsil ediyordu.

“Burası ölü inek gibi kokuyor,” dedim. “Bir yandan da hoş bir yer. Tuhaf.”

“Tanrım, gidip sana çiçek falan mı alayım istiyorsun?” dedi Collin bana hareket çekerek. Birbirimize sürekli olarak hareket çekiyorduk çünkü ancak o şekilde erkek olabiliyorduk. Collin tekerlekleri olmayan, pas tutmuş bir bisikletin üstünden geçti ve bir daha ne zaman bana bisiklete binmeyi öğretecek diye merak ettim. Sonra çiti ikimizin de sürünerek altından geçebileceği kadar yukarı kaldırdı.

Hava karanlıktı ve mahalle arkadaşlarımızdan ve evlerindeki kız arkadaşlarımızdan çok uzaktaydık. Tepemizdeki ayın bile bizi o sırada göremediğinden emindim. Ben onu itince, o da beni itti. Onu duvara dayayıp gömleğinin düğmelerini açtım ve ondan sonrası prezervatif ve beceriksiz hamlelerden oluşan tuhaf anılar oldu.

Hava o gün daha soğuk olduğu için gizli yerimize gittiğimizde sevişemedik. Bunun yerine, oraya bir işaret bırakmaya karar verdik. Genevieve’in bir sene önce bir ödevinden arta kalan spreay boyalarını ödünç aldım. Collin’in itiraz etmemesine çok sevindim çünkü böylece seks dışında bir şey paylaşmış olacaktık.

Collin kirli duvara siyah ve mavi bir dünya çizdi. Uzaktan polis sireni duyunca, bize doğru geliyor olabilirler diye ne çizeceğime hemen karar vermem gerekti. Dünyanın üstüne yeşil bir ok çizdim. Oğlanları temsil eden evrensel sembolü andırıyordu ki bu mantıklıydı çünkü birlikte her ne yapıyor olursak olalım, ikimiz de erkektik. Collin bir de taç ekledi ve bizi krala dönüştürdü.

Siren sesleri uzaklaşınca, orada biraz daha kalıp heteroseksüel kelime kullanmadan duvarı süslemeye devam ettik. Diğer duvara tuhaf, şekilsiz bir yaratık çizdi. “Şey, bir öpücük alabilir miyim?”

“Olmaz.”

“Tamam, bir daha deneyelim: Beni öp, yoksa seni boyarım,” diye beni tehdit etti.

Gülümsedim. Ona doğru yürüdüğümde, spreyci kutuyu bana çevirdi. “Sakın yapma, Collin Vaughn.” Geri geri gittim ve göğsüme biraz mavi boya geldi. “Seni orospu çocuğu.” Bir spreyci boya alıp benden kaçarken sırtını olduğu gibi yeşile boyadım. Her ikimiz de mavi, yeşil ve siyaha boyanana dek savaş devam etti. Eve gittiğimde halimi annemle babama nasıl açıklayabileceğimi bilemiyordum.

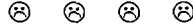

(ON ALTI YAŞ – ARALIK, YEDİ AY ÖNCE)

Kenneth önceki gün vurulmuştu ve Kyle’ın suçuydu. Kyle kendisini dizginleyememiş ve gidip Jordan’ın kız kardeşini becermişti. Üstelik hepimiz Jordan’ın ona ters gidiğinde birisini gözünü kırpmadan öldürebilecek türden lanet olasıca bir herif olduğunu biliyorduk. O mermiler kesinlikle Kyle’ı hedef almıştı ama bir şekilde okuldaki lanet klarnet dersinden her şeyden habersiz dönerken Kenneth’ı bulmuştu. Artık Kenneth’a, bir sahnede bize şarkı ça-

larken gördüğümüz için küçük kaltak diyemeyecektik. Hem de bir şeyler başarabildi diye onunla ölesiye gurur duyduğumuz halde.

Neyse ki Collin yanımdaydı. Gerçekten son derece anlayışlı davranıyor, göğsüne yaslanıp ağlamama izin veriyordu. Film ve çizgi roman gibi dikkat dağıtacak şeyler vaat ediyordu ama en dikkat dağıtıcı olan kendimizi kaybolmuş ve moralsiz hissettiğimizde yanımızda bize sarılacak birisi olmasıydı.

Collin’le birlikte yeni *Avengers* filmi izleyeceğimiz için çok heyecanlanmıştık... Ta ki kız arkadaşlarımız da peşimize takılana kadar. Genevieve, Robert Downey Jr.’a ayılıp bayılabilsinler diye Nicole’ün yanına oturmak istedi ama Collin bu bir erkek filmi olduğu için erkeklerin yan yana oturması gerektiğini söyledi. Hatta kızların başka erkeklerden söz etmek istemesini kıskanmış gibi yaptı. Çılgıncaydı.

Film başladıktan bir saat sonra, Collin’in kucağındaki patlamış mısır kovaşından bir avuç mısır almak için uzandım ve çaktırmadan koluna sürtündüm. Genevieve hemen solumda oturduğu halde ve uzakta olduğu zamanlarda bile öyle gerzek gibi davrandığım için kendimi rezil hissettim ama Collin beni mutlu ediyordu ve söylenecek başka bir şey yoktu.

“Hayatımda. Gördüğüm. En. Muhteşem. Film,” diye fısıldadı Collin bir an için dudaklarını kulağıma dayayarak. O çifte randevu bir bakıma beni tahrik etmişti ama kötü bir tarafı da vardı: Birlikte eve dönemeyecektik.

“Daha iyilerini izledim,” diye fısıldadım.

“Eminim ki izlemiştir.”

Koluna vurup dirsek attım. (İpucu: Kız arkadaşınız, erkek arkadaşınıza vurduğunuzda onunla yattığınızdan şüphelenmezdi.)

“Gidip kendinize bir oda tutun,” diye öfkeyle fısıldadı Nicole üstüne biraz patlamış mısır dökülünce. (Belki gidip bir oda tutarlardı.)

Genevieve tam Collin kulağıma bir şey daha fısıldadığında beni uyarırcasına adımı seslendi ve ben Collin’e döndüm. Bara giden bir maymunla ve bir ejderhayla ilgili salak fıkrasına gülünce, salondaki bazı kişiler rahatsız oldu. Muhtemelen, Genevieve de bana sinir olmuştu. Ona derdinin ne olduğunu sormak istedim ama gizli erkek arkadaşım için onu duymazdan gelerek kendimi ifşa edemezdim. O yüzden ona eğilip, “Bu gecenin devamını iple çekiyorum, Gen,” diye fısıldadım.

Genevieve beni kemerimden tutup yatağın kenarına çekti.

Babası hatırlayamadığım bir neden yüzünden ertesi güne dek şehir dışında olacaktı ve Gen’in çifte randevudan sonra ne yapmak istediği belliydi. Collin’le aramdaki ilişkiyi sürdürmek istiyorsam, Gen’in şüphelenmemesi için istediğini yapmak zorundaydım. Yatağına çıktı, dizüstü durdu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Bunu istiyorsun, değil mi?”

Ona, “Pek değil,” gibisinden bir şey demeliydim ve oradan çıkıp Collin’i aramalıydim. Ama omuzlarım tuttum ve onu kendime çekerek boynunu, yüzünü ve dudaklarını öptüm. “Çok güzelsin,” diye fısıldadım kulağına.

Doğru yolda ilerliyor gibiydim.

Gömleğimi çıkarıp yere fırlattı. “Gömleğimin düğmelerini aç,” dedi parmaklarıyla göğsümde daireler çizerek. Her düğmeyi açtığımda, kulağa sahte gelen bir inleme sesi çıkarıyordu ama ikimizin de rol yaptığını düşünmek çılgıncaydı. Gömleğini yere attım ve birbirimizin vücuduna baktık. Muhtemelen o gece için

satın aldığı yeşil bir sutyen takmıştı, bense önceki günkü bokser'ımlaydım.

Genevieve sırtüstü uzanıp yatağının yanındaki lambayı kapadı. “Buraya gel.”

Ona doğru ilerlerken, ay ışığının imalı kaş hareketleriyle ve sırtarak saklamaya çalıştığım dehşet dolu ifadeyi gizlediğini umdum. Belini tuttum ve onu öpmeme fırsat kalmadan, elimi çıplak karnıma vurup inledim. “Kusacak gibiyim... Galiba mısır dokundu. Çok yağlıydı.”

Aklımı karıştıran o seksi Genevieve gitti, yerine gerçek Gen geldi. “Sana mutfaktan bir şeyler getireyim mi? Evde biraz zencefilli gazozla ekmek var...”

“Bence biraz dinlenip geçmesini beklemsem daha iyi olacak. Genellikle uyumak bana iyi gelir.”

“Tamam, ama... Bebeğim, uyanık kalıp geçip geçmeyeceğini görmek istemez misin? Bu geceden sonra bu işi yapmak için kim bilir ne kadar beklememiz gerekecek.”

“Biliyorum. Ben de yapmayı istiyorum ama...” Ondan sonra söylediğim yalan önemli değildi çünkü ona zaten gerçeği bir kere söylemiştim: Bunu yapmak istemiyordum.

(ON ALTI YAŞ – OCAK, ALTI AY ÖNCE)

Biraz şaşırtıcı oldu ama Collin bana bir Noel hediyesi aldı: Çizgi Roman Sığınağı'ndan yirmi dolarlık bir hediye kartı. Mohad'a, yani Leziz Tatlar'daki esas patrona bana bir iş vermesi için yalvarıyordum ve yakınlarda bir kasiyere ihtiyacı olabileceğini söylemişti. Ben de babamın arabasını yıkamak, ona Joey's'ten sandviç

almak gibi ufak tefek işler yaptım ve bana Genevieve'e güzel bir şey almam için on beş dolar verdi. Ama parayı ona harcamadım.

Tamam, dört dolarını bir çevirmeli defter yapmak için kullanacağım deftere harcadım. Ama paramın geri kalanıyla Collin ve kendim için Kötü Adamlar'ın birinci sayısını aldım. Tüm kahramanların kasırgalar ve ölü savaşçılarla dolu bir ortaçağ diyarında kötü rakipleriyle savaştıkları yeni bir Marvel serisinin başlangıcıydı. Noel'den sonraki gün çizgi romanı dairesinin koridorunda okuduk.

2 Ocak'ta Çizgi Roman Sığınağı açıldığında oraya gittim. Hediye kartımı indirim sepetinde asla bulamayacağım çizgi romanlara harcamadan önce doğrudan kasaya gittim. Stan'le tatilinin nasıl geçtiğini konuştuktan sonra, "Kötü Adamlar'a aylık abonelik yaptırabilir miyim?" diye sordum.

"İlk sayıyı okudun mu? Efsane, dostum. O hortum, karar-gâhlarını yok ettiğinde çıldıracaktım."

"Arkadaşımın da en sevdiği bölüm oydu," dedim. Bana yılbaşı indirimi uyguladı ve tutar yirmi dört dolara düştü. Hediye kartının tamamını kullanıp geriye kalan parayı cebimden ödedim. "Yedi sayı var, değil mi?"

"Sihirli rakam. Ayda bir çıkacak."

Collin'le birlikte altı sayı daha okuyacaktım.

Harikaydı.

Son günlerde, aklımı birkaç şeyden uzaklaştırabilmek için yeni bir projeye atılmıştım: Kenneth'in ölümü, Kyle'ın hepimizden uzaklaşması ve Genevieve'i kandırdığım için hissettiğim suçluluk duygusu. Güneç Muhafızı isimli benim yarattığım bir kahramanla ilgili bir çizgi romandı. Bir keresinde aklıktan midem kazındığı için güneşi yediğim ve kemiklerimin aşırı ısındığı ama patlayıp

erimediğim bir rüya görmüştüm. İyi bir fikir gibi gelmişti. Çizgi romanı tamamladıktan sonra Collin'e hediye edecektim.

(ON ALTI YAŞ – ŞUBAT, BEŞ AY ÖNCE)

“Aaron, bana her şeyi anlatabilirsin.”

Annemin yatak odasında karşısında oturuyordum ve kalbim çılgınlar gibi atıyordu.

“Çocukluğundan beri sana aynı şeyi söylüyorum. Bana şeyi söylemek istemediğin zamanı hatırlıyor...”

“Erkeklerden hoşlanıyorum, anne.” Bir anda söyleyivermiştim. Çamaşır sepetine baktım. “Özür dilerim, ben... Durum böyle.”

Yanıma gelip çenemi kaldırdı ama yine de yüzüne bakamadım. “Bebğim, özür dileyecek bir şey yok.”

“Var. Yalan söyledim ve bir salak gibi davrandım,” dedim. Elimi tuttuğu anda Collin’in erkekler ağlamadığı için küçük kal-tak gözyaşları dediği gözyaşları akmaya başladı. “Nereye giderim bilmiyorum ama istersen başka bir yerde kalabilirim...”

“Aaron Soto, hiçbir yere gitmiyorsun. Üniversiteye kadar bu evdesin. Sonra buradan çekip gidersin, mezun olursun, bir iş bulursun ve doğumundan beri senin için harcadığım parayı bana geri verirsin.” Gülümseyince, ben de kendimi gülümsemeye zorladım.

“Yani başından beri biliyor muydun?”

“Anneler bilir, oğlum.”

“Teşekkürler. Sana borçluyum.”

“Bana bir milyon dolar borcun var ama konu bu değil. Hazır olduğuna ve bunu sorun etmediğini gördüğüme memnun oldum. Bu durumu anlayamayacağını düşünerek hep çok endişelenmişim.”

Onu anlıyordum. Brendan’la ve arkadaşlarımla daha az vakit geçiriyordum ve beni sokağın karşısına geçip Collin’le buluşurken görmüşlerdi. Collin de bazen yanımıza geliyordu ama onu kendime saklamayı tercih ediyordum. Yaptığımız şeyi kabullenmeyeceklerini biliyordum. Hem Kenneth öldüğünden beri herkesin canı sıkındı.

“Hayatında genç bir adam var mı?” diye sordu annem.

“Evet, ama eminim ki Collin olduğunu anladın ve aptala ya-tıyorsun.” Ondan çok söz ediyordum. Birisi sizi mutlu ettiğinde, o heyecanı bastırmak neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Annem, ben on üç yaşına geldiğimle Eric’le oturma odasına geçip kendi yataklarımızda uyumaya başlamadan önce hepimizin paylaştığı yatakta yanıma oturdu. “Bir fotoğrafı var mı?”

“On altı yaşındayım, tabii ki bir fotoğrafı var.” Telefonumun fotoğraf albümünü karıştırırken, annem de omzumun üstünden fotoğraflara baktı. Genevieve’le çekilmiş bir fotoğrafımı geçtik.

“Yani, o zaman Genevieve’le gerçekten çıkmıyorsunuz, değil mi?”

Anneme söylemek ile babama söylemek arasında dağlar kadar fark vardı.

Oturma odasında sigara içiyor, çok önemli olduğunu söylediği bir Yankees maçı izliyordu. Dokuzuncu atış yapılacaktı ve durum berabereydi. Vazgeçip belki bir, iki hafta daha beklemeyi düşündüm ama belki de ona söylediğimde bunu o kadar da dert etmeyecekti. Belki de küçüklüğümde asla bir kız gibi davranmamamı veya kadın aksiyon figürleriyle oynamamamı söylerkenki tavrı, bir seçim yapmaksızın olduğum kişi olduğumu fark ettiğinde uçup gidecekti. Belki beni öyle kabullenecekti.

Annem peşimden oturma odasına girdi ve Eric'in yatağına oturdu. "Mark, bir dakikan var mı? Aaron'm sana söylemek istediği bir şey var."

Babam sigara dumanını üfledi. "Dinliyorum." Ama bakışlarını maçtan ayırmadı.

"Boş ver, başka zaman konuşuruz." Annemle babamın odasına gitmek üzere kalktım ama annem elimi tuttu. Bunun için asla hazır olmayabileceğimin, babam ölene dek ertelemek için bahaneler uyduracağımın ve *belki* o zaman mezarına gidip anlatabileceğimin farkındaydı. Ama artık ona söylemeliydim. Böylece Collin'le nasıl rahat ediyorsam, kendi evimde de öyle huzurlu olabilirdim.

"Mark," dedi annem yine.

Babam hâlâ ekrana bakıyordu. Derin nefes aldım.

"Baba, umarım anlayışlı davranırsın ama ben sanırım, bir bakıma birisiyle çıkıyorum ve..." Ona bir cebir denklemini kalemli, kâğıtsız veya bir hesap makinesiz çözmesi için meydan okumuşum gibi aklının karışmaya başladığını görebiliyordum. "O bir erkek."

Babam ancak bunu duyunca bize baktı. Suratındaki şaşkın ifade yerini öfkeye bıraktı. O haline bakıp Yankees'in sadece maçı kaybettiğini değil, takımı sonsuza dek bırakacaklarını düşünebilirsiniz. Sigarasını anneme doğru salladı. "Bunlar hep senin başının altından çıkıyor. Ona bunun yanlış olduğunu söylemelisin." Ben odada değilmişim gibi konuşuyordu.

"Mark, çocuklarımızı her ne olursa olsun her zaman seveceğimizi konuşmuştuk ve..."

"Boş, *lanet olasıca* vaatler bunlar, Elsie. Ona bundan vazgeçmesini söyle, yoksa bu evden gider."

"Homoseksüellikle ilgili anlamadığın bir şey varsa, bunu oğlunla güzelce konuşabilirsin," dedi annem bana hem korkusuz hem de saygılı gelen sakın bir ses tonuyla. Babamın neler

yapabileceğini hepimiz biliyorduk. “Bunu duymazdan geleceksen veya daha fazla zamana ihtiyacın varsa, öyle olsun. Ama Aaron hiçbir yere gitmeyecek.”

Babam sigarasını kül tablasına koydu ve ayaklarını dayadığı sepete bir tekme attı. Annemle geriledik. Bunu sık sık içimden geçirmezdim ama keşke bu durum çirkinleşmeden önce Eric orada olsaydı diye düşündüm.

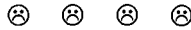
“O zaman, onu evden ben atarım.”

Annem önüme geçti.

Babam kocaman ellerini annemin boğazına sarıp onu sarstı. “Hâlâ doğru kararı verdiğini mi düşünüyorsun, ha?”

Koşup uzaktan kumandasını aldım ve başının arkasına o kadar sert bir darbe indirdim ki pilleri fırladı. Annemi kapı ziline doğru itti ve annem yere düşüp çılgınlar gibi soluklanmaya çalıştı. Annemin iyi olup olmadığını kontrol edemedim, benimle kovalamaca oynayan babam başımın arkasına bir yumruk atınca Eric’in eski oyunlarının üstüne düştüm. Gömleğimin yakasını kavrayıp beni evden çıkardı. “Cesedimi çığnemedim eve oğlan getiremezsin, seni lanet ibne.”

Kapının kilitlendiğini duydum ve hayatımda hiç ağlamadığım kadar ağladım çünkü değişemezdim. Babamın artık babam olmayı kestiği hızla ve kolaylıkla bunu yapamazdım.

Önceki gece bir saaten uzun süre kapımızı yumruklamıştım. Babamın beni öldürene dek boğmasını veya dövmesini istemiyordum ama annem için çok endişelenmiştim. Ben o kadar gürültü yapınca, birisi polisi aradı. Kapıyı çaldıklarında, babam kapıyı açtı ve onlarla gitti. Elllerine kelepçe takıp ona haklarını okurlarken bana bakmadı. Annem iyi olduğundan emin olmak için hastaneye gitti.

Anı bankama depolanmış olan kesinlikle en kötü anıydı.

O gün, Collin'e ve Pelham Park'ta onunla vakit geçirmeye ihtiyacım vardı. O civarda büyüdüğüm halde sürekli kaybolduğum için, bana şehirde kendi pusulam olmayı öğretmişti. Önceki gece olanlar hakkında fazla konuşmadık ama artık kız arkadaşlarımızdan ayrılma vaktinin geldiğini itiraf ettik. Evet, bizi önceki günkü gibi olayların meydana gelmesinden koruyorlardı ama sırf kendimizi korumak için onları kandırmaya devam edemezdik.

"Nicole gibi bana yapışmazsan iyi olur," dedi Collin trenle eve dönerken. "Gecenin bir yarısı tam uyumaya çalıştığım sırada beni arıyor."

"Öyle olacağımı sanmam," dedim ama büyük olasılıkla öyle olacaktı. Birisinden hoşlanmak tuhaf derecede sahiplenici ve saplantılı bir şeydi; hikâyelerin tamamını herkesten önce öğrenmek ve bazen her şeyi bilen tek kişi olmak istiyordunuz.

Bacağımla bacağına vurunca, o da aynı şekilde karşılık verdi. Tipik bir kız-erkek çift olsaydık öpüşür, birbirimize sarılırdık ve kimse buna aldırmazdı. Ama iki erkekseniz ve Bronx treniyle bir yere gidiyorsanız, radara yakalanmamak için herhangi bir sevgi gösterisinde bulunmamaya çalışmalıydınız. İlk olarak bunu öğrenmiştim ve keşke önemli olmasaydı diye içimden geçiriyordum. Birisi bize ıslık çalınca, derhal boş umutlara kapıldığımı anladım.

Birkaç dakika önce bir mekik çekme yarışı yapan iki genç yanımıza geldiler. Uzun boylu ve kot pantolonunun paçası kıvrılmış olanı, "Hey," dedi. "Siz ibne misiniz?"

İkimiz de öyle olmadığımızı söyledik.

Kollarını havaya kaldırmış gibi ter kokan arkadaşı orta parmağını Collin'in gözlerinin arasına dayadı. Dişlerinin arasından nefesini içine çekti. "Yalan söylüyorlar. Eminim ki küçük pipileri şu an sertleşmeye başlamıştır."

Collin çocuğun eline vurdu ama bu, annemin önceki gece evden atılmamı engellemek için beni kurtarmaya çalışması kadar yanlış. “Siktir git.”

Kâbus üstüne kâbus.

Çocuklardan biri başımı tirabzana vururken, diğeri de Collin’e peş peşe yumruklar indirmeye başladı. İlk çocuğun burnuna yumruk atmaya çalıştım ama fazlasıyla sersemlediğim için ıskaladım. Bana kaç yumruk attığını veya Collin’in tekmelenerek yana fırlatılmasından önce beni korumak için üstüme eğildiği yapış yapış zemine ne zaman düştüğümü bilmiyordum. Collin bana döndü; şoktan ve acıdan gözyaşları kendiliğinden akıyordu. Başına tekme atıldığında, şefkatli kahverengi gözbebekleri geriye kaydı. Yardım istemek için bağırdım ama lanet olasıca insanlardan teki bile kavgayı durdurmaya çalışmadı, kimse doğru şeyi yapmadı.

Tren durdu ve kapılar açıldı ama kaçmak mümkün değildi. En azından bizim kaçmamız imkânsızdı. O iki genç platforma koşarken güldüler. İçeri yeni yolcular girdi ve bazıları yerler kapılmadan oturdu. Diğerleriyse bizi görmemiş gibi davrandılar. Yardımımıza sadece birkaç kişi geldi. Ama artık çok geçti.

Collin hastaneye gitmek istemedi. Annem ondan para almayacağı halde, yeterli parasının olmadığını söyledi. Belki de annesiyle babasını arayıp her şeyi anlatacağından korkuyordu. Anlatacaklarına onlara asla söylemek istemediği şey de dahildi.

Yarım saat sonra eve vardığımda, hâlâ kanamayı durdurmak için tortop ettiğim tişörtümü burnuma tutuyordum. O berbat halde arkadaşlarımla yanından geçmeyeyim diye içeri garajdan girdim. Topallayarak doğruca banyoya gittim. Kapı aralıktı ve ışık açıktı.

Eric'in o gün GameStop'ta çalışıyor olması gerekiyordu, annem de hapishanedeki hastalarını ziyarete gitmişti. Kapıyı araladım ve küvette kimin olduğunu görünce tişörtü düşürdüm; kan suratımdan göğsüme akmaya devam etti.

Kahretsin.

Babamdı.

Gözleri açtı ama bana bakmıyordu.

Küvette girmeden önce giysilerini de çıkarmamıştı. Su kıpkırmızıydı, kestiği bileklerinden akan kanın rengine bürünmüştü.

Kendisini öldürmek için eve gelmişti.

Ben eve bir oğlan getirmeden kendisini öldürmek için eve gelmişti.

Benim yüzümden kendisini öldürmek için eve gelmişti.

Onca kan...

Sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Bayıldım.

Bacaklarım çok acıyordu ama parktan koşarak geçerken durmadım. Bir banka çıkıp üstünden atladım; kavgada incinmiş bacağımın üstüne düştüm ama devam ettim. Collin'le yarışırken kendisini kötü hissetmesin diye genellikle yavaşlardım. Ama o gün öyle yapmadım. Devrilmiş bir çöp bidonundan ekmek yiyen güvercinler, aralarına daldığımda dört bir yana kaçıştılar. Koşmaya devam ettim ama babamın kıpkırmızı bir küvetteki cansız görüntüsü yakamı bırakmadı. Bağcıklarına takılıp yere yuvarlanmadan durmam mümkün olmadı.

Collin bana yetişti ve nefes nefese dizüstü düştü.

"İyi... misin?"

Titriyordum ve yumruklarımı, sinir krizi geçiren ufak bir çocuk gibi yere indirmeye hazırdım. Elini dizime koyunca, öne atılıp ona o kadar sıkı sıkı sarıldım ki sırtımı incittim.

“Ahh! Kahretsin,” dedi kollarımdan sıyrılıp .”Sakin ol biraz.”

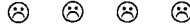
Etrafıma bakınıp parkta birileri var mı diye kontrol ettim. Yalnızdık. Ama Collin de bacağına bacağımla vurmak gibi basit bir şey yaptığımda olanlar yüzünden gergindi; birisi bizi sarılırken görürse, doğal olarak bir kazığa geçirip yakardı. “Özür dilerim.”

Aradan sadece iki gün geçmişti ama çürüksüz ve gözü şişmemiş yüzünü özlemiştim.

Collin ayağa kalkınca, kalkmama yardım edeceğini sandım ama başını kaşımakla yetindi. “Nicole’le buluşmadan önce gidip üstümü başımı temizlemem gerek. Konuşmak istiyormuş.”

“Biraz daha kalamaz mısın?” Hayır diyeceğini fark edince hemen, “Boş ver,” dedim. “Gidip yapman gerekeni yap.”

Gitti.

(ON ALTI YAŞ – MART, DÖRT AY ÖNCE)

Hiçbirimiz cenazeye gitmedik. Definden önce tabut açılmamıştı. Eminim ki törene fazla katılan olmamıştı. Nefret edilenler ve nefret edenler pek de popüler değildi. Hem gitmemi de istemezdi; gerçi bu yüzden mezarına işeme fırsatını kaçırmıştım ama cenazeye gitmek yerine Collin’le buluşmuştum ve bu benim için yeteri kadar şiirseldi.

Ben yerde otururken, Collin volta atıyordu. Bana henüz ne doğru dürüst başsağlığı dilemiş ne de sarılmıştı. Sinirime dokunmaya başlamıştı.

“Bunu benim yüzümden yaptı,” dedim ama zaten tekrar tekrar söylemiştim. “Birlikte yaptığımız şey yüzünden.”

“Belki de biraz ara versek iyi olur,” dedi Collin. “Biraz benden uzak kalmak sana iyi gelebilir.”

“Şu anda istediğim son şey bu.” İkimizin de bildiği şeyi, *birlikte* saldırıya uğradığımızı ve babamın kendisini öldürdüğünü söylemedim. “Kızlarla bir an önce konuşmamız gerek. Senin, şey... Bizim birlikte bir çıkış yolu bulmamız gerekiyor. Bugünlerde bir şeyin daha ters gitmesini kaldıramam.”

“Zamanlama boktan, biliyorum. Ama şu anda Nicole’den ayrılamam, Aaron. Her şey kötüye gidiyor. Sırf senin başına gelenlere bak... Aramızda başka bir şey olamayacağının farkındasın, değil mi?”

Uyuduğunuzu ve gerçekmiş gibi gelen bir kâbus gördüğünüzü düşündüğünüz anlardan biriydi çünkü tamamıyla yalnız kalmadan hayatınızın kötü bir olaylar dizisi olduğu ihtimali son derece inanılmaz gelirdi.

“Bunu yapamazsın,” dedim. “Anneme senden söz ettim. Babam bizim yüzümüzden intihar etti. Olduğumuz gibi davrandığımız için trende bize saldırdılar.”

Collin volta atmaya devam etti ve gözlerime bakmadı. “Yanlış kişiler olmayı seçtik. Bu ilişki yürümez. Nicole hamile. Sana söylemeden önce bebeği doğuramayacağına onu ikna etmeye çalışıyordum ama doğuracak. O yüzden yine bir erkek olmak zorundayım.”

Kötü ama beklenmedik olmayan ve her zaman bir risk teşkil eden bir başka şeydi. “Ha, demek onu becerdin. Onu becermek seni hetero yapmaz, asla da yapmayacak...”

“Olmuyor, Aaron.” Çitlere doğru yürüdü. Volta atmaya devam edip geri geleceğini sandım ama eğildi ve tek kelime etmeden çekip gitti.

Zihnimde bir şeyler parçalandı ve ağlamamaya çalıştım.
 Ben de hata yapmıştım.
 Hem benim de bir kız arkadaşım vardı.
 Ona ihtiyacım yoktu.

(ON ALTI YAŞ – NİSAN, ÜÇ AY ÖNCE)

Babamın benim yüzümden intihar ettiğini biliyordum.

Annem onun kısa süre önce hapse girmesinin bu olayı tetiklediğini, yoğun kimyasal dengesizliklerinin onu o raddeye getirdiğini düşünüyordu. Artık sonum onun gibi olmasın diye sürekli olarak mutluluğu arıyordum.

Teksas'ta Happy isimli bir kasaba olduğunu öğrendim ve orada yaşamanın ne kadar müthiş olacağını düşündüm.

İspanyolca, Almanca, İtalyanca, hatta Japonca *mutlu* demeyi, okumayı ve yazmayı öğrendim ama sonuncusunu çizmek zorunda kaldım.

Dünyanın en mutlu hayvanının kısa kuyruklu kanguru olduğunu öğrendim. Her zaman gülümseyen, sıcakkanlı bir hayvandı.

Ama bunlar da yetmedi.

Anılar hâlâ zihnimde konuşuyor, içime bir bıçak gibi saplanıyordu. Yaşadığım o trajik öyküden sonra başıma neler geleceğini görmeyi beklemek istemiyordum. Babamın kullanılmamış jilet paketlerinden birini açtım ve tıpkı onun gibi bileğimi kestim, bir gülümsemeye dönüşene dek bir kavis çizdim. Böylece herkes mutluluğu yakalamak için öldüğümü bilecekti.

Rahatlamayı umuyordum ama hayatımda hissettiğim en hüznü acıyı hissettim. Bir an bile içimin bomboş olduğunu hissetmekten veya birisinin beni kurtarmasına değmediğimi dü-

şünmekten vazgeçmedim. Bileğimdeki o incecik kesik her şeyi kıpkırmızı yaptığında bile.

Ölmek istemiyordum ve ölmedim.

Dr. Slattery denen berbat bir terapistle seanslara katıldığım hastanede birkaç gün kaldım. Ona bir tek benim tahammül edemediğimi sanıyordum ama çevrimiçi yorumları okuyunca, başkalarının da adamın bir şakadan ibaret olduğunu düşündüklerini gördüm:

“Dr. Slattery beni çıldırtıyor.”

“Dr. Slattery sürekli olarak kendi sorunlarından söz etti!”

Böyle devam ediyordu.

Genevieve benimle o soytarıdan daha iyi ilgileniyordu. Annem en sonunda beni kendisinin ve Eric’in gözetiminden azat etti... okula gitmediğim için, her ikisi de işe zor gidiyordu. Genevieve’le ilk yıldönümümüzü kutlamak için dışarı çıkmama izin verdiler.

Annem kafamı dağıtmak için şehirde doyasıya gezeceğimizi düşünmüş olmalıydı ama erişemediğim onca acı yüzünden başımı Gen’in kucağına koyup ağladım. Bu, başkasının benden *alabileceği* bir acıydı.

“Bir Leteo işleminin sana ne şekilde yardım edebileceğini anlamıyorum,” dedi Genevieve. “Annem öldüğünde, çok acı çektim ve...”

Anlamıyordu. Babamı küvette ölü bulduğum gibi annesinin bedeninden kalanları uçak kazasının olduğu yerde bulmamıştı. “Onu bulduğumu unutturdum. Bu olay Leteo’nun bile gömemeceği kadar berbat olmalı.”

“Evet...” dedi Genevieve de gözyaşları arasında. “Öyle olmalı.”

Genevieve'in babası ağladığımı duymasın diye televizyonun sesini açmıştık. Utanmıyordum ama bu durumdan rahatsız olduğumu hissediyordum. Son Kovalamaca isimli yeni bir filmin tanıtım filmi başladı ve Collin'le birlikte izleyemeyeceğim filmleri, birlikte okuyamayacağımız çizgi romanları ve bana adeta hiç var olmamışım gibi davrandığını düşününce, karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Kendisi olmaktan vazgeçiyordu ve benim de aynı şeyi yapmam gerekiyordu.

(ON ALTI YAŞ – MAYIS, İKİ AY ÖNCE)

Dr. Slattery'yle bıkkınlıkla ağlayarak geçirdiğim bir saatten sonra, dışarıda biraz vakit geçirmek istediğime karar verdim... Annemin benimle birlikte oturması gerekse bile. 135 numaralı binanın önünde bir nakliye kamyoneti duruyordu. Yeni komşumuz kim diye bakmaya gittiğimde, Kyle'm içi kutu dolu bir alışveriş arabasıyla kamyonetin arkasına gittiğini gördüm. Hâlâ Kenneth'i, arkasında kendi işine bakarken görecekmış gibi umdum.

Kutulardan biri alışveriş arabasından düştü. Alıp gözlerimin içine bakmayan Kyle'a verdim. "Bir yere mi gidiyorsunuz?"

Kyle başını evet anlamında sallayıp kutuyu kamyonete koydu. "Nereye?"

"Önemli değil. Artık burada yaşayamam."

Brendan, Bebek Freddy, Nolan ve Şişko Dave yanımıza geldiler. Brendan bana başını sallarken, diğerleri bandajlı bileğime baktı. Brendan kamyonete göz attı, tampona oturdu ve "N'aber çocuklar?" diye sordu.

“Kyle taşınyormuş,” dedim onu öne sürerek. Öğleden sonrasını kendi sorunlarımdan söz ederek geçirmek istemiyordum. “Nereye olduğunu söylemiyor.”

“Çünkü gittiğim lanet olasıca yerin bir önemi yok! Artık Mohad’ın bana Kenneth diye seslendiği Leziz Tatlar’a gidemiyorum. Siz Kenneth’a asla kullanamayacağı kapaklar yapmadan, sizinle Skelzies oynayamıyorum. Sana bakamıyorum bile, Aaron çünkü Kenneth şu anda kemikten başka bir şey değilken, sen hayatını sona erdirmek istediğin halde yaşayacaksın.”

Kyle’in annesiyle babası apartmandan çıktılar. Kyle annesinden bir kutu alıp Brendan’ın başının üstünden kamyonete fırlattı ve bir şeyin kırıldığını duyduk. “Beni unutun gitsin.” Tekrar binaya girdi. O tekrar dışarı çıkmadan, hepimiz üçüncü avluya gittik.

Bebek Freddy, “Garip oldu,” dedi.

Brendan omuzlarımı silktilti. Bana dönüp, “İyi misin?” diye sordu.

Evet der gibi başımı salladım ama kendimi bok gibi hissediyordum.

“Collin denen çocuk nasıl olduğuna bakmaya geliyor mu?”

“Hayır. Gelmesini de istemiyorum,” dedim ve konuyu böylece kapadık.

Hatta Brendan sırtıma hafifçe vurdu. Bir süre, adeta gruptan hiç ayrılmamışım gibi takıldık ama sonra annem beni eve çağırdı. Biraz daha dışarıda kalmak için tartışmaya hazır bir halde yanna gittim.

“Dr. Slattey aradı,” dedi annem elinde telefonuyla.

“Ona boş yere harcadığımız parayı geri mi verecekmiş?”

“Leteo’da birisini tanıyormuş.” Bana bakamıyormuş gibi gözlerini yumdu. “Dr. Castle mıydı neydi, bir doktorla konuşmuş ve olasılıkları değerlendirmek için bizi ona yollayacakmış.”

Vay canına.

Arkadaşlarıma baktım. Benden bir daha nefret etmemeleri için ne yapacağımı biliyordum. Artık Collin'i düşünmek zorunda kalmayacağımı düşündüm.

“İşlemi yaptırmak istiyorum.”

(ON ALTI YAŞ – HAZİRAN, BİR AY ÖNCE)

Dr. Evangeline Castle'ın sorunlarımın kökeninde yatan şeyi itiraf ettirmesine sadece bir seans yetti: Erkeklerden hoşlanmam. Yine de işlem için onay vermeden benimle birkaç seans yaptı ama o gün nihayet gelip çattı. Annem benimle gelemeyecekti çünkü yaşananlar yüzünden işe fazla gidememişti ve patronu ancak bu kadar anlayışlı davranabilmişti. Ne de olsa birisinin kiramızı ve işlemin cüretini ödemesi gerekiyordu ama en azından Genevieve yanımda olacaktı.

“Her şey yolunda gidecek, oğlum.”

Annem bir keresinde bana hiçbir şeyin kötü gitmeyeceğine söz vermişti. Sonra, büyümüştüm ve her şey ters gitmişti ama bu sefer ona inandım çünkü en kötüsü hiçbir şey olmayacaktı. “Biliyorum.”

“Aaron, bu işlemi senin için onayladığımı biliyorsun, değil mi? Değişmeni istediğim veya değişmen gerektiğini düşündüğüm için değil. Bunun hepimiz için yeni bir başlangıç olacağına inanıyorum. Oğlumu, Genevieve'i kullanarak kalbimi kırmayan ve beni terk etmeye çalışmayan çocuğu geri istiyorum.” Bana sarılıp öylece kaldı. Sözleri içimi acıttı. Neyse ki onu ve babamı hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlamak zorunda olmayacaktım.

(ON ALTI YAŞ – 18 HAZİRAN)

Bileğimdeki gülümseyen yüzü okşadım ve onu taklit ediyormuşum gibi hissettim. İnanılmaz derecede mutluydum.

Anı gömme işlemine uygundum. İşlem kulağa korkutucu ve oldukça ciddi geliyordu... Ne de olsa deneysel bir beyin işlemiydi. Doktorlar da yirmi bir yaşın altındakilerde oldukça dikkatli davranıyorlardı. Ama kendime karşı tehdit oluşturduğum için zihnimden eski alışkanlıkları ve anıları atmama izin veriyorlardı.

Bekleme odası her zamanki gibi kalabalıktı. Dr. Slattery'yle seanslara katıldığım hastanenin tam tersiydi. İnsanlar onunla seansa katılabilmek için hiç de saatlerce kuyrukta beklemiyorlardı. Ama en azından bize referans olarak büyük indirim sağlamıştı. Bu da işin iyi tarafıydı. Genevieve sürekli bacağını sallıyordu. Elleri kıpır kıpırdı. Kısmen de olsa, bu yüzden işleme tek başıma gelmek istemiştım ama o ve annem bunu kesinlikle kabul etmemişlerdi. Üstü silme zihinsel sağlık dergileriyle, broşürlerle ve formlarla dolu masadan bir şey alıp okumak istedim ama zaten bilmem gereken her şeyi biliyordum.

Sadece *Game of Thrones*'un sonraki bölümlerinde neler olacağını öğrendiler veya birisi kalplerini kırdı diye işlem geçirmek isteyen potansiyel müşterileri geri çeviriyorlardı. Ama bu bir film falan değildi. Leteo zararlı anılar yüzünden kendilerine zarar veren kişilere yardım ediyordu... İnsan kalp kırıklığından ölmüyordu ama kendisini öldürebiliyordu.

Tıpkı tutturamadığı loto numaralarını sürekli oynayan yaşlı İspanyol adam gibi; muhtemelen unutulması için bir fırsat verilmeden geri yollanacaktı.

Hastalardan bazılarını sırf zaman derdime çare olacak mı diye beni katılmaya zorladıkları grup terapilerinden tanıyordum.

İşin eğlenceli kısmı: O seanslara katılmak sadece kendime zarar verme isteğimi artırmıştı.

Oturduğu yerde cıyak cıyak bağırان, ileri geri sallanan ve duvarları yumruklayan orta yaşlı bir kadın vardı. Görevlilerden biri kadına yardım etmek için yanına gitti ve onu sakinleştirmeye çalıştı. İsmi bilmiyordum, sadece onu tanıyordum ama kadın işlek bir caddede bir kuşun peşine takılan beş yaşındaki kızının anısını tekrar tekrar yaşıyordu. Evet, bu noktadan sonraki boşluğu doldurmak mümkün.

Bakışlarımı kaçırmaya ve kadının çığlıklarını duymamaya çalıştım ama bir başka görevli elinde bir deli gömleğiyle gelince ona bakmadan edemedim. Kadını az sonra içeri gireceğim kapıdan soktular. Acaba bir deli gömleği, bir de belki çığlıklarını bastırmak için bir ağızlığı olmadan hayatını yaşayabilmesi için ne kadarını unutması gerekecek diye düşündüm...

Bekleme odası sessizleşmişti. Tüm konuşmalar kesildi. Hayatları bu işleme bağlıydı.

İsminin Miguel olduğunu hatırladığım aşırı obez bir adam grup terapisinde ancak çocukluk travmalarını unutunca aşırı yemek yemekten vazgeçebileceğini söylemişti. O da son yediği yemekten gömleğine dökülmüş ketçap lekesiyle oradaydı. Neredeyse ona sarılacaktım. Fiziksel ve zihinsel açıdan yeniden sağlıklı olabilmesi için işlemin yapılabileceği kadar sağlıklı bulunmasını umdum.

Ben de onun gibi artık olduğum kişi olmak istemediğim için oradaydım. Kötü anıların artık beni istenmeyen gölgeler gibi izleyemeyeceği kadar mutlu olmak istiyordum.

Dr. Castle düşünmemem gereken kötü şeyler düşünmeye başladığımda düşünmem gereken mutluluk verici şeylerin bir listesini yapmam için beni teşvik etmişti. Seanslar boyunca, sırf bana çok iyi davranıyor diye sahte gülümsemelerle mutsuz mutsuz cevaplar vermiştim. Bana yardım etmeye çalışıyordu.

Genevieve'i sakinleştirmek için elini tuttum ama bana soracak olursanız gayet isteksizdim. Tırnaklarının etrafında kurumuş mavi ve turuncu boya vardı. "Ne çiziyorsun?" diye sordum.

"İyi bir şey yok. Sadece sana söylediğim fikir üstünde çalışıyordum. Hani güneşin okyanusun ardında değil de okyanusun içinde battığı fikir. Ama nasıl bitireceğimi bilemedim..."

Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Buna şaşırmamıştım.

Elini uzattı ve avucumu kaşımamı engelledi. Bunu yaptığımı fark etmemiştim. Tüm belirtilerimi bilirdi ama ben söylediklerini dinleme zahmetine bile girmiyordum. "İyi olacaksın, bebeğim. Öyle olmalısın."

Boş bir vaatti. Kimse kanser olacağını düşünmez. Kimse silahlı bir saldırganın bir bankada ateş açacağını düşünmez. "Bir şeyin ters gitmesinden, hiçbir şey olmaması ihtimali beni daha çok endişelendiriyor."

Risklerden bazıları aşırı anı kaybı, ileriye dönük amnezi baktan şeylerdi. Ama içimden az da olsa aynı uyanmaktansa beyin ölümümün gerçekleşmesinin daha iyi olacağını düşünüyordum. Genevieve bekleme odasının bembeyaz duvarlarına, çatlak insanlara ve sabırlı görevlilere baktı. Eminim ki trilyon dolarlık bir ceza ödemek veya hapse girmek istemiyorsa o gün orada benimle olduğunu kimseye anlatmamasını şart koşan o gizlilik anlaşması olmasaydı, Leteo'yla ilgili bir resim yapmayı düşünürdü.

"Yerinde olsam endişelenmezdim," dedi. "Bütün broşürleri bin kere okuduk, işlem sonrasında ilgili bir sürü video izledik. Herkes gayet iyi görünüyor."

"Evet, ama büyük ihtimalle hayatlarının sonuna kadar başkalarının yemek yedirdiği hastaları göstermiyorlardır." Onun için gülümsermiş gibi yaptım. Rol yapmaktan usanmıştım ama bu da

az sonra yaptıracağım şeyi düşününce komik geliyordu. Ama en azından rol yaptığımı bilmeyecektim ve bu bana yeterdi.

Genevieve arkama bakınca, anında gözleri doldu. Dr. Castle kapıda duruyordu. İçine göçmüş deniz yeşili gözleri her zaman rahatlatıcıydı. O anda bana bakarken bile. Ama dağınık kırmızı-turuncu saçları bana alevleri hatırlatıyordu. Paniğe kapılmamaya çalıştım. Genevieve'le, hatta belki kendimle birkaç dakika daha geçirebileyim diye geldiğini belli etmemiş olmalıydı.

Genevieve'i belinden tutup kaldırdım ve birkaç kere kendi etrafında çevirdim. Birisi beynime müdahale etmeden önce başkasının başını döndürmem aptalcaydı. Ondan rica etmeme gerek kalmadan Genevieve elimi tuttu ve "Seni kapıya kadar geçireyim," dedi.

Dr. Castle'a yaklaştıkça, ölüme doğru yürüyormuşum gibi hissettim. Bir bakıma ölüme yürüyor sayılırdım. En azından herkesin daha rahat etmesini yokluğuyla sağlayacak olan parçam ölüme yürüyordu. Paniğim dindi.

"Hazırım," dedim Dr. Castle'a hiç tereddütsüz.

Tekrar Genevieve'e döndüm ve bilmemesine rağmen sırrımı tutan kızı öperken, yine acaba en başından beri biliyor muydu diye düşündüm. Birlikte olduğumuz sene birbirimizi sevdiğimizi söyleyecek kadar ileri gitmemiştik. Basit bir şeydi, bunun farkındaydım ama Gen onu sevmeyecek birine onu sevdiğini itiraf etmeyecek kadar zekiymi.

Ona bu sırrın benimle mezara gideceğini söyleyeceğim hiç aklıma gelmemişti ama söyledim.

"Nasıl birisi olduğumu bildiğinin farkındayım, Gen. Yarın öyle olmayacağım, tamam mı? Gerçekten birlikte mutlu olacağız."

Adeta dili tutulmuştu. Onu son kez öptüm ve bana hafifçe el salladı. Büyük ihtimalle, yıkmak üzere olduğum duvara rağmen sevmenin bir yolunu bulduğu kişiye veda ediyordu.

Hemen arkamı dönüp kapıdan içeri girdim. Tüm yalanlarımın ve karmaşanın beni bu kırılma noktasına getirmiş olması midemi bulandırıyor. Bunun yaşanması gerektiğini biliyordum. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranan ve yaşadığımız her şeyi kolaylıkla unutan Collin gibi olamazdım. Artık bir başka erkek tarafından çiğnenip geçilmem gerekmiyordu. Artık onu sevdiğimi düşünen kızı incitmek zorunda da değildim.

Dr. Castle kapı eşliğinde beni rahatlatmak için elini omzuma koydu.

“Bunun iyiliğin için olduğunu unutma,” diye hatırlattı bana o belli belirsiz İngiliz aksanıyla.

“Sanırım, ikimiz de hatırlamanın burada kimseye yaramadığını biliyoruz,” dedim şakayla karışık. Gülümsedi. Bunun iyiliğim için olduğunu hatırlamayacaktım çünkü oraya neden gittiğimi hatırlamayacaktım. Leteo Collin’le olan ilişkimi unutmamı sağlayacaktı. İçim artık onu çok özlediğim için beni yanmayacaktı. Bir daha başka bir erkekten hoşlanıyorum diye bir trende bana saldırmayacaklardı. Arkadaşlarım onlarla takılmadığım zamanlarda yaptığım şeyden şüphelenmeyeceklerdi. Her şeyi mahvetmiş olan parçamı öldürecektik. Tıpkı babamın istediği gibi erkek olacaktım.

Bu işlem ne olduğunu bildiğiniz şeyi yapmayacağıma dair bir vaat değildi ama bilimi kişiliğime karşı kullanmak en iyi şansımdı.

Daracık bir yatağa uzandım, alnıma ve kalbime kablolar bağlandı. Damarlarıma kaç iğne soktuklarının ve birisinin rahat olup olmadığını, bunu gerçekten yapmayı isteyip istemediğimi kaç kere sorduğunun hesabını şaşırmıştım. Evet demiştim. Hem de çok istiyorum demiştim.

Birkaç doktor ve teknisyen koşturuyor, monitörleri hazırlıyordu; diğerleri bilgisayarlarında bir şeyler yazıyor, beynimin görüntüleri üstünde analizler yapıyorlardı. Dr. Castle tüm bunlar olup biterken yanımdan hiç ayrılmadı. Ufak bir lavabodan bir bardak su doldurdu, içine mavi iki hap atıp bana verdi. Haplara baktım ama hemen içmedim. “Sizce iyi olacak mıyım, doktor?”

“Kesinlikle hiç acı hissetmeyeceksin,” dedi.

“Rüyalarım da değişecek, değil mi?” Bazı rüyalar geçmişle ilgili istenmeyen olayları hatırlatıyordu; diğerleriyse önceki gece hazır olmadığım halde Collin’in beni bir bisiklete bindirdiği ve beni dimdik bir yamaçtan aşağı iterken gülererek uzaklaştığı gibi kâbuslardı.

“İşimizin bozulmasını engellemek için, evet,” dedi doktor. “Anıları hiçbir sonuç olmaksızın silebilseydik sorun olmazdı ama anılarla oynamak çok daha düşük risk taşıyor. Seni bayılttığımızda, o anıları tekrar yaşamak zorunda bile kalmayacaksın, bu çok zalimce olurdu. Çok ama çok uzun süre uyumuş gibi hissedeceksin.”

“Ölümün tarifine çok benziyor.”

“Bizi ölüm meleklerinden ziyade lamba cini olarak düşün.”

“Sizi gördüğümde hiçbir şeyden şüphelenmeyecek miyim?”

“Anılarını benim çocuk bakıcın olduğuma inanacağına şekilde değiştireceğiz. İşlemden haberi olan kişiler de bundan haberdar edilecek,” dedi. Ama bunu zaten biliyordum; artık içime işlemiştii ve okuduğum formlarda ya da izlediğim videolarda bir düzine farklı yolla tekrarlanmıştı. Leteo çalışanları işlemden geçen hastaları şüphe uyandırmadan kontrol edebilmek için kimliklerini gizleyebilme izni alıyorlardı.

Collin’i bana hatırlatacak hiçbir şey olmayacaktı. Ne anılar ne de eşyalar. Kötü çizimlerini, komik hediyelerini ve bana verdiği X-Men kazağını atmıştım. Komik notlarını ocağın üstünde

yakarken, külleri tencerenin içinde biriktikçe sanki üzerlerinde yazanları unutabilirmişim gibi hissetmişim.

Dr. Castle yastığımı kabarttı. Acaba bütün hastalarına karşı bu kadar ilgili mi diye düşündüm. “Sana bir şey sorabilir miyim, Aaron? Tamamıyla kayıt dışı.”

“Tabii.”

Bakışlarını kaçırınca soracağı soru her neyse tekrar düşündüğünü anladım. “Umarım çizgiyi aşmam. Dosyanı inceler incelemeyi çektiğin sıkıntıları anladım. Ama bir şeyi merak etmeden edemedim... Cinselliğin bir sorun olmasaydı, bu işlemi yine de yaptırır mıydın? Gey oluşunu değiştirmek ister miydin?”

Neyse ki bunu babam intihar etmeden önce düşünmüştüm. “Mesele benim ne istediğimi değil. Bunun yapılmasına ihtiyacım var.”

Bir teknisyen yanımıza geldi. “Hazırsanız başlayabiliriz, Dr. Castle.”

Suyun hepsini içip bardağı ona verdim. “Savaş.”

Bir doktor yüzüme bir maske takarken, bir teknisyen de monitördeki birkaç düğmeyi çevirdi. Uyku gazı bir anda vurdu. Taptaze, gevrek ve boğazımın gerisinde alev alev yanan metal tadı bırakan bir şeydi. Uyanık kalmak çok zordu. Evangeline kulak memesini çekiştirmiyor, avuçlarını kaşımıyordu ama onun da heyecanlı olduğunu biliyordum. Gözlerim kapanırken, bir şey hatırladım. Maskeyi yüzümden çekip derin nefes aldım. “Unutmadan söyleyeyim, teşekkür ederim.”

Maske yüzüme geri düştü.

Doktorlar ondan geriye doğru saymaya başladılar ve gözlerim sekizde kapandı. Uyandığımda o yatakta yatan sıradan bir erkek olacaktım.

ÜÇÜNCÜ KISIM:
ÖNCEKİNDEN
DAHA AZ MUTLU

1

BU SIRALAR

Hayatta olduğuma ben de herkes gibi şaşırdım.

Acı kemiklerimi mümkün olamayacağını düşündüğüm bir biçimde sızlatıyordu. Dokuzuncu doğum günümde dizüstü düşüp ağladığım zamanı hatırlayınca, bana aptalca, son derece gülünç geldi. Collin'den hoşlandığım için trende dayak yediğim zaman da bu son saldırıya, nefret suçuna kıyasla hiçbir şeydi. Beni parmparça eden şey Thomas yüzünden hissettiğim kalp kırıklığı da değildi.

Yapmış olduğum her hata, tekrarlamış olduğum her yanlış, iyileşmemiş her kalp sızısı: Eski dünyamın ağırlığı beni ezerken, hepsini daha da fazla hissettim. İçime bakacak olsaydınız, iki farklı insan için atan iki farklı kalp görürdünüz kesin. Tıpkı aynı anda doğan güneş ve ay gibi, sadece benim görgü şahidi olduğum dehşet verici bir tutulma gibi.

Dünyalarım çarpıştı ve ayağa kalkamadım.

İşlemin yapılışını hatırlamıyorum. Leteo nasıl uyanacağını ayarlamıştı. Anılarımın bazıları değiştirilmiş, beni kandırmak için biraz farklılaştırılmıştı. Bazıları başlarına kürekler indirilerek diri diri gömülmüş ve benden uzaklaştırılmıştı. Ama Leteo çuvallamıştı. Zihnimin keşfedilmemiş bölgelerinde bir yerde, bir şeyi temizlemeyi beceremedikleri için unuttuğum kişiye dönüşmüştüm.

Hedef gey olduğumu unutmamdı. Söylemesi kolaydı. Babamın düşündüğü gibi tam olarak bir kapatma düğmesi falan yoktu. Leteo insan doğasını alt edebilmek için kısa ömürlü heteroseksüel halimi, cinselliğimle ilgili Collin, babamın acımasızlığı, çocukluğumda Brendan'a âşık olmam gibi anıları hedef alıp gömerek beslemişti. Heteroseksüel olduğuma inanabilseydim, hetero *olurdum* zaten. Hayat kolay olurdu. Ama Leteo her ikimizin de sahip olduğunu umduğu güce sahip değildi.

Gözkapaklarım açamayacağım kadar ağırlaşmıştı.

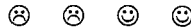
Nefes almak tıpkı Şişko Dave'in beni yere yapıştırdığı zamanlardaki gibi güçtü. Baş ağrım kafatasımın içinde birisi beş taş oynuyormuş gibi hissettiriyordu. Düşüncelerim lastik bir top gibi oradan oraya zıplıyordu.

Yüzüm şişmiş gibiydi. Arkadaşlarım benden nefret ettikleri için beni dövdükleri için olabilirdi.

"Aaron, beni duyabiliyorsan gözlerini kırp," dediğini duydum Dr. Castle'ın.

Evangeline.

Onunla veya başkalarıyla yüzleşecek durumda olmadığım için gözlerimi açmadım ve o korkunç acının onu sildiği karanlıkta gizlendim.

Artık ne kadar çabalasam da uyuyamıyorum.

Tek gözümü rahatlıkla açıyordum ama diğeri hâlâ o kadar ağır geliyor ve acıyordu ki açmaya kalkışmıyordum bile. Laciverte

boyanmış yabancı odanın yarısını görebiliyordum. Bana yıldızsız bir geceyi hatırlatıyordu. Boynumu biraz çevirince, Evangeline'in kucagında klipsli bir defterle bir sandalyede uyuyakaldığını gördüm. Uyuduğuna inanmak güçtü. Belki de bu ziyaretçi koltuğu ofisindeki o fazla rahat oturmasını engellemek için betondan yapılmış gibi gözüken sandalyeden daha rahattı. Yanında annem oturuyordu. Yüzünü ellerinin arasına almış dua ediyordu.

"Anne..." Boğazım acımadan ismini fısıldamam güçtü ama beni yine de duydu. Evangeline de duydu; patronu onu masasında uyurken yakalamış gibi birden uyandı.

"Bebeğim, oğlum." Annem alnımı öpünce canım yandı. Benden özür diledi ve Evangeline onu kenara çekip çok ihtiyaç duyduğum alanı bana verene kadar Tanrı'ya şükretti.

"Stabil durumdasın, Aaron," dedi Evangeline. "Fazla kıpırdamamaya çalış." Anneme bana bir kamışla su içirmesini söyledi. Yaralı gözümün ve alnımın üstüne el havlusuna sarılmış bir buz torbası koydu. "Başının acıdığını tahmin ediyorum ama hepimiz ne kadar hızlı iyileştiğini görünce çok etkilendik."

"Çok etkilendik," dedi annem.

Biraz daha su içtim. Boğazımı hem rahatlatmış hem de yaktı. "Neden... bir... hastanede... değilim?"

"Aslında hastanedeydin ama annen unuttuğun şeyleri bağıra çağıra söylediğini duyunca beni aradı," dedi Evangeline. Başını çevirip ona bakmak bile canımı acıttı. "Ambulans seni buraya getirdi. Son dört günü zihnini, çözülen anıların ağırlığıyla tamamen çökmesin diye eski haline getirmeye uğraştık. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için, kendini biraz daha iyi hissedince birkaç test yapacağız."

Dört gün. Tam dört gün baygın kalmıştım.

Bir zamanlar bildiğim her şeyi biliyormuşum gibi hissediyor ama emin olamıyordum. Evangeline'in eski bakıcım olduğuna

inandığımı, Santeria'nın aptalca olduğunu veya gerzeğin teki ve bir ödlele olduğunu bildiğim gibi biliyordum.

"Peki... Değiştirdiğiniz bir şey oldu mu?"

"Kesinlikle hayır, evlat. Çok fazla komplikasyon söz konusuydu."

Zihnim bir kez daha korkunç şeylere gitti: babamın ölü bedeni, nefret dolu sözleri; Collin'in bana sırt çevirişi, Collin'in öpücükleri; Eric'in aptalca şeyler yüzünden benimle uğraşması; mahalledeki çocukların beni yargılayan bakışları ve en önemlisi de işlemden önce annemle geçirdiğimiz anlardan biri.

Ona ilk kez açılmamın anısı hem tanıdık hem de yabancıydı; tıpkı senelerdir görmediğiniz ama büyüdüğü halde hâlâ tanıyabildiğiniz eski bir kabadayı gibi. Onun bildiğini bildiğimi biliyordu; o yüzden susup daha sonra olacıklara odaklandım.

"Beni ne zaman eski halime getirebileceksiniz?" diye sordum. Boğazım gitgide daha az acıyordu. "Beni tekrar heteroseksüel yapın. Bu sefer gerçekten öyle olayım."

Evangeline cevap vermedi. Annem sessizliği gözyaşlarıyla böldü.

Daha sert bir ses tonuyla konuştum. "İşleminiz işe yaramadı... işe yaraması için tonla para ödedik, o yüzden işe yaramasını sağlamanız gerek."

"Zihnini unuttuklarını kalp hatırladı diye işleme hata bulamayız," dedi Evangeline.

"Palavra," dedim.

"Seni bu işlemin hâlâ çok deneysel olduğu konusunda uyar-mıştım, unuttun mu?"

"Hayır, unutmadım. Sorun da bu zaten."

Anneme baktığımda başını salladığını gördüm. "Hayır, buna tekrar izin veremem. Bir daha olmaz. Oğlumu geri aldım, bir daha veremem."

Keşke beni bayılttıklarında şeytan çıkarma ayini yapsaydılar ya da yazı bir dönüşüm kampında falan geçirseydim diye düşünüyordum.

“İkiniz de gidebilir misiniz? Yalnız kalmak istiyorum.”

“Sana yalnız kalman için beş dakika verebilirim,” dedi Evangeline. “Ama olanlardan sonra daha uzun süreye izin yok ne yazık ki.”

“Tamam. Beş dakika.”

Evangeline annemin koluna girip onu dışarı çıkardı. Tuvaletim gelmişti ve o torbalara yapmak istemiyordum. O yüzden alnım ve göğsümdeki kabloları çıkarıp ayağa kalkmaya çalıştım. Başım dönüyordu. Hem kafam iyiymiş hem de akşamdan kalmaymışım gibi hissediyordum. Duvara tutunup dengemi sağladıktan sonra tuvalete gittim.

Aynada kendime baktığımda ödüüm patladı.

Tek gözüüm simsiyahtı. Diğeri şişti ve olgun bir erik gibi mosmordu.

Alnımda, hemşirelerin silmediği kurumuş kanın ortasında dikiş izleri vardı.

Dudağım yarıktı.

Gözyaşlarımsa yanaklarımdan süzülüyordu.

Sızlayan boğazımdan ilkel bir ses yükseldi ve yumruğum üstüne indiği anda ayna paramparça oldu.

Cam kırıkları, hemşireler onları çıkarıp elimi bandajlayana kadar derime saplanmış halde kaldı. Bir başka savaş yarasıydı. Artık beni kesinlikle yalnız bırakmıyorlardı, istediğim olmazsa boğazımı da bir gülümseyen surat çizerek keseceğimden korkuyorlardı. Annem bana refakat ediyordu. Bu sabah Eric’in geldiğini söyledi ama aklımdaki o değildi.

“Başka kimse geldi mi?”

“Genevieve ve Thomas her gün geldiler,” dedi annem. “Genevieve dün gece geç saatlerde geldi, Thomas da bu sabah birkaç saat yanında kaldı. Harika arkadaşların var.”

Mavi duvara baktım.

“Genevieve ondan ayrıldığını söyledi.”

“Sanırım bu sefer seni hayal kırıklığına uğratmadım.”

Annem yine ağlamaya başladı ve elleriyle yüzünü kapadı.

“Bunu hatırlamaman gerekiyordu...”

Ama hatırlıyordum. Bana tekrar unutturması gerekiyordu.

ZORLU MESELELER

Babam intihar ettikten sonra sık sık gördüğüm kâbusla uyandım. Banyoda çırlıçplak soyunurken bana ibne diye bağıyor ve uğruna yaşamaya değmediğimi söylüyordu. Küvetin suyunu açıyor ve bileklerini kesmeden önce içine giriyordu. Sonra kırmızılıkta boğulmaya başlıyordum. Tahmin edilenin aksine boğulmaya başladığımda uyanmıyordum. Adil olmayan bir süre boyunca boğuluyordum, benden nefret etmesine neden olan suçu işlemeyi asla tercih etmediğimi düşünüyordum. Sadece işlemiştim.

Olduğum kişiydim.

“Yine mi kâbus gördün?” diye sordu annem.

Evet anlamında başımı salladım.

Kahvaltımı ettim, doktorlarla kendimi nasıl hissettiğimi konuştum (“bok gibi”) ve Brendan’ın özür dilediği tüm mesajları okudum. Cevap vermedim. Birkaç saat sonra Evangeline ziyaretçilerim olduğunu söyledi. Thomas ve Genevieve. Birlikte gelmişlerdi. Çarpışmasını istemediğim iki dünya daha.

Annem onları içeri alıp bizi yalnız bıraktı.

Onları gördüğüme sevinmeliydim, onların da beni sağ gördüğüne sevinmesi gerekiyordu ama hiçbirimiz gülümsemiyorduk. “Daha iyi görüldüğün günler oldu,” dedi Thomas en sonunda. Gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuştu. Onun da iyi görüldüğü söylenemezdi. Onunla ilk kez karşılaşılıyor olsaydım, on yedi değil yirmi iki yaşında olduğunu düşünürdüm. “Homoluk yok,” dedi bana hiç bakmadan. “Komik değildi. Pardon.”

“Sorun değil,” dedim. Genevieve’in yatağın kenarına parmaklarını vururken çıkardığı ses dışında odaya sessizlik çöktü. “Geldiğiniz için teşekkürler.”

“Uyandığın için teşekkürler,” dedi Thomas yine bana bakmadan.

En azından gelmişti. Collin olanları duymuş muydu bilmiyordum. Duymuş olsa bile, umursayacağından emin değildim. Esas umursadığım kişi karşımda durduğu halde, keşke ben de onu umursamasaydım. Bunun doğru olup olmadığından bile emin değildim. İçinde bulunduğum durum baştan sona saçmaydı.

“Çatlak Ben tutuklandı,” dedi Genevieve. “Bebek Freddy’nin annesi Elsie’ye şehir dışındaki çocuk hapisanesine yollandığını söylemiş.”

“Güzel.”

Thomas yumruğunu avucuna vurdu. “Gözaltından çıktığında, Brendan’ı bana öğrettiğin gibi dövmek istedim ama onu görmedim. Hepsi cezalı olmalı.”

Hiç sanmıyordum. “Sorun değil,” dedim Brendan’ın çenesine kendim bir yumruk indirmeyi isteyerek.

Yine sessizlik çöktü. İkisi kendi aralarında konuşmuşlardır diye tahmin ettim ve hem benden söz etmediklerini hem de ettiklerini umdum. Hakkımda konuşmadılarsa saçma olurdu çünkü benim sayemde tanışmışlardı ve ben olmadan birbirleri için bir şey ifade etmiyorlardı. Hakkımda konuşmuşlarsa, Genevieve’in Thomas’a, Leteo’ya gelmeme neden olan her şeyi, hatırlayamadığım

için kendim itiraf edemediklerimi anlatmadığını umdum. Bunlar benim öykülerimdi, onun değil. Thomas'ın da, onu öptüğüm ama kendisinin beni öpmediği zamanı anlatmadığını umdum.

“Seninle biraz sonra konuşsam olur mu, Genevieve?”

Yüzüne yumruk atmışım, morali bozukken kuyusunu kazmışım gibi baktı. Bana değil, Thomas'a, “Dışarıda olacağım,” deyip koluna vurdu.

Başım yine dönmeye başladı. Kapı ardından resmen çarparak kapandı ve kulaklarım çınladı.

Thomas odada volta atmaya koyuldu. Boynum acıdığı halde bakışlarımı ondan ayırmadım.

“Eee, ne var ne yok?” diye sordum.

“Duygusal şeyler ve çılgınlık,” dedi. İçimde korkunç bir şeyin yükseldiğini hissediyordum. Genevieve'den bahsetmediğini umdum. “Yaşam şemamı biraz düşündüm ve radyoda aşk bağımlılığıyla ilgili bir şey duydum. Gerçek bir şey. Âşık olmaya âşık insanlar. Sanırım ben bir aşk bağımlısıyım. Balayı dönemini atlattıktan sonra neden bir kızdan uzaklaştığımı ve yeni birini aramaya başladığımı açıklıyor. Acımasız bir döngü, Esnek.”

“Ben burada yatarken bunları mı düşündün yani?”

Oda bipleyip duran kalp monitörüm dışında sessizdi.

“Ne dememi istediğini bilmiyorum,” dedi nihayet. “Tamam. Ashında, ne dememi istediğini çok iyi biliyorum ama söyleyemem. Şu anda kiminle konuştuğumdan bile yüzde yüz emin değilim.”

“Şu anda konuştuğun Esnek, erkeklerden hoşlanmayı istemediği için bunu değiştirmeye çalışmış olan kişi,” dedim.

“Bir dakika,” dedi. “Leteo gey olduğunu sana unutturdu mu?”

“Evet. Sana öykümü anlattığımı sanıyordun... Tanrım, hatta ben bile bilmen gereken her şeyi anlattığımı sanıyordum... Ama neler çektiğime dair en ufak bir fikrin bile yok.”

Thomas oturup başını önüne eğdi. “Peki, şimdi nasılsın?”

“Bilmiyorum. Çok farklı şeyler isteyen iki kişi gibiyim ama tüm bu kafa karışıklığıyla bile kim olduğundan gayet eminim ve olmadığın kişi beni öldürüyor.”

Neredeyse bana bakacak gibi oldu ama başını yine eğdi. “Ne yapacağımı bilemiyorum. Özür mü dileysem, mahallene gidip o çocuklarla kavga mı etsem yoksa burada kalıp kim olduğunu anlamaya ya da ben ortalıkta olmayınca daha iyiye gidip gitmediğini izlemeye mi çalışsam? Bilmiyorum. Sen ne istiyorsun?”

“Seni,” dedim. Bunu gerçekten söyledim çünkü heteroseksüel olduğumda Genevieve’i istediğim gibi, aylar önce Collin’i istediğim gibi istiyordum onu. Aradaki tek fark, onu diğerlerinden daha fazla istememdi. Hayır, ona daha fazla ihtiyaç duymamdı. “Buna henüz hazır değilsen, sanırım bu hisleri unutmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Tamam.” Ayağa kalktı ve yatakta duran elime yumruğunu hafifçe vurdu. En sonunda bana baktı... Onu da en az kendimi cezalandırdığım kadar cezalandırdığımı anladım. “Sen burada baygın yatarken, sadece hem kendime teşhis koymaya hem de dikkatimi başka yere vermeye çalışıyordum çünkü bir daha hiç kendine gelmeyeceğini ve iyi olmayacağını düşünmek beni bitirdi. Seni özledim. Umarım bunu söylemem de bir sakınca yoktur.”

Sonra gitti ve kendimi evrenin en önde gelen salağı gibi hissettirdi.

ÇIKMAZ SOKAK

Genevieve içeri girince yatağa oturdu ve son görüşmemizde ayrılmamışız gibi elimi tuttu. Bana nasıl hissettiğimi sordu. Hâlâ Thomas'ın hayatımdan çekip gitmesiyle boğuştuğum halde iyi olduğumu söyledim çünkü bunu onunla paylaşmanın ağır olacağını düşündüm.

“Maavi duvar hoşuna gitti mi?” diye sordu. “Kendine geldiğinde bu renk duvarları olan bir odanın seni rahatlatacağını söylemiştim.”

Tabii ki söylemişti. Sızlayan kollarımı kaldırdım. Bana sarıldı ve yüzünü benimkine dayadı. “Sana biraz üstü kapalı bir biçimde erkeklerden hoşlandığımı ama sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Ondan önce de dünyanın en kötü insanı olduğum, seni kullandığım zamanı hatırlıyor musun?”

Genevieve kalkıp beni susturdu. “Hayır, sus. Aklın karışmıştı ve endişelenmekte haklıydın. Burada olman bunu kanıtıyor.” Başını eğdi. “Bana gelince, senden uzaklaşmalıyım. Sırf Leteo beyninle oynadığı için bana ait olduğunu bildiğim zaman bile yanında kaldım. Yanlıştı.”

“Ayrıldığımız için üzgünüm.”

Biraz ağladı. “Benim için doğru insan değilsin, Aaron. Çıkmaz bir sokaktı ve ben sürekli ilerlemeye çalıştım.”

Dahası benim yüzümden yıkılmıştık. “Bir konuda bana dürüst bir cevap verebilir misin? Thomas’a bu işlemi neden yaptırdığımı söylemedin, değil mi?”

“Ona senin söylemiş olabileceğini düşündüm. İşlemin ben New Orleans’tayken çözülmeye başlamış olabileceğini sandım çünkü geri döndüğümde çok yakınlaşmıştınız. Ama sonra onun hiçbir şey bilmediğini fark ettim. Asla sırlarımı ifşa etmem, Aaron. Benden gizlediğini bildiklerimi bile.”

Onu aldatmakla kalmamış hiç hak etmemiştim de. “Benden nefret etmiyor musun yani?”

“Tabii ki senden nefret etmiyorum ama arkadaşın olarak sana başka bir konuda dürüst olmam gerek. Thomas hakkında.” Genevieve duraksadı ve kalp monitörünün biplemesi birkaç saniyeliğine hızlandı. “Seni beklediğim gibi onu bekleyeceğinden endişeliyim. Sanırım seni sevmeyeceğini ne kadar çabuk anlarsan, o kadar mutlu olacaksın.”

“Bir dakika. Senden hoşlandığını mı düşünüyorsun?”

“Sana böyle bir şey olmadığını daha önce söyledim ya! Neden aynı şeyi tekrar soruyorsun?” Genevieve başını yana eğip benimle dalga geçmiş gibi baktı. “İyi misin?” Elini uzatıp omzumu tuttu. Thomas’ın arkama geçip beni bir yere yönlendirdiği, Collin’le birbirimize kasıtlı olarak çarptığımız anlarla ilgili görüntüler görüyordum. “Aaron, Evangeline’i çağırayım mı?” Gözleri dolmaya başladı.

“Hayır, iyiyim. Dalmışım,” dedim biraz zor nefes aldığımı fark ederek. “Bak, inan bana. Thomas heteroseksüel değil. Onu tanıyorum.”

“Kimse onu çok iyi tanımıyor,” dedi Genevieve.

Bu konuda bilmişlik taslamadığını biliyordum ama kimsenin benden daha iyi tanımadığı birisi hakkında o kadar kesin konuşması hoşuma gitmememişti. “Gen, seni sevmeyecek erkeklere kapılan kişi sensin, ben değilim.”

“Dur bakalım.” Ayağa kalkıp bana yumruk atacakmış gibi baktı. “Sana şunu söyleyeyim, yanlış şey için özür diledin, Aaron. Benimle neden çıktığını anladım. Buna izin vermemem gerektiği halde izin verdim ama bu benden gizli gizli Collin’le görüşmüş olmanı affettirmez. Kendimi bir hiç gibi hissettirdin. Sırf hoşlanmadığın için geçmişİ görmezden gelmeye devam edemezsin.”

Nefes alıp verişim hızlandı ve düzensizleşti. Öfkelendim. “Haklısın. Heteroseksüel olmadığım için özür dilerim. Gerçek hisler besleyebileceğim birisinin peşinden gittiğim için özür dilerim. Yabancılar beni ölesiye dövmesin diye gizlenmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Son olarak geçmişim artık içinde yaşamayacağım kadar korkunç hale geldiği için özür dilerim. Ama geçmişİ unut, tamam mı? *Geçmişimizi* unut.”

Genevieve ağlamadı, hareket çekmedi, bana yumruk atmadı. Arkasını döndüğü gibi kapıya gitti. Kapı kolunu tutarken kolu titredi. Benim için özel olarak istediği mavi duvarlara baktı. “Tüm bu kötü şeyler olurken, seninle birlikte ağladığımı unutuyorsun,” dedi.

Daha fazlasını söylemek istediğini hissettim ama kapı kolunu çevirip dışarı çıkacak gücü toplarladı. Kapı kapandığı anda onu bir daha göremeyeceğime dair bir korku kapladı içimi.

TERAPİLEYİN BENİ

Evangeline'le terapi seansım başlamak üzereydi. Son seansın üzerinden biraz zaman geçmişti.

Bu ofise ilk geldiğimde, bir anı değiştirme işleminin mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Evangeline'le tanıştıktan sonra bile beni geri çevireceğine emindim çünkü Leteo'dan ne isteyeceğini bile bilmeyen bir çocuktum. Ama sohbet ettikçe, sorunlarımın çok daha derinlere indiğini anladım. Her şey bir noktaları birleştirme oyununda olduğu gibi bir araya geldi ve ortaya onu bekleyen imkânsızlıkları anlayan bir çocuk çıktı.

Aylar sonra üzerinde tablet duran bir masa, daha önce dikkatlice okumaya tenezzül etmediğim sertifikalar ve işleme neden tekrar ihtiyaç duyduğumu anlatmamı bekleyen proje mimarımın bulunduğu beyaz duvarlı ofisteyim.

Evangeline kesinlikle çok iyi rol yapmıştı. Onun bir Leteo uzmanı olduğundan asla şüphelenmemiştim. Hayatımda onu bir tek annem, Eric ve Genevieve tanıyordu. Brendan ve mahalledeki diğer çocuklar küçüklüğümde bir bakıcım olduğunu hatırlamıyorlardı ama bunu Aile Günü'nde sorgulamamışlardı. Kim birinin bana

yaklaşabilmek için anılarımı değiştirdiğinden şüphelenirdi ki? Şimdi düşününce annemin beni postaneye yolladığında Evangeline'in de orada olmasının bir tesadüf olmadığını anlıyordum. Evangeline bana Leteo'ya kadar eşlik ettiğinde ve "Hunter Üniversitesi'nin Felsefe Bölümü"nde çalışan kadınla konuşmaya gittiğinde, muhtemelen ya bir iş arkadaşıyla ya da bir hastasıyla konuşmuştu.

Bilgilendirmede çalışan Hannah'yı bile hatırlıyordum. Bu gösterinin unutulabilir çeşitlilikte tekrarı kapsadığını umuyordum.

Evangeline hiç şüphesiz ruh halimi anlayabilmek için havadan sudan konuşarak beni rahatlatmaya çalıştı. Ben de ona doğrudan, "Şu anda yüz ayrı şey hissediyorum," dedim. "İhanete uğramış. Hayal kırıklığına uğramış. Suçlu. Çaresiz. Devam edeyim mi?"

"Sadece dördünü söyledin. Diğer doksan altısını da anlat."

"Pişmanlık. Aşk. Öfke. Hüzün. İnan bana, daha çok var."

"Sana inanıyorum, evlat."

Parmaklarımı teker teker çılattım ve avucumu kaşıdım. "Beni iyileştirebilirsin."

Başını salladı. "İşlem için onay imzasını ben atamam. Son birkaç aydır neler olup bittiğine bakalım. Sana heteroseksüel olseydın hayatının nasıl olabileceğini şöyle bir gösterdik. Gerçek kişiliğin dikişlerimizin arasından fırladı. Bundan daha fazla ayrıntıya giremem ama benzeri bir işlemden geçmiş olan birçok diğer müşterimiz aynı kaldılar. Bu durumda gey olmak mı hataya sebep oldu?"

Cevabı biliyordum ama bir şey demedim.

Zihnimdeki seslerin yeniden yükselmesi gerekiyordu ki reddedilmeyle ve kalp kırıklığıyla ilgili tüm anıları bastırsın. Leteo'nun beceriksizliği yüzünden geride kalmış çok şey vardı ama sırf kendini iyi hissetsin diye ona ne kadar mutlu olduğumu mu söylememi istiyordu? Hayır. Hayır, bunu yapmayacaktım. Hayır, mutlu değildim. Elbette mutlu olduğumu düşünmüştüm ama

mutluluğu yanlış kişide bulmuştum ve bu sayılmazdı. Collin’le de, Genevieve’le de, Thomas’la da sayılmazdı.

“Bunu atlatamayacağım,” dedim. “İlk seferinde yaşadıklarımın benim için ne kadar zor olduğunu anlamıştın ama şu anda üstümde fazladan bir yük taşıyorum. Bunu nasıl olur da kimse anlamaz?”

“Aaron, dediğim gibi bunun onayı bana bağlı değil. Taşıdığın anıların acı verdiğini kabul ediyorum. Özellikle de senin yaşında senin geçmişine sahip birine...” Bakışları bileğimdeki gülümseyen yüz izine kaydı. “Birlikte geldiğimiz gün, Hannah sana 12 Ağustos için bir randevu ayarladı. Bu randevu bir ilk görüşme olacaktı ama annen işlem için onay imzasını atarsa, gereğini yapacağız...” Beni ilk seferinde nasıl vazgeçiremediğinden söz etmeye başladı ama onu dinlemiyordum.

12 Ağustos. Doğum gününden iki gün önce.

O tarihe kadar dayanmaya çalışacaktım.

5

ZAMANI GERİ ALMAK

Onu görmem gerekiyordu.

Anılarımın tamamı öylesine çarpıktı ki. Babamın intiharını mümkün olduğunca aklımdan çıkarmaya çalışıyordum çünkü diğer sıkıntılarımınla birlikte bana fazlasıyla acı veriyordu.

Zamanı geri almak, olduğum kişinin cam kapılara fırlatılmadığı; onunla birlikte gülerek etrafta koşuşturduğumuz; içinde bulunduğumuz şartlara rağmen bir mutluluk şansı olan günlere dönmek istiyordum. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde telefonumu aldım ve hiç unutmamışım gibi numarasını tuşladım. Arama tuşuna bastım ama cevap vermesini beklemiyordum.

“İyisin,” dedi.

“Daha iyi günlerim oldu, Collin.”

BİR KEZ DAHA

Thomas'la Genevieve'i Leteo'nun yardımı olmadan unutmaya başladım.

Collin'le konuşmak son üç gündür iyileşme sürecimi epey kolaylaştırdı. Telefonda eski günlerden ve olaylardan kesinlikle söz etmedik. Sanırım aramızda her şeyi soğukkanlı bir şekilde, gey olmadan halletmeye çalışıyorduk. İzlediğimiz filmler gibi anlamsız şeylerden söz ediyorduk... Bu arada *Son Kovalamaca*'dan o da nefret etmişti. Ayrıca Kötü Adamlar'a devam etmem gerektiğinden söz ettik çünkü son sayı bu ay çıkacaktı ve öykü çıldırmış durumdaymış. En büyük tabuysa hamile kız arkadaşydı; Collin onu ima bile etmemişi.

En sonunda Leteo'dan taburcu olacaktım. Evangeline biraz daha test yapabilmeleri için birkaç gün daha kalmam gerektiğini düşünüyordu ama bu odada bir saat daha geçirmem gerekirse serum hortumuyla kendimi asabilirdim. (Hayır, asmazdım.) Başım dönerse, kusarsam veya bir süs balığı hafızasıyla ortalıkta dolanırsam, onu arayacağıma söz verdim.

Eve dönerken, annemle bir tek Mohad'ın dayak yediğim için işe gidememem yüzünden beni kovup kovmadığını sormak için konuştum. Ama annem onunla görüşmüştü ve Mohad beni kovmayacaktı. En azından hâlâ bir işim vardı.

Mahalleye vardığımızda biraz gerildim. Ya Brendan, Sıska Dave ve Nolan yine bana saldırırlarsa? Annem kolumu sıkıca tuttu. Onun da gergin olduğuna emindim. Bebek Freddy ile Şişko Dave'in çöp bidonlarının orada ebelemece oynadığını gördüm. Bebek Freddy beni görünce topu yere fırlatıp koşarak yanıma geldi.

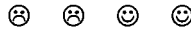
"Hayır!" diye bağırdı annem önüme geçerek. "Oğlumdan uzak durun, yoksa yemin ederim ki hepinizi hapse attırırım."

Bebek Freddy biraz geriledi. Çok utanmış görünüyordu. "Sadece iyi mi diye sormak istemiştım. Başına gelenler için çok üzgünüm, Aaron. Çok yanıltı." Annem onu bir daha tehdit edemeden gitti.

Apartmana girince, derin ve keskin bir nefes aldım. Çocukken ebelemece, ergenliğimde de insan avı oynarken, o kapılardan içeri koşardım. Komşularımız için kapıyı tutardım, onlar da anneme ne kadar iyi bir evlat yetiştirdiğini söylerdi. Artık orada bir tek kapı çerçevesi vardı. Küçük bir kız, birisi orada ölümden dönmemiş gibi bir o yana bir bu yana zıplıyordu.

Sonra kendimi bir anda annemle birlikte asansörde buldum.

Annem bir haftadır ilk kez kendi yatağına yatınca, ben de giyisilerimi değiştirdim ve Collin'le buluşmak için gizlice dışarı çıktım.

Hızla 142. Sokak'taki harap bir restoran olan Java Jack'in yerine gittim. Hiç düşünmeden, Collin'le birlikte oraya gittiğimizde oturduğumuz pencere kenarındaki masaya geçtim; insanları izleyip onlarla dalga geçmek için kusursuz bir yerdi. Collin eskiden

kahveden nefret ederdi ama artık bir erkek olduğunu ispatlamak için kahve içmeye başladığına emindim. Çok aptalcaydı ama o yönüyle benim her iki hayatımda bocaladığımdan çok daha fazla bocaladığımı biliyordum. O yüzden konuyu hiç açmayacaktım. Ayrıca kimseye bir şey çaktırmamak için geçmişimle ilgili her şeyi gizleyecektim.

Garsonu çağırdım. “Bir kahve daha alabilir miyim lütfen?”

“Hemen getiriyorum.”

Kapı açılınca yerimden fırladım. Collin değildi. Bol giysiler giymiş, sörfçüleri andıran uzun saçları olan birisiydi. Parmaklarımı şıklatıp onu değiştirecek gücüm olsaydı, ona bir beysbol tişörtü giydirip Collin’in altın renkli bukleleriyle daha uzun boylu yapmak konusunda düşünürdüm. Belki de onu Thomas’a dönüştürür, tenini o restoranın servis ettiği kahveden bir ton daha koyu yapar, bir öpücük almadan önce dokunmamam gereken sıradan ve sıkıcı kaşlarını gürleştirdim.

Bilemiyordum.

Çat, çat.

Burnumun dibinde biri parmaklarını şıklatı.

“İyi misin?” Collin sanki hiç ayrı kalmamışız gibi karşıma oturdu. “Hiç iyi görünmüyorsun.”

Şişen gözüm biraz inmişti ama hâlâ sokakta yürürken insanların dikkatini çekecek kadar kötü durumdaydı. “Evet, bir sürü yanlış yumruğa denk geldim. Sen nereden duydun?”

“Genevieve bir arkadaşına söylemiş, o da Nicole’e söyleyen bir arkadaşına söylemiş,” dedi. “Ne var ne yok?” Her zaman aynı siparişi vermezmiş, patates mücveriyle servis edilen omlet istemezmiş gibi menüyü aldı... Hakkını yememem gerek, iyi taktikti doğrusu. Dikkatini onu buraya getiren şeyden uzaklaştırmasını sağlıyordu. “Bakar mısınız? Buraya kahve alabilir miyim?”

“İki olsun!”

“Neden iki tane?” diye sordu.

“Benimkini çoktan bitirdim.”

Collin önümdeki üstünden dumanlar tüten fincanı işaret etti. Çok tuvaletim geldiği için, benimkini bitirdiğimi sanıyordum. Belki de ben düşüncelere dalmışken, garson kahvem tazelemişti.

Garson da şaşırıldı. Üstünden buharlar tüten iki fincanı getirdiğinde de biraz sinir olmuş gibiydi. “Nasıl yani? İkinci fincanı içmemişsiniz ki.”

“Şey, evet. Pardon.”

“Harika. Biraz daha kahve ziyan etmek istediğinizde yeniden yaparım.”

Collin kahvesine şeker atıp garsona, “Gerzek gibi davranma, gerzek,” dedi. Garson bir şeyler homurdanıp uzaklaştı.

Collin eskiden de Java Jack’in Yeri’nde bir aydan fazla çalışmayan salak garsonlara çıkışırdı. Gelen hesapların üstüne onu güldürmek için müstehcen bir şeyler çizmemle birlikte bir oyun başlatmıştık. Yeniden o kişi olmam soğuk ve mesafeli ama güvenli olurdu.

“Bana hayatında neler olduğunu anlatmak üzereydin,” dedi.

“Kapılardan içeri fırlatılmaktan başka yeni bir şey yok.”

Kahvesine baktı. “Tüm bunlar olurken Genevieve neredeydi?”

“Ondan vazgeçtim sayılır.” Başını kaldırdığında gözlerinin içine baktım. “Sen ve Nicole ne durumdasınız? Hamileliği nasıl gidiyor?”

Collin eliyle ağzını kapadı, çenesine biraz kahve aktı. “Şey, yirmi sekizinci haftasında.”

“Oğlan mı, kız mı?”

Cevap vermeden önce bir saniye düşündü. “Oğlan.”

Collin’in minik oğluna iyi bir baba olup olmayacağını görebilmek için elimde tam işlevli bir kristal küre olması için kusursuz bir zamandı. Sadece onu oyun oynamak için dışarı çıkarmasından

ya da hastalandığında kaşık kaşık ilaç içirmesinden bahsetmiyordum. Acaba kadınların söylediği şarkıları dinletecek mi, onu mutlu edeceği takdirde bir erkekle çıkmasına izin verecek mi diye merak ediyordum.

“Tebrikler,” dedim.

“Bunu içtenlikle söylemediğini biliyorum.”

“Hayır, bence süper,” diye yalan söyledim.

“Genevieve’le ayrılman kötü olmuş.”

“Bunu içtenlikle söylemediğini biliyorum,” dedim gülümseyerek.

O an birbirimize baktık. Tıpkı okulda koridorda birbirimizin yanından geçerken yaptığımız gibi. “Buradan gitmek ister misin?”

“Hesabı isteyelim,” dedim.

“Bir de garsonun kalemini,” dedi.

Güle oynaya Çizgi Roman Sığınağı’na giderken, garsonun kalemini mızrak fırlatan gladyatörler gibi abartılı hareketlerle birbirimize attık. Geçen sene birlikte takılmaya başladığımızdan beri hava soğuk olduğunda çizgi roman dükkânına gidiyorduk. Güzel vakit geçirdiğimiz müddetçe benim için sorun değildi. Rafların arasında birbirimize mümkün olduğunca yakın bir şekilde saatlerce oturur, okumak istediğimiz ama satın almak istemediğimiz şeylere göz atardık. Tanrım, Genevieve beni Değiş Tokuş Randevularında oraya getirdiğinde dükkânda ne kadar çok vakit geçirirdim. Gerçi Değiş Tokuş Randevularını hem ilişkimiz gergin olduğu için hem de Collin var diye uydurmuştu.

Collin çizgi romanlarla ve fantastik romanlarla ilgisi olmayan şeylerden söz ederek beni hep şaşırtırdı. Bir öğleden sonra, tam dükkândan çıkacağımızı sandığım sırada başkalarının, yaşantısıyla ilgili düşüncelerini artık umursamadığını söylemişti. Bu düşünce

gölgelerde yaşayan bir şahmeranın, güneşte yaşayan siyah bir Anka kuşu karşısında dayanabileceğinden daha fazla dayanamamıştı ama o anda buna inanmak beni mutlu etmişti. Sonra onu, sohbetlerini ve dokunuşlarını kaybetmiş, o boşluğu dolduramamıştım. Dolayısıyla boşluğun orada olduğunu bile unutmak bir sonraki en iyi ve en hüzünlü şey haline gelmişti.

Ama artık geri döndü, diye düşündüm.

Stan kapının orada bir Kaptan Amerika sakız makinesini beceriksizce monte etmeye çalışıyordu. Bize gülümsedi. “Barıştınız mı?”

Collin bana kötü bir saç kesimiyle ilgili olarak anlattığını unuttuğu öyküsünün sonunu getirdiğindeki gibi tuhaf tuhaf baktı. Ona dikkatimi vermiş, değer verildiğini hissettirmiş, her zaman da öyle davranacağıma söz vermiştim.

“Barıştık,” dedi ikimiz adına. Beni grafik romanlar kısmına götürdü.

“Bu da neydi?”

“Buraya birkaç kere sen yokken geldim. Stan sürekli Batman’imin Robin’i nerede diye sordu.”

“Saçmalık. Kesinlikle ben Batman’im.”

Collin sırtıttı. “Bir süre bahane uydurdum, hasta olduğumu ya da işte olduğumu söyledim ama en sonunda muhtemelen bir daha hiç konuşmayacağımızı kabullendim. Berbat bir histi ama seni nasıl terk ettiğimi düşününce mantıklıydı.” Parmağıyla grafik romanların sırtını okşadı. “Sana bir şey sormam gerek.”

“Sor.”

“Beni burada gördüğünde, aşırı kibar ve sahte davrandığında bunu yanındaki çocuğu etkilemek için mi yaptın? Erkek arkadaşın mıydı?”

Collin’le yaşadığım ilişkiyi unuttuğum için bu olayı da unutmuştum. Birbirinden on adım uzaklıkta iki dünya... Bunu bilen

ve etkilenen tek kişi de Collin'di. "Asla erkek arkadaşım olmadı. Seni de doğru dürüst tanıımıyordum. Leteo işlemini yaptırdığım için seni unutmıştım."

"Unuttuğuna eminim," dedi.

Bana inanmıyordu. Neden inanacaktı ki? Ama ona anlattım.

Sırtımızı bir rafa dayayıp direklerimiz birbirine değer vaziyette oturduk. İkimiz de sıkı korunan bir çöplüğü istila edip efendilerinin kesik kafasını bulan zombilerle ilgili bir grafik romanı okuyorduk. Zombilerin kafayı oradan almayı başardıkları takdirde ne yapacakları belli değildi ama yine de ilgimizi çekmedi.

"Çitlerin ardındaki gizli yerimizi hatırlıyor musun?" diye sordu durup dururken.

O Zamanı Hatırlıyor Musun? oyunu oynamıyorduk.

"Uzun süre oldu," dedim.

"Gitmek ister misin?"

Grafik romanı kapadım. Stan'e hoşça kal dedik. Giderken acaba Collin'le beni biliyor mu diye düşündüm. Bizi dışlamadığı sürece, biliyor olması fark etmezdi.

Kaşap ile çiçekçinin arasındaki yerimize doğru ilerlemeye başladık. Collin'i arkasından çite doğru ittim ama omzunu silkip elimi itti. Etrafta geylerden nefret eden tek bir kişi bile olmadığı halde, bunu sorun etmedim. O gece ölü inek kokusu çiçek kokularından daha baskındı. 16 AĞUSTOS'TA SOSYAL HİZMETLER TOPLANTISI yazan bir tabela vardı. Kim bilir neyle ilgiliydi. Ama graffitilerimizin hâlâ duvarda olduğunu görmek harikaydı.

Çitlerdeki açıklıktan geçmişin, birinci, ikinci ve üçüncü seferlerimizin anılarıyla bir nabız gibi attığı tarafa sürünerek geçtik... Anıların neyle ilgili olduğunu anlamışsınızdır. Collin yanıma gelip kemerimi açmadan önce birileri veya kafalarında kameralar olan kuşlar var mı diye etrafı kolaçan etti. Hava o kadar karanlıktı ki birisi kimsenin ruhu bile duymadan bizi öldürüp kaçabilirdi...

Cinayet kısmını değil de karanlığı tercih ediyorduk tabii. Onu kendime çekip sert bir biçimde öptüm. Nicole'ü her öptüğünde onu başka bir erkek, hatta benmişim gibi hayal ettiğine emindim. Ben de onu öperken başka birisi olduğunu hayal ediyordum. Ne acınası bir durumdu.

Bana bir prezervatif uzattı, ben de ambalajını dişlerimle yırtarak açtım.

İÇTEN KONUŞMALAR VE KALP KIRIKLIKLARI

Daha bir gün olmuştu ama aklımı yitirmemek için Collin'i görmeye can atıyordum. İki işte çalıştığını biliyordum. Hem bir İtalyan restoranında komi olarak hem de bir şarap dükkânında depo işçisi olarak çalışıyor ve pek fazla uyuyamıyordu. Ama onu kendimden uzaklaştırmam gerekse de ona ihtiyaç duyuyordum. Çirkin ve umut dolu hislerin tuhaf bir karışımıydı.

Collin'in işe gitmeden önce birkaç saat vakti oluyordu. Bu yüzden saat ikide Thomas'la birlikte trenlerin hızla geçişini izlediğimiz koşu sahasının orada buluşacaktık. Thomas'ı çimlerin üstüne uzanmış ya da tribünde oturmuş görmeyi bekliyordum ve bir yandan da nasıl hayatının mimarı olabileceğini düşünüyordum ama Thomas orada değildi. Sorun değildi, sorun değildi: Gerçek mutluluğa açılan ilk kapım olan Collin vardı. Ona yarışabilmek ve onu basket takımı seçmelerine hazırlayabilmek için orayı seçtiğimi söyledim ama yarıştığımızda çok geride kaldı. Thomas'ın da bana yetişemediği zamanı hatırladım. Ama Thomas'ın aksine

Collin ister iş olsun, ister bir hayal veya yarış, onun gibi hemen pes etmedi. Bitiş çizgisine kadar koştu, sonra da kendisini benim yanıma, çimlerin üstüne attı.

“Bunu konuşabilir miyiz?”

Sorusu beni şaşırttı. “Neyi?”

Etrafına bakındıktan sonra yara izime hafifçe vurdu. “Gerçekten de o kadar kötü müydü?”

“Evet.” Sırtüstü uzanıp gözlerim acıyana kadar güneşe baktım.

“Hayat gözüme çok uzun göründü. Gitmek istedim.”

“Benim yüzümden değildi, değil mi?” diye sordu hemen.

Çimlerin üstünde başımı salladım. “Tamamıyla senin senin suçun değildi. Birisi onu istemedi diye öfkelenmiş bir çocuk değildim.” Aslında aynen öyleydim. Aaron 2.0 olmama yol açan şeyleri unutmuş olsam bile. Hâlâ korkudan ve beni sevmeyecek birisinin yaratacağı hayal kırıklığından ötürü bir Leteo işlemi istiyordum. Dahası kalp kırıklığımı unutmak için intihar kozumu oynayacak kadar da rezildim. “Bir sürü neden vardı. Ama babam benim yüzümden hayatta olmayı reddetmişken yaşamaya çalışmak, beni bir daha hiçbir şeyin düzelmeyeceğini düşünmeme neden olacak kadar yıktı.”

“Sana çok kızmıştım, Aaron,” dedi Collin. “Nicole bana ne yapmaya çalıştığını söyledi. *Vigilante Village* oyununda bir bölümde takılıp kalmıştım ve gamepad’i televizyona fırlatmama *ramak* kalmıştı. Ama sakın kalmayı başardım çünkü bizi mahvettiğim gibi onu da mahvetmek istemedim. Her zaman ikimizin final maçı olacağını düşündüm. O kişi olamayacağımı bildiğim zaman bile.”

“Beni terk ettin.”

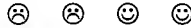
“Seni ne kadar çok özlediğimi anlamam aylar sürdü. Bir yalanı yaşadığımı biliyorum ama bu çocuğu önemsiyorum, Aaron. Oğlumu. Gey bir babası olması ona neler yaşatacak? Bazen hiç

bu tabloya dahil olmasam daha iyi olur diye düşünüyorum ama hiçbir şeyi umursamayan bir gerzek olmayı da beceremiyorum.”

Doğrudum. “Benden ne istiyorsun? Yine mi gideceksin?”

“Hiçbir şeye söz veremem,” dedi Collin. *Bana güvenme*, demek istiyordu. O da doğrudu ve bir an için elimi tuttu. “Sadece neye yapacağıma karar verdiğimde hayatta olmanı istiyorum.”

Eh, bekleyecek bir *belki* daha var demekti. Belki Collin beni terk etmez ya da ileride tekrar bulurdu. Belki Thomas bana gelirdi. Belki bir Leteo işlemi daha yaptırırdım. Tüm belkiler arasında, Collin’in beni mutlu etme ihtimali en yüksek olanıydı.

Ertesi gün koşu sahasına tekrar gittik ama bu sefer tribüne oturup son sayı bu hafta çıkmadan önce *Kötü Adamlar*’ı bir daha okuduk.

Beşinci sayıya göz attığı sırada Collin’i, annemin gey olmamı sorun etmediğini söylediğim andan beri ilk kez bu kadar mutlu gördüm. Kazandığı tüm parayı Nicole’e ve bebeğe harcıyordu. O yüzden, her sayıyı sadece dükkânda başka bir müşteri satın alacak diye hızlı hızlı okumak zorunda kalmıştı. Thor’un kendi kötü versiyonu tarafından kanlar içinde kalıp cansız bedeninin bir bara bırakıldığı yirmi dördüncü sayfaya gelince gülümsemesi silindi.

“Trende bize saldırdıkları gün,” dedi, “öleceğiz diye çok korkmuştum. Gerçekten işimizin bittiğini sandım.”

“Arkadaşlarım beni dövdüklerinde ben de öyle hissettim,” dedim.

“Neden yaptılar?”

Saat başı kendime aynı soruyu soruyordum. Nefret, cehalet, ihanete uğramışlık hissi... Bilemiyordum ama bana cephe almışlardı ve bunu geri almanın veya unutmanın bir yolu yoktu. Yine de dürüstçe cevap verdim. “Thomas’la, yani beni *Çizgi Roman*

Sığınağı'nda birlikte gördüğün çocukla olan arkadaşlığımdan hoşlanmıyorlardı. Hakkımızda yanlış bir izlenim edinmişlerdi.”

“Aranızda hiçbir şey geçti mi?”

Ona öpüştüğümüzü söylemeyecektim. “O, heteroseksüel,” dedim. Thomas öyle olduğunu iddia ediyordu, ben de onu korumak için bunu bozmuyordum. İçgüdülerim doğruysa ve bana açılsa, güvenini boşa çıkarmak istemiyordum. O benim ona olan güvene asla ihanet etmemiştir.

“Berbat bir durum,” dedi Collin. “Ama her şeyin bir nedeni vardır, değil mi?”

Neden Collin'di. Tüm yollar dönüp dolaşıp ona çıkıyordu.

Collin'in önceki gün işten önce Nicole'le bir doktor randevusu olduğu için buluşamamış ve birlikte vakit geçirememişti. Şimdi üçüncü kez koşu sahasındaydık. Tam bir tur koşmaya karar verdik ki Thomas'm tribünde Çin yemeği yediğini gördüm. Hem de Genevieve'le birlikte. Yumruk yemiş gibi hissettim. Nefes alamadım. Birisini o kadar mutlu gördüğüme ilk kez o kadar incindim.

Genevieve bir şans kurabiyesi açtı. Şöyle yazdığını umdum: YİNE KALP KIRIKLIĞI PEŞİNDESİN.

Thomas Genevieve'i oraya, düşünmek için gittiği daha kalabalık olan yerlerden birine getirmişti. Düşüncelerini onunla paylaşması fikri hiç hoşuma gitmedi. Belki onu film izlemek için çatısına götürüp gömleğini de çıkarmıştı. İş o kadar ileri gittiyse, hem Thomas hem de Genevieve yine kendilerini kandırırken içimden onlar için mutlu olmak gelmiyordu.

Kimse beni görmeden oradan uzaklaşabilmek için koşmaya başladım ama Collin bana seslenince Thomas da Genevieve de

dönüp beni gördüler. Thomas gözlerini benden ayırmadı ama Genevieve'in bakışları etrafı taradı. Collin'i görünce suratı asıldı.

Daha da hızlı koşarak oradan uzaklaştım ve sonraki sokağın köşesinden dönene kadar da durmadım.

Collin bana yetişti. Nefes nefeseydim ve tek elimi sızlayan kaburgalarıma bastırılmış, bir çöp bidonuna öğürüyordum.

"İyi misin? Suratın kıpkırmızı."

Kustuğumu görmesin diye elimle ağzımı kapadım.

"Genevieve'i arkadaşın Thomas'la birlikte gördüm. Nicole'e beni gördüğünü söylemez, değil mi?"

"Artık konuştuklarını bile sanmıyorum," diyebildim. Genevieve kendisi bir Kötü Adam'a dönüşüp onu hırpalamazsa şanslıydı. "Eve gidip dinlensem iyi olacak. Bu hafta tekrar görüşürüz, değil mi?"

"Hâlâ Thomas'tan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Ona yalan söylemek istemiyordum ama gerçek ona mal olabilir.

Collin omuzlarını silkti. "Çok kötü ama en iyisi bu sanırım. Sonra görüşürüz, Aaron."

Uzaklaştı. Ardından ona baktım. Keşke insanlar tekrar yüzümü yumruklamaya başlasa diye düşündüm. En azından yüzüme yiyeceğim bir yumruk beni vurulmaya değer kılardı. Tüm bunlar, yani Thomas'la Genevieve'in bensiz gülmeleri, Collin'in beni zerre kadar umursamaması, bana hiç kimsenin beni unutmayı umursamayacağını gösteriyordu.

Belki de Leteo ancak bu şekilde işe yarıyordur Unutulabilenler için. Kimse unutulmak istemezdi. Ama ben riski göze alacaktım.

SON DERECE UNUTULMAZ

Eric geldiğinde evde olmamaya çalışıyordum. İşlem tersine döndüğünden beri, bir tek ağabeyimle olan ilişkim değişmemişti. Benimle alay ettiği onca zamanı hatırlıyor olsam da bir şey değişmemişti; ne de olsa hep birbirimizle uğraşmıştık. Ama sanırım, bir bakıma, kesinlikle onun yanında biraz endişeliydim çünkü gey olduğumu bildiği halde, benim ağzımdam duymamıştı. Yine de dairemiz ufaktı ve annemle neredeyse her gün yüksek sesle bir işlem için daha izin vermesine yönelik tartışıyorduk.

Eric'le konuşmamak için, o uyanmadan önce erkenden Leziz Tatlar'a gittim. Mohad işe gidemediğim zaman konusunda gayet anlayışlı davranmıştı. Ama salı günü bana fazladan vardiya vermesini istedim çünkü evden çıkmam gerekiyordu. Annem sırf Mohad Brendan'ı, Sıska Dave'i ve Nolan'ı dükkândan uzak tutuyor diye ses çıkarmamıştı. Mohad bana o dışarıdayken gelirlerse polisi arayabileceğimi bile söylemişti.

Mohad'a her şeyden çok önceki gün bir müşteri varken daldığım için beni işten atmadığından minnettardım. Bir adama iki kere elli dolar üstü vermiştim. O hergele de doğal olarak parayı alıp

dükkândan çıkmıştı ama Mohad kamera görüntülerinde parayı benim almadığımı gördü... Cidden dalmıştım sanırım.

Öğleden sonrasını da aynı boktan işleri yaparak geçirdim: Kasada durdum, envanter çıkardım, arkadaşlarımdan bana neden dayak attıkları konusunda sorulan soruları geçiştirdim, yerleri süpürdüm, biraz daha kasada durdum ve daha çok soruyu geçiştirdim. Vardiyamın sonlarına doğru, Mohad benden içecek raflarının önünü paspaslamamı istedi. Hemen DİKKAT: ISLAK ZEMİN tabelasını koyup paspası kovaya batırdım ve Thomas'la Genevieve'i görünce nerdeyse kalp krizi geçirecektim. Ağır ağır yanıma geldiler.

Thomas'ın başı tıpkı Leteo'da bana bakmadığı zamanki gibi öne eğikti.

Genevieve'ininki adeta benim asla kazanamayacağım bir ödül kazanmış gibi dimdikti.

Benim başımsa değersizlikten sarhoş olmuşum gibi dönmeye başladı.

"Selam, Aaron," dedi Genevieve. "İşten sonra biraz konuşabilir miyiz?"

Thomas süt dolabına elini dayadı ve sonradan silmek zorunda kalacağım parmak izleri bıraktı.

"Burada konuşabiliriz," dedim paspas yapmaya koyularak ama Thomas'ın tıraş losyonunun kokusunu duyunca geri çekildim.

Genevieve yandaki koridora bakıp, "Annen bize Leteo'dan söz etti," dedi. "Bunu neden kendine ve seni seven herkese yeniden yaşatmak istiyorsun?"

"Asla anlayamazsın."

İçimde dönüp duran hisleri, hayatını unutup tekrar hatırlamamış, sonradan tüm anılarının iç içe geçmediği birisine anlatmak imkânsızdı. Her gün hayatımı asla düzeltmeyecekmişim gibi karmaşık geçiyor ve her şeye yeniden başlamak hayatımı sona

erdirmekten daha iyiymiş gibi geliyordu. Gömülen anıları çözülen kişiler için bir Leteo destek grubu vardı elbette. Öte yandan, başkalarının trajedilerini dinleyerek hayatıma daha da üzüntü katmaya ihtiyacım yoktu.

“Aaron, asıl sen anlamıyorsun,” dedi. “Leteo’nun bazı şeyleri düzelttiği doğru ama diğer her şeyi mahvediyor. Elimden geldiğince her adımda yanında oldum ve diğer her şeyi kendim bir araya getirdim. İstedüğün mutluluk bu değil.”

Paspası yere fırlattım. Çıkan ses Genevieve’in irkilmesine neden oldu.

“İstedğim mutluluğa sahip olamıyorum. Diğerleri yetmiyor-muş gibi neden o yükü de taşımak zorunda kalayım?” Thomas’a karşı hissettiklerim içimde her şeyden daha yüksek sesle çınlayıp duruyordu. O çınlama sona erdiğinde, tekrar ben ya da başka bir halim olabilirdim.

Thomas bana doğru bir adım attı. “Mantıklı bir çıkarımda bulunmaya çalışıyorum, Esnek. Collin denen şu çocuk... Onu Çizgi Roman Sığınağı’nda ve koşu sahasında görmüştük. Onu unuttuğun halde, yine de tanımış mıydın?”

“Onunla birlikte geçirdiğim zamanı unuttum,” dedim.

Thomas gözlerimin içine bakınca başımı çevirdim. “Bu benim için de geçerli mi? Beni hâlâ tanıyabileceğin kadar bir geçmişimiz var mı? Beni unuttur muydun?”

“Belki,” dedim keşke başka bir yerde, Eric’le evde bile olsaydım diye düşünerek. “Leteo’nun beyin planlarım ne şekilde oluşturduğunu bilmiyorum.”

Thomas burnunu çekti. Başımı kaldırdım. Gözleri kızarmış, dolmuştu. Brendan onu hırpaladığından beri ağladığını görmemiştim. “Haziranda Leteo yürüyüşüne gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Herkesin bir amaca hizmet ettiği konusunda bana hak

vermiştin. Arkadaşlığımız gerçekten şu anda o kadar değersiz mi?” diye sordu.

Ben cevap vermeyince, Genevieve’e döndü. “Gidiyorum.”

Kulağa bir davet gibi gelmedi ama Genevieve yine de onun peşinden gitmeden önce son bir kez bana baktı.

Genevieve haklıydı: Bu mutluluğu istemiyordum ama körü körüne mutluluk, yaşanabilir mutsuzluktan daha iyiydi.

Vardiyamdan sonra doğruca eve gittim, Bebek Freddy’nin takılmak için arkamdan seslenmesini duymazdan geldim. Apartmana girdiğimde, annem de bir alışveriş arabasına yüklediği giysilerle alt kattaki çamaşırhaneden çıktı. Yanma gidip arabayı aldım ve asansöre yöneldim.

“Genevieve ile Thomas uğradı,” dedim sakın sakın.

Annem rol yapamaya veya üstü kapalı konuşmaya bile çalışmadı. “Thomas da mı geldi?”

Asansör düğmesine bastım. “Evet. Gen’i sen mi yolladın?”

“Ailen dışında seni en çok seven kişi o,” dedi annem. “En büyük şansımın Gen olduğunu düşündüm.” Doğru olabilirdi ama sanırım Gen mutluluğum olmasını istediğim erkeği de yanında getirmenin daha büyük bir etki yaratacağını düşünmüştü. O kız cidden bir başkaydı. “Bu tartışmadan sıkıldım, Aaron. Bir ebeveyn olarak sana dilediğin hayatı vermenin sorumluluğum olduğunu biliyorum. Özellikle de sana kendine ait bir oda ve kendi zihninde o kadar yolunu şaşırmayan bir baba veremediğim için ama oğlumu kaybetmek istemiyorum.”

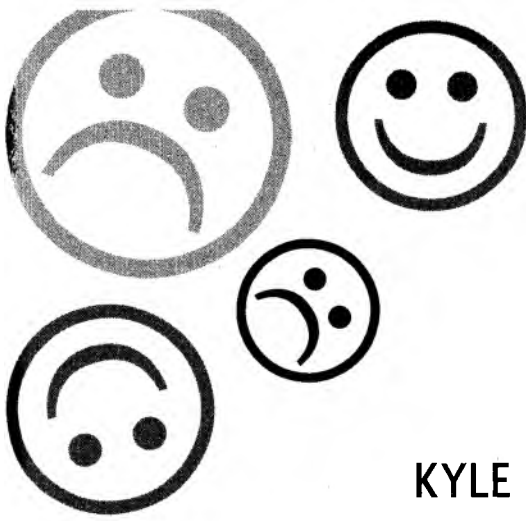
Asansör geldiği halde binmedik. “Ondan o kadar da farklı olduğumu sanmıyorum.”

“Farklısın, oğlum, farklısın. Başından geçen onca şeyi hak etmeyecek kadar iyi yürekli ve nazıksın. Eminsen, bana şu anda işlemi onayladığım için beni affedeceğine söz verersen onaylayacağım.”

Ona sarıldım, tekrar tekrar bunu istediğimi, buna *ihtiyaç* duyduğumu, onu affetmem için asla bir neden olmayacağını söyledim.

“Bir dakika,” dedi. İşte, başlamıştık. “Tek bir şartla imza atarım. Cumartesi günü Kyle’ı ve ailesini ziyaret etmeni istiyorum.”

Kyle’ı görebilecektim. Bu, yeter de artardı bile.

KYLE LAKE, TEK ÇOCUK

Ayırt edilemeyecek kadar birbirine benzeyen Kyle ve Kenneth, küçükken Mutlu Saat isimli bir oyun uydurmuşlardı. Gerçek hayatta “mutlu saat”⁶ ifadesinin ne anlam geldiğini bilmiyorlardı ama yetişkinlerden yeteri kadar duymuşlardı. Okuldan döndüklerinde, anneleriyle babaları onlardan oturup ödevlerini yapmalarını isteyince “Mutlu Saat!” diye bağırırlardı. Böylelikle ödevlerini yapmadan ve ev işlerine yardım etmeden önce bir saatlik bir oyun, dinlenme ve dilediklerini yapma süresi elde ederlerdi. Mutlu Saat onlar büyüdükçe değişmiş ve terapi görevi gören, yargıdan yoksun olarak serbestçe konuştukları bir saate dönüşmüştü.

Kyle şimdi kiminle dertleşiyor?

Annem epey gidip geldi ama en sonunda Evangeline’le birlikte bu görüşmenin gerçekleşmesini sağladı. Annemin bir izin dilekçesi, bir gizlilik formu ve birkaç diğer belgeyi imzalayıp Lake

6 (İng.) İçkili yerlerin özellikle öğleden sonraları fiyatlarında indirim yaptığı saat. (ç. n.)

ailesinin adresini benden başkasına ifşa etmeyeceğine taahhüt vermesi gerekti.

Bu sözü tutmamanın cezası nedir bilmiyordum ama mahallenin tamamını Simpson Caddesi'ndeki tren istasyonunun sağında kalan 174. Sokak'a yollamasının cidden boktan olabileceğini düşünüyordum. Sanırım işlem sonrası ev kirasına ayıracak fazla paraları kalmamıştı; yoksa başladıkları yerden sadece otuz sokak ve birkaç cadde öteye değil, Queens'in en uç köşesine kaçarlardı.

Kapısında KAPALI tabelası asılı olan bir video kiralama dükkânının hemen yanındaki apartmana vardığımda dizlerim titriyordu. Diafon düğmesine bastım.

"Kim o?" diye sordu Bayan Lake.

"Aaron," dedim.

Bir şey demeden kapıyı açtılar. Doğrudan 1E dairesine gidip kapıyı iki kere tıklattım. İlk isimlerini hatırlamadığım Bay ve Bayan Lake kapıyı açtıklarında şaşırmış gibiydiler; hiç şüphesiz yüzümdeki yaralar yüzündendi. Onları çok az düşündüğüm halde tekrar gördüğüme sevinmeme şaşırdım. Ama artık onlarda kaldığımda Bayan Lake'in bizimle video oyunları oynadığını, Bay Lake'in bizimle birlikte Bronx Hayvanat Bahçesi'ndeki okul gezilerine eşlik edip bize gizli gizli şekerleme verdiğini hatırlıyordum. İkisine birden sarıldım.

Beni içeri aldılar. Arkadaşlarımla büyüdüğü daireden son derece farklı bir yer görmek beni üzdü: Duvarlar koyu turuncu değil, bejdi; pencereler bir hapisane hücresininkiler gibi parmaklıklıydı; oturma odasındaki televizyon Bay Lake'in önceki sene bir çekilişten kazandığı düz ekran televizyon değil, kocaman bir şeydi. Oyun konsolları hâlâ oradaydı ama Kenneth'm yarışma ve futbol oyunları görünürde yoktu. Kyle'ın Kenneth'a onuncu yaş günlerinde aldığı kedi biçimli saat önceki dairelerinde olduğu gibi duvara asılmamıştı. İçerisi adeta Kenneth hiç var olmamış gibiydi.

“Biraz buzlu çay ister misin?” diye sordu Bay Lake.

“Sadece su, lütfen.” Buzlu çay bana başka bir anımı hatırlatıyordu: Lake’lerin eski dairesindeki cumartesi sabahlarını. Mısır gevreğimizi buzlu çayla yiyorduk çünkü hiçbirimiz sütü sevmiyorduk.

Bayan Lake bana suyumı getirdi ve ikisi de karşıma oturdular.

“Nasılsınız?” diye sordum.

“Doğruyu mu söyleyeyim?” dedi Bay Lake.

Pişman olacağımı bile bile evet anlamında başımı salladım.

“Her gün içimiz yanıyor,” diye araya girdi Bayan Lake. “Unutmak diye bir şey söz konusu değil. Kyle’ı görüyoruz, sonra ağabeyi Kenneth’in peşinden içeri gireceğini düşünüyoruz. Hâlâ bazı sabahlar Kyle’dan kardeşini uyandırmasını isteyecek oluyorum. On ay geçmiş olmasının veya yeni bir dairede oturmamızın bir önemi yok. Oğullarımdan birini kaybettiğime asla inanamayacağım.”

Bay Lake konuşmuyordu. Eskiden Kyle’ın aslında sadece Kenneth’in ters gitmiş bir alternatif evren versiyonu olduğuna dair espriler yapardı.

“Kenneth’in birisine ona Kenny diye hitap ettiğinde öfkelenişini özlüyorum,” dedim. Bunlar ağzımdan çıkar çıkmaz da keşke geri alsaydım diye düşündüm. Bir öykü paylaşmam istenmemişti ama duramadım. Bir anda Kenneth’la ilgili daha bir sürü şey anlatmaya başladım. İnsanların Kyle ile onu ayırt edebilmesi için gözlük almak uğruna göz muayenesinde numara yapması gibi. Cadılar Bayramı’nda stormtrooper gibi giyinmeleri gibi. Müzik odasında Brendan esrarlı sigara sararken, Kenneth’in klarnet çalabildiğini fark etmesi gibi... Klarnetin bir yabancının ellerinde değil de, hâlâ bu sahte evde olduğunu umdum. Nefes almak için durduğumda, Lakeler ağlıyordu.

“Özür dilerim,” dedim.

“Özür dileme... Aaron, teşekkür ederiz,” dedi Bay Lake elinde kalan su bardağına bakarak. “Artık oğlumuzdan hiç söz edemiyoruz. Birisinin... Onu bu kadar güzel hatırladığını duymak bize hayat katıyor. Beni daha az deli ve bu ikinci oğlu kendim uydurmamışım gibi hissettiriyor.”

“Nasıl yapıyorsunuz? Kyle’in işlemini kendinize de yaptırmak için Leteo’nun kapılarını yumruklamamayı nasıl başarıyorsunuz?”

“Varlığına bu şekilde saygısızlık edemeyiz,” dedi Bayan Lake. “Bazı aileler yaptılar ve bu kalbimi on kat daha fazla paramparça ediyor. Hayatına devam etmemiz gerekti ama bunu yaparken oğlumuz hayatını yaşanmamış kabul etmemeyi seçtik.”

Bay Lake mikrodalganın üstünde duran saate baktı. “Kyle birazdan gelir, Clara. Aaron’a her şeyi anlatmalıyız.” Bana Kyle’in neden taşındıklarını düşündüğünü anlattılar. Çatlak Ben’le birçok kez kavga etmişti; onlar taşındıktan sonra da o psikopatın değiştiği söylenemezdi. Kavgalar okul otobüsünde tokat atıp başın arkasına vurmaktan, okuldaki dolapların içine itmeye, en sonunda da resmen yumruk yumruğa dövüşmeye dönüşmüştü. Evangelin’in olmadığını biliyordum ama Kyle’in beyin planını her kim hazırladıysa onun mahallemize geri gelmesini engelleyecek son derece inanılır bir senaryo oluşturmak için en gerçek duyguları kullanmıştı. Kyle artık bir berber çırağı ve Bayan Lake’in hep yanında olacağını umduğu bir kızın erkek arkadaşı olarak yeni hayatını kabul etmişti.

Diyafon çaldı.

“Anahtarlarını hep unutuyor,” dedi Bayan Lake. “Neden gidip odasında beklemiyorsun? Onu içeri yollarız.”

Kyle’in odasına gittim. Bay Lake hepimizin bildiği, insanın içini acıtan bir hatırlatma yaptı: “Aaron? Kenneth’tan söz etmek yok...”

Beni göremediği halde tamam der gibi başımı salladım. Kyle’in odasında değişmemiş bir şey varsa, o da bütün hafta giyilmiş

çorapların ve iç çamaşırlarının kokusuydu. Kenneth pek çamaşır yıkama hayranı sayılmazdı ve ikisi Bayan Lake pes edip de çamaşırlarını makineye atana kadar bu işi ertelerlerdi. Ama artık odasındaki çift kişilik yatak ve onunla görüşmediğim zamanlarda alınmış eşyalar gibi her şey farklıydı. Eski ranza gitmişti.

Kapı açıldı. Her şeyden habersiz “tek çocuk” Kyle içeri girip bana güldü. “Suratın dağılmış, Aaron.”

Birbirimize sarıldığımız, yumruk tokuşturduğumuz veya nasılsın deyip hatır sorduğumuz bir an yaşamadık. Hiç ayrılmamış gibiydik.

“Çatlak Ben’den ben de nasibimi aldım,” dedim ağzımdan çıkan sözcüklere dikkat ederek. Konuşurken bir mayın tarlasında yürüyordum. Kyle’a Çatlak Ben’in hapiste olduğunu söylemek istedim ama o zaman mahalleye gitmesinin güvenli olduğunu düşünebilirdi. Birisi sırf gıcıklık olsun diye ona bir Leteo işlemi geçirdiğini söyler ve koruma altına alınan anılarını serbest bırakırsa ne olurdu? “Neden taşındığınızı anladım.”

Kyle duvara yaslandı; yukarıda kalan boşluğa bir harita asılmıştı. “Kendimi riske atmaya devam edemezdim. Neyse ki kira anlaşmamız zaten sona ermişti. Oradan ayrılıp yepyeni bir başlangıç yapabildik. Daha boktan bir mahalle ama çok iyi insanlar yaşıyor.”

“Bir kız arkadaşın olduğunu duydum,” dedim şifonyerinin üstündeki topu. Topu ona fırlattım. “Başını kim bağladı bakayım?”

Top aramızda gidip gelirken, bana erkek kardeşini berbere getirdiğinde tanıştığı Çinli-Amerikan Tina’dan söz etti. Kyle Caesar’ın saçını az kalsın berbat edecekmiş. Ustası da iş yüzünden dalgın olduğunu sanmış ama aslında Tina yüzünden dikkati dağılmış. Konuyla ilgilenmiş gibi yaptım ama bana, “Genevieve nasıl?” diye sorana kadar onu dinleyemedim.

“Ayrıldık.” Thomas’ın Sara’dan ayrıldığında bana söyledikleri aklıma geldi. “Artık birbirimiz için uygun değildik.”

“Kahretsin, dostum. Yeni adaylar var mı?”

“Hayır,” diye yalan söyledim.

Kyle’a açılmak isterdim ama ondan beni yargılamayacağı bir Mutlu Saat istesem, neden söz ettiğimi kesinlikle anlamayacaktı. Değişmişti; hayır, aslında olgunlaşmamıştı ama aslında *değiştirilmişti*. Belki de bu yeni Kyle A Tarafı’ndan rahatsız olmazdı. Belki de huzursuz olurdu. Eskiden karşımdaki kişiyi tanıyordum. İçimden onu geri getirmek, çözmek geçti çünkü Kenneth’in ölmesine o neden olmuştu ve bununla yaşaması gerekiyordu. Kenneth’ın nasıl ellerinin üstünde yürüyebildiğini, her zaman abur cubur yediği halde nasıl tek bir çürük dişi bile olmadığını, hepimizi çileden çıkarmak için nasıl güle oynaya komşularının ziline basıp kaçtığını bilmeliydi.

İkiz kardeşi Kenneth’in var olduğunu bilmeliydi. Ama bunun kararını ben veremezdim.

Kyle’m düş alması ve Tina’yla buluşması gereken saat gelene kadar oturdum. Artık kız arkadaşını ön planda tutması hoşuma gitti. Yakında tekrar ziyaretine geleceğime söz verdim. O da mahalledekilere selam söylememi istedi. Sessizce, *Unutma*, diye yalvaran Bay ve Bayan Lake’e tekrar sarıldım.

10

LETEO: İKİNCİ DENEME

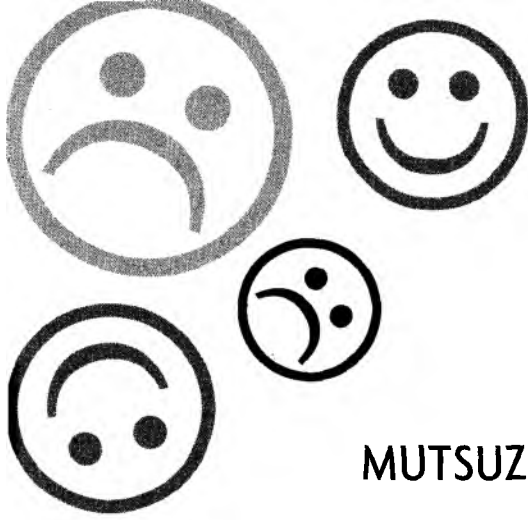
İşlem günüm gelmişti. Leteo Enstitüsü'nün köşesinde duruyordum.

Anılar: Bazıları bir yumruk gibi iner, bazılarıysa sizi ileriye götürür; bazıları sonsuza dek sizinle kalır, diğerlerini kendiniz unutursunuz. Kötü zamanların üstünüze mermi gibi geldiği bir savaş alanında kalmadığınız takdirde hangilerini hatırlayacağınızı asla bilemezsiniz. Ama şanslıysanız, sizi koruyacak fazlasıyla iyi gününüz olur.

Gey olmak hiçbir zaman sorun olmamıştı. Tüm sorunlar ondan kaynaklandığı için öyle anlaşılmıştı: Babamın intiharı, Collin'in beni terk etmesi, trende dövülmemiz ve gelecekte beni bekleyen onca belirsizlik. Sorun hayatımı unuttuğum için işin aslını bilmiyor olmamdı. Artık unutamayacağımı biliyordum.

Kolay bir hayat olmayacaktı ama zorlukları aşacaktım. Thomas bana bu konuda yardım ettiğini bile bilmiyordu... Ben bile yeniden kendim olabilmek için onun yönlendirmesine ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum. Hayatında hiçbir yönü olmayan çocuk bana unutamayacağım bir ders vermişti: İzin verdiğiniz takdirde, mutluluk yeniden hayatınıza girerdi.

Gözlerimi yumdum ve Thomas'ın bana öğrettiği gibi her şeyden uzaklaşarak altmışa kadar saydım. Gözlerimi tekrar açıp sırtımı Leteo'ya döndüm ve eve gittim. Annem ile ağabeyime bir özür borçluydum.

MUTSUZ DOĞUM GÜNÜM

İlk doğum gününden beri annem bana her seneki en büyük başarılarımı anlatan bir mektup yazar, bebeklik albümüme koyardı. Hatta o seneki güncel olayları hatırlayayım diye gazete kupürlerini bile eklerdi.

Mektupları on ikinci doğum günümde okumaya başlamıştım. İlk mektubun annem diplomasını alırken mezuniyet cüppesine kusmam dışında oldukça olaysız olmasına şaşırmamıştım. İkinci doğum gününden önce, ilk kez babamın evden bir hafta uzak kalıp geri döndüğü gün yürümüştüm... Daha sonradan, anneme sokakta saldırınca annem onu evden kovduğu için uzak kaldığını öğrendim. Beşinci mektupta bir zamanlar anahtarlık koleksiyonu yapmaya kafayı taktığımı öğrendim. Sekizinci mektuba iliştirilmiş benim yaptığım bir resimde annemin elini tutuyordum.

Bu mektuplar hayatımın haritasıydı. Benim için bulanık olan seneleri netleştiriyorlardı. Bunu itiraf etmek bana acı veriyordu ama o mektuplarda annem sanki bana bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi hissettiren şeyler vardı. Neden kadın pop şarkıcılarının şarkılarını söylemeye meraklı olduğumu yazmıştı? Ya

da neden Eric’le beni oyuncak almaya götürdüğünde, bir Jean Grey aksiyon figürüyle oynamak istediğim için Eric’in beni bir Mavi Power Ranger almaya ikna etmesine izin vermediğinden söz etmişti? Bunların annemin üstü kapalı bir biçimde, “Nasıl olduğunu o zaman anladım” mesajı olduğunu hissediyordum.

Sanırım eşcinsel olduğumu ilk kez Brendan’dan hoşlandığımda anlamıştım. Evet, sanırım kız şarkıları söylemek de biraz ipucu veriyordu ama herkesin olmamı istediği gibi birisi olmayabileceğimi o zaman anlamıştım. Her şeyin dönüp dolaşıp aynı yere gelmesi komikti. Birkaç sene önce annemin banyoda biriktirdiği eski dergileri atmıştım ama önce seksi tıraş losyonu modellerinin olduğu sayfaları yırtıp dürtülerimi bastırmak istediğim zamanlar için eski bir dosyanın içine tıkmıştım. Ama tüm bunlardan işlemden önce kurtulmuştum.

Henüz Eric’ten veya annemden özür dilemeye fırsat bulamamıştım ama dileyecektim. Geçen gece artık işlemi yaptırmak istemediğimi söylediğimde ikisi de çok rahatladı. Ufacık evimizin üstündeki kara bulut kalktı. Doğrudan yatmaya gittim.

O yüzden artık Leteo işlemi hiç gerçekleşmemiş gibi davranıyordum.

Eric benimle *Avengers vs. Street Fighters* oynamaya razı oldu. Annem bana bu sabah oyunu verdiğinde, diskin üstündeki çiziklerle ilgili bir şey dememiştim. Bizim için çok yüksek olan kiramızı ödeyebilsin, masamızda yemek olsun ve hatta doğum günlerinde oğullarına mutlaka hediye alabilsin diye saatlerce çalışan bir anneyi hak etmiyordum. Oyunda Eric’e yenildim çünkü ona A Tarafı’nı anlatıp kurtulmak için giderek artan isteğime dikkat çekmemek için Kara Dul yerine Kaptan Amerika’yı seçmiştim.

Gitmeden önce, ona tekrar teşekkür etmek için annemin odasına girdim. Yanında faturalar duruyordu, kucağındaysa be-

beklik albümüm vardı. Buna birlikte baktığımız bir doğum günü geleneğimiz vardı ama istediğim son şeyin eski günleri düşünmek olabileceğini fark etmişti. Beş yaşındayken *Güzel ve Çirkin*'deki Belle'in oyuncak versiyonunu tutarken çekilmiş bir fotoğrafımı gördüm.

“İlk aşkım, değil mi?”

Annem küçüklük buklelerimi okşuyormuş gibi fotoğrafı okşadı. “Onu gittiğin her yere götürüyordun.”

“Herkesine onun kız arkadaşım olduğunu söylediğimi hatırlıyorum.” Buna inandığımı da hatırlıyordum.

“Pembe Power Ranger için ondan ayrılana kadar.” Annem hafifçe gülümsedi. “Zaman kadar eski bir öykü.”

Albümün sayfalarını çevirmeye devam etti ama hayatımın bu kısımlarını hatırlayamadım. Babamın hâlâ babam olduğu zamanlarda beni omuzlarına oturttuğu; çocukken Eric'le birlikte banyo yaparken ve benim bir havluya sarınmış babamın kucığında yatarken çekilmiş fotoğraflar vardı. Bir tane daha, bir tane daha derken, tüm bu fotoğraflarda artık bulunması zor bir şey olduğunu fark ettim: Gülümsemeler. “Biraz dışarı çıkacağım.” Annem bana baktı. İyileşmek üzere olan, sarıya dönmüş çürüklerimi incelediğini biliyordum. Bazen pencereden Brendan dışarıda takılıyor mu diye bakıyodrum. Aşağıya inip onu yumruklamak istiyordum. “Kendime dikkat ederim.”

“Genevieve nasıl?”

“Mutlu,” diye yalan söyledim. Gerçekten bir yalandı çünkü insan onu sevemeyen birisiyle mutlu olamazdı.

“Bugün onunla mı buluşacaksın?”

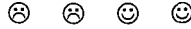
“Hayır,” dedim. Genevieve ne aramıştı ne de mesaj atmıştı.

“Thomas'ı mı göreceksin?”

Bu sorusu kalbimi deşti. O da beni aramamıştı.

“Collin’le buluşacağım.”

Ellerimi tutup başını salladı. “Tamam, oğlum. Git ve eğlen. Kendine dikkat et.” Annem bana gitmemi söylediği halde, ellerimi bir süre bırakmadı. Nihayet ellerini geri çektiğindeyse, bebeklik albümünü bir uçurumdan düşmek üzere olan birisinin kenara tutunduğu gibi tutuyordu.

Sanırım Collin ciddi ciddi doğum günümü unutmuştu. Belki de son zamanlarda çok stres altında olduğu içindi. Nicole’den habersiz boş vakitlerini benimle geçirdiği için, Nicole ona daha fazla ilgi göstermesini istiyordu. Collin’in diğer şikâyetleri kız arkadaşının buz küpü aşması gibi ufak tefek şeylerdi. Buzları gıcırdatarak yemesi Collin’i sinir ediyordu.

Ama dırdırları umurumda değildi çünkü Nicole’ü hamile bırakan kendisiydi... Tamam, ödleğ gibi davrandığımız için biraz benim payım da olabilir ama Nicole’un ona âşık olmasına izin verdiği için yüzde yüz Collin hatalıydı.

Onun neden Nicole’den “hoşlandığını” hiç anlamamıştım. Nicole’e yanlış mercekten baktığımı söyleyebilirsiniz ama onun size günün her saati mutlu yaşlar dileyen ve istediğinizi bile fark etmediğiniz hediyeleri alan düşünceli bir kız olduğunu biliyordum. Bunu biliyordum çünkü ben de pislüğün tekiydim. Ben de Genevieve’in bana âşık olmasına izin vermiştim. Ama bu da Thomas’ın pislüğün teki olduğunu gösterirdi çünkü o da benim ona âşık olmama izin vermişti... Evet, kesinlikle ona âşık olmama izin vermiş ve sonra dağılan parçalarımı toplamaya tenezzül etmemişti.

Ama artık Collin yanımdaydı. Yalnızlığın açtığı delikleri doldurmak için onu sevdiğimi hiç yüzüne söylememiştim. Peşinden

gitmemi söylediğinde, bana bir sürpriz yapacağını sandım ama çitin arkasındaki gizli yerimize gittik. Hızla seviştik ve Collin bileklerine inmiş pantolonunu yukarı çekip sırtıma hafifçe vurduktan sonra bana mutlu yıllar demeden işe gitti.

Thomas'ı belki dışarıda veya penceresinden dışarı bakarken görürüm diye yolu uzatıp evinin önünden geçtim. Evet, onu Genevieve'le el ele yukarıya çıkarken görebilirdim; kendisini heteroseksüel hissetmek için onunla seks de yapabilirdi. Ama o acıya Collin'den alışkındım ve Thomas'ı en azından bir dakika görmek istiyordum.

Sokağın karşısında Siska Dave'i gördüm. Beni gördüğünce, trafik lambası yayalar için yeşil yandığı halde karşıya geçmedi. Artık Çatlak Ben yanında olmadığı için bir şey yapmaya çekiniyordu.

Apartman yönetimi nihayet giriş kapısını kontrplakla kaplamıştı. Posta kutumuza baktım. Demans hastası olan seksen yaşındaki büyük teyzemden iki doğum günü kartı gelmişti. İki kart yollamasına doğum günüm olduğunu hatırlaması kadar şaşırmadım. Asansöre doğru yürüdüm ve... Çatlak Ben'in beni az kalsın öldürdüğü günkü gibi Thomas karşıma çıkıverdi.

Duvara yaslanmış bekliyordu. Gülümsemek istedim ama o gülümsemediği için kendimi tuttum.

"İşlemi yaptırmadım," dedim.

Bir an için yüzüme baktı. Gözlerinin altındaki halkalar onu Leziz Tatlar'da gördüğüm zamankinden daha koyuydu. Sahanlığın kapısını açtı ve lacivert bir dağ bisikleti çıkardı. Ya yeni bir bisikletti ya da bisiklet yeni görününe dek cilalayıp tamir etmişti. Emin olamadım çünkü her ikisini de yapabilirdi. Destek çubuğunu indirip yanıma geldi. Hiçbir şey demeden yanımdan geçip gideceğinden korktum ama bana birden sıkıca sarıldı. Ben de ona sarıldım... Sıkıca sarıldım çünkü bu bir veda sarılması gibiydi.

O beni bırakınca, ben de onu bıraktım ama durumumuz inanılmaz derecede salakçaydı. Sonra kapiya yürüdü.

“Thomas, ben sana...”

Ne bir an için bile durdu ne de tereddüt etti. Doğruca dışarı çıkıp beni yalnız bıraktı. Kimse bana öğretmediği için bir keresinde bana sürmesini öğreteceğine söz verdiği bisikletle kaldım. Gerçi o zaman ikimiz de bunun bir yalan olduğunu bilmiyorduk: Collin denemişti ama ben becerememiştim.

En sonunda mavi renkli yepyeni bisikletimin gidonunu sımsıkı tutarak yukarı çıkacak gücü topladım. Ayaklarımın dibindeki bisikletle yatağıma yığıldım. Bugünün bir şekilde doğru olabilmesi için istediğim, hayır, *ihtiyaç* duyduğum şey onu görmektir. Ama saatler geçerken, gece yarısı olmadan Genevieve arayacak mı diye beklerken gözlerimi saatten ayırmıyordum.

Birden çok tuhaf bir şey oldu: Saat 01.16'yı gösteriyordu.

Eric uyuyordu. Yatağımın ayakucunda her zaman bıraktığım yerde bir yemek tabağı duruyordu ama ne yemek yediğimi ne de acıktığımı hatırlıyordum. Telefonumda 23.59'da Genevieve gelmiş bir mutlu yıllar mesajı var. Ona cevap vermem ve teşekkür etmem gerekirdi ama muhtemelen o da uyuyakalmıştı.

Hatırladığım son şey kendimi yatağımın üstüne atmamdı. Ondan sonrasıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Zihnim bomboştu. O kadar korktum ki ağlamaya başladım. Ama tam olarak ne zaman ağlamaya başladığımı da kestiremiyordum. 01.16'dan 01.27'ye gelen saate bakıp daha da çok ağlamaya başladım çünkü bana çok tuhaf bir şeyler oluyordu.

Eric'i omuzlarından sarsarak uyandırdım. Yüzü bir terslik olduğunu ele verene dek bana küfretti. Ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum, hatta bunun bir kâbus olmadığından bile emin değildim. Ama en sonunda, “Siktir!” dedim. “Neler oluyor?”

Bana neden söz ettiğimi sordu ama sesi çok uzaklardan geldi.

Birden yine nerede olduğumu şaşırdım. Kendimi annemin yatağının ortasında boğazımı acıtacak kadar şok ağlarken buldum. Çocukluğumda yatağının kenarında yeni aksiyon figürlerim veya kendi yatağım olsun diye dua ederdim. Sonra ağabeyim ile annemin ortasına kıvrılırdım çünkü annemin saçlarını tutmadan uyuyamazdım. Zihnim kendi kendine bir oraya bir buraya giderken, uyanmak için dua ettiğimi fark ettim.

ARTIK YARINLAR YOK

“İleriye dönük amnezi,” dedi Evangeline annem ve bana.

Muayenehanesindeydik. Saat 04.09'du. Aklımı yitirmeyeyim diye gözlerimi saatten ayırmadım ama birkaç saat önceki gibi zamanda bir çılgınca sıçrama daha olup olmadığından emin değildim.

“Yeni anıları oluşturmama durumu,” dedi. Saatin 04.13 olduğunu fark ettim.

“İleriye dönük amnezi nedir?” diye sordum. Tanıdık bir soru gibiydi. Sanırım bundan işlemden önce söz etmişti ama ne olduğunu hatırlayamıyordum.

“Yeni anıları oluşturmama durumu,” diye cevap verdi Evangeline ağlamakta olan annemle bakışıp. Annem neredeyse onun yatağına koştuğumdan beri ağlıyordu. Evangeline'i aradığında ağlıyordu. Taksiyle oraya giderken ağlıyordu. Ağlamadığı bir anı hatırlayamıyordum.

“Anlıyor musun, Aaron?” diye sordu Evangeline.

“Evet,” dedim. “Sizce başıma gelen şey bu mu? Şu anda olanları hatırlamam mı?”

“Hafızanla ilgili yakın tarihli başka sorunlar meydana geldiğini hatırlıyor musun?”

“Büyük ihtimalle unuttuğum bir şeyi hatırlamamı mı istiyorsunuz?”

“Evet. Saldırıdan beri kafamı karıştıran ama bu gece olduğu gibi seni şaşkına çeviren bir şey oldu mu?”

Düşünmek zordu. Hayır, hatırlamak zordu. Collin’le restoranda ilk kahvemi içtiğimi ve Genevieve’in Leteo’da aynı soruyu sorduğumu söylediğini hatırlayınca kendimle gurur duydum. Ona sadece bir kere Thomas’ın ondan hoşlanmadığını söylemiştim. Daha doğrusu, bir kere söylediğimi sanıyordum. Leziz Tatlar’da da dalıp gitmiştim. Kim bilir başka neler olmuştu?

“Evet,” dedim kalbimin gümbür gümbür attığını hissederek. “Bir şeyleri unuttuğumu hatırlıyorum.” Ama neyi unuttuğumu hatırlayamıyordum. “Ağlamam veya bir panik atak geçirmem gerektiğini hissediyorum.”

Annem yüzünü elleriyle örttü ve sessiz hıçkırıqlarla sarsıldı. Evangeline derin bir nefes alıp, “Geçirdin zaten,” dedi.

“Bu da ne demek? Beni nasıl düzelteceksiniz? Bir işlem daha yaparak mı?”

Evangeline bir robot gibi cevap verdi. Bir sürü seçenek vardı ama hiçbiri umut vaat etmiyordu. Durumum en deneyimli beyin cerrahları için bile hâlâ bir muammaydı çünkü kimse bugüne kadar beynin anıların depolandığı bölümünü çözememişti. Evangeline nöronlarla, sinapslarla, orta temporal loblarla ve hipokampusla ilgili bir şeyler söyledi; doktorların kullandığı tıbbi terimler oldukları halde, hepsini hafızama yerleştirmek için elimden geleni yaptım çünkü sözcüklerin o konuşurken yok olmaya başladığını hissettim. İleriye dönük amnezi durumu yaşayan kişilere yönelik tedaviler Alzheimer hastaları için kullanılanlardan farklı değildi. İlaçlar kolinerjik beyin işlevlerini artırıyordu. Psikoterapi

şart değildi; mesele beyinin işleviyle ilgiliydi. Bu da muhtemelen herkesin iyiliğine olurdu çünkü birileri bende hipnoz denemeye kalkarsa yumruğu indirirdim; ihtiyacım olan son şey başkalarının zihnimle oynamasıydı.

Evangeline şunu dediğinde, duyduklarımı unutmak istedim: “Ne yazık ki bazı durumlarda durum tersine çevrilemez.”

Sesinin yorgun olduğu dikkatimden kaçmadı; sabahın körü olduğu veya sıkıldığından değildi. Büyük ihtimalle bilmem kaçınıcı kez verdiği cevabı tekrar etmekten yorulmuştu.

“Hastalarınızın başına daha önce bu tür bir şey geldi mi?”

Evangeline başını salladı. “Evet.”

“Eee? Sonra ne oldu?”

Gözlerime baktı. “Amnezi onları kısa sürede etkiledi. Beş gün içinde.”

“Nasıl yani? Lanet olasıca bir haftadan az sürem mi var?” Kimse sözlerime dikkat etmem konusunda beni uyarmadı.

“Belki daha fazla,” dedi Evangeline o klinik ve robotumsu ses tonuyla.

Kalp atışlarım daha da hızlandı. Temel bir içgüdü olan nefes alıp vermeyi unutacağımdan korkuyordum. Bayılacak gibiydim. Sonra herhalde nasıl uyanacağımı da unutturdum. “Bundan sonra hayatım nasıl olacak peki?”

“Zor olacak ama imkânsız değil. Tüm bunlar literatürde vardı, Aaron. Genel olarak işlemiden önceki bilgilerinle baş başa kalabilirsin. Kendi şarkılarını yazan ve kısa sürede unutan bir müzisyen tanıyorum ama hâlâ çok güzel gitar çalıyor çünkü bu silmek istediği travmadan önce edindiği bir beceri.”

Ne demek istediğini anlamıştım. Öncesi. İşlemiden öncesi hem elimde kalacak olan tek şeydi hem de beni daha önce yok etmişti.

“Neden yaşamaya devam edeyim ki?”

Yüksek sesle düşündüğüm için annem bunu duyup daha da çok ağlamaya başladı. Aptallık etmişim çünkü zaten bileğimdeki gülümseyen yüz her şeyi anlatıyordu. Ama şu an tıpkı İşlemden önce olduğu gibi ölmek en kolay yol gibi görünüyordu.

Evangeline bana doğru eğildi. “Yaşayacak çok şeyin var,” diye fısıldadı.

“Ne gibi?” diye sordum. Bunun cevabını ya daha önce vermişti ve ben unutmuştum ya da artık beni ikna edecek bir cevap bulamıyordu. Uzun bir gece olacaktı. Eh, en azından onlar için uzun olacaktı. Benim için zaman su gibi akacaktı.

Saat 04.21’de “İleriye dönük amnezi nedir?” diye sordum Evangeline’e.

SADECE DÜNLER VAR

İnsanlar geçmişlerinin değerini bilmezler. Ya da belki biliyorlardır. Ama benim için geçmiş günlerim elimde kalan tek şeydi... En azından, bazıları.

Dün.

Birçok kişi bir arkadaşına sarıldığını hatırlar ama saat kaçta uyandıklarını ve öğlen ne yediklerini unuturlar. Bazıları bir önceki gece gördükleri çılgınca rüyayı anlatır ama giydikleri giysiler veya metroda okudukları kitapları hatırlamazlar. Bazıları öykülerini kendilerine saklar; geçmişte sadece kendilerinin ziyaret edebileceği bir sır olarak kalır.

Bunların hiçbirini yapmayacaktım.

Sarılabileceğim birisi kaldıysa, yarın ona sarıldığımı hatırlamayabilirdim. Öğlen ne yediğimi hatırlamayacaktım; yemek yiyip yemediğimi midemin guruldayıp guruldamayışına göre anlayabilecektim. Saat kaçta uyandığım önemli olmayacaktı çünkü her zaman uyanıyor olacaktım. Muhtemelen aynı gömlek ile pantolonu üst üste giyecektim ve herkese sürekli olarak Scorpius Hawthorne'u önerecektim çünkü yeni sözcüklerin zihnimde hiçbir ağırlığı

olmayacaktı. Kendimi bu durumdan kurtarmanın tek yolunu veda etmek olarak görüyordum.

Ben asla değişmesem de, etrafımdaki her şey ve herkes değişecekti. Kimse hangi gün olduğunu bilmeyen veya hayatlarına ayak uyduramayan birisiyle arkadaşlık etmek istemezdi. Her zaman kaybolacak, yalnız olacaktım ya da etrafımda sürekli olarak söylediklerini tekrar eden yabancılar olacaktı.

Her halükârda kaybedecektim.

Kapıyı açmayı denediğimde, zincirin takılı olduğunu fark ettim. Eskiden zinciri hiç kullanmak zorunda olmamıştık. Arkadaşlarımdan biri Çatlak Ben'in başladığı işi bitirmek için zorla evimize girer diye bile kullanmamıştık. Bunun tek anlamı dışarıya çıkıp kaybolmayayım diye beni eve kilitlemiş olmalarıydı.

Kendimi kötü hissettim ama haklıydılar. Sokağın ortasında, hatta bir araba bana çarptıktan sonra havada uçarken nerede olduğumu unutabilirdim. Öte yandan, zihnim solup giderken burada öylece oturamazdım. Hızla zinciri açtım ama Eric derhal harekete geçip beni yakaladı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi kolumu sıkıca tutarak.

“Yapmam gereken şeyler var.”

Annem odasından çıktı ama bir şey demedi.

“Ne gibi?” diye sordu Eric.

“Kendim için yapmam gereken bir şey var.”

“Hiç şaşırmadım...” Durdu ve derin bir nefes aldı. “Sesimi kesip iyi bir ağabey olacağım ve bunu hatırlamadığından emin olana dek seninle konuşmayacağım.”

Yok artık. “Siktir git. Ne diyeyksen şimdi de, amnezimin ardına gizlenme. Bana bunu borçlusun.”

“Tamam, kabul,” dedi Eric kolumu daha da sıkıca kavrayıp öfkeli bir bakış fırlatarak. “Bencilsin, Aaron. Bizleri nasıl etkileyeceğini düşünmeden hayatı kolaylaştırmak için bir hileye başvurdun. Etrafta bir zombi gibi dolanmanı izlemek zorunda kaldık. Bu boku başına kendin sardın, anladın mı?”

Ben de bakışlarımı yüzüne diktim. “Video oyunlarında kız karakterleri seçtim diye başıma ekşimek yerine kimliğime saygı gösterseydin, bunları unutmak için çaba sarf etmezdim.”

“Cinsel kimliğini hiçbir zaman umursamadım. Sadece dalga geçiyordum. Bu sorunlarla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğumu sandım. Özür dilerim!” Sözleri, *özrü* kendisi de dahil olmak üzere hepimizi geçmişe götürdü. Onu en son, babamızın başına geleni anlattığımız zaman bu kadar öfkeli görmüştüm. Şunları da söyleyince hiç şaşırmadım: “Bizi terk eden birisini memnun etmek için kendin gibi olmaktan vazgeçtin.”

“*Benim* yüzümden intihar etti. Senin yüzünden değil.”

Annem en sonunda, “Bebeğim, senin yüzünden intihar etmedi,” diye araya girdi. “Baban zor günler geçiriyordu ve...”

“Sıç! Tutuklandığında, en sonunda güvende olduğumuzu düşünmüştüm. Sonra eve geri döndü ve...” Ağlamaya başladım ama sevinç gözyaşları döküyor gibiydim çünkü yokluğunun iyi olduğunu ilk kez itiraf ediyordum.

Sözlerim onları susturdu.

Ben de sustum çünkü artık neden babamın eşyalarını attıklarını anlıyordum. Her zaman doğrusunu onlar biliyorlardı.

“Sıçtın, Aaron,” dedi Eric. Ama ses tonu yumuşamış ve bakışları değişmişti. Şefkatle bakıyordu. Anneme döndü, boştaki elinin tersini duvara vururken beni tutmaya devam etti. Babam da bir keresinde Yolanda’nın restoranından ona pizza almaya gitmedik diye duvarda bir delik açmıştı. Bunları hatırladığım için umuda benzer bir şey hissettim.

“O işleme asla onay vermemeliydin,” dedi Eric anneme.

Annem bir şeyle suçlanıyormuş gibi bir ona bir bana baktı. “Kardeşini kurtarmaya...”

“Hayır,” dedi Eric hışımla. “Bu mesele seninle ve ailenin kontrolünü yitirmenle ilgili. Aaron’a bu işlemi yaptırmazsa çaresiz durumda olacakmış gibi davrandın ama şimdi ne hale geldiğine bak!”

Kendimi Eric’in elinden kurtardım. Belki de kafayı sıyırmıştı. Belki de onun da unutmak istediği şeyler vardı. Belki de babam bize banyo yaptırdığı küvette intihar ettikten sonra, onun da zihninde ters giden bir şeyler olmuştu.

Eric’in babam gibi olmayacağını biliyordum. Bizi seviyordu. Ona sadece annemin değil, benim de ilgi göstermem gerekirdi. Haklıydı: Sıçmıştım. Ona asla nasıl olduğunu sormamıştım.

Annem koridordaki pis aynada kendi aksini gördü. Belki de ilk kez gerçek anlamda kendisini görüyordu. Son birkaç aydır belki on, on beş kilo vermişti. Eric duvara yaslanıp yere kaydı. “Bu mesele seni kıskanmam falan değil, Aaron. Belki biraz kıskanıyordumdur. Ama onsuz daha iyi olduğumuz konusunda sana hak veriyorum.”

Eğilip elini tutmak istedim ama yapmadım.

Başını kaldırıp bana baktı.

“Zelda’nın son birkaç bölümünü geçmekte zorlandığımızı hatırlıyor musun? Harçlıklarımızı birleştirip bize yardımcı olsun diye ipuçları veren bir kılavuz satın almıştık.” Daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti. “Hile yapmadan önce yardım istemeliydin.”

Ağladığımı fark ettim. Hatırlıyordum. Bazen acı o kadar başa çıkılmaz bir hal alıyordu ki onunla bir gün bile daha geçirmek imkânsız geliyordu. Diğer zamanlarda acı büyümenin daha zorlu tünellerinde ilerlemen için bir pusula görevi görüyordu. Ama acı mutluluğu bulmana ancak bunu hatırladığında yardım ediyordu.

“Hâlâ babama ait bir şey var mı evde?” diye sordum. Derken, elimdeki kutuyu fark ettim. Yarisına kadar bile dolu değildi; içinde sadece birkaç eski kazak ve koşu ayakkabıları vardı. Eric direnmeden benim için kapıyı açtı ve annemle birlikte koridorun sonundaki çöp atma bölmesine kadar peşimden geldi. Her ayrıntıya dikkat ettim. Bu, bir anı oluşturacaktı. Her şeye rağmen, babamın bir canavar olmadığı zamanları düşününce tereddüt ettim. Sonra kutuyu ters çevirdim ve içindeki her şey bir süre sonra sesler kesilene kadar bölmeden aşağı kaydı.

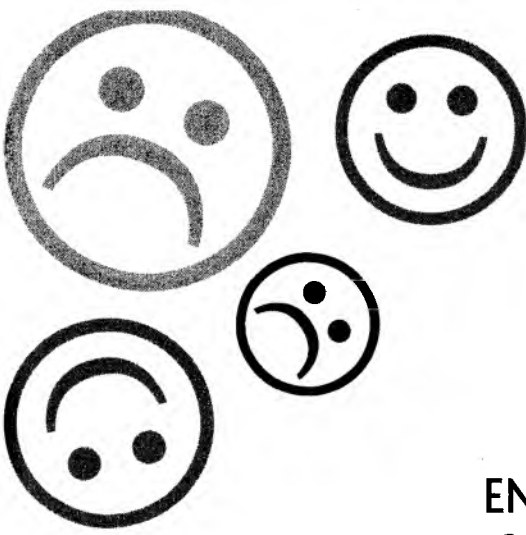
Okulda bir keresinde Çingenelerin sevdiklerine yas tutmak için karavanlarındaki tüm aynaları ihtiyaç duydukları kadar örttüklerini okumuştum. Bazen günlerce, bazen haftalarca, bazen aylarca ve nadiren de olsa senelerce. Şu anda aynaları örtmeyi tamamladık. Birlikte tüm daireyi aradık ve ona ait olan ve istemediğimiz bir şey var mı diye kontrol ettik.

Tekrar eve girdikten sonra Eric spor ayakkabılarını giydi. Bana bakmadan, “Senin için bir değeri varsa, söylediğim her şey için özür dilerim,” dedi. Ona gururunu bir kenara bıraktığı için teşekkür etmek istedim ama hemen, “Eee, nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Ne?”

“Yapman gereken bir şey olduğunu söylememiş miydin? Annem tek başına gitmene izin vermez.”

Öyle dediğimi hatırlamıyordum ama yapmam gerekenler vardı. Görmem gereken dört kişi, etmem gereken dört veda vardı. Başımı önüme eğdim ve o isimleri yapılacak işler listemden silebilmek için ağabeyimin peşimden gelmesine izin verdim.

14

EN YAKIN ARKADAŞ SAYILABİLECEK KİŞİ

Brendan'ı nerede bulacağımızı anlamamız uzun sürmedi; müşterisinin bir binaya girdiğini görmüştük. İlk olarak Brendan'ı görmek istiyordum ama sebep bana en yakın oturan kişi olması ya da en uzun süredir onu tanıyor olmam değil, verdiği zararı görmesi gerektiği idi. Tam ben de binaya girecekken, Eric beni durdurdu.

“Genevieve’le seks yapmana izin vermemeliydim,” diye fıslıladı.

Kafam o kadar karışmıştı ki neredeyse gülecektim. “Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu.”

“Gerçeği biliyordum. Onu hamile bırakmış olsaydın, suçlu ben olurum. Seni durdurmadım çünkü gey olmadığında hayatının kolaylaşacağını sandım. Birisine bilmeden umut vermek benim için önemli değildi.”

Derken Eric apartmanın girişindeki iki duvar arasında volta atmaya başladı.

“Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu,” dedim. Ama der demez de bana bunu söyleten düşünce zincirini yitirdim. “Şu an neden söz ettiğimizi bilmiyorum.”

“Sorun değil,” dedi Eric. Konuşmayı baştan anlattı. “Yine de gey olman inanılmaz. Sürekli birlikte takıldığın çocuktan gerçekten hoşlanmış olmalısın.”

İşte bu konuşmayı, beni gerdiği için *gerçekten* de unutmak istiyordum. “Bu işi çözmem gerek,” diye mırıldandım. “Beni burada bekle.”

Ona Collin’e vermek istediğim çizgi romanları uzatıp bana itiraz etmesine fırsat vermeden merdiven boşluğuna koştum. Brendan’ın veya Nate denen o kızın uzaklaştığını duymayınca koşmaya devam ettim. Köşeyi döndüğümde, Brendan öfkeli bir hayalet görmüş gibi bana baktı. Ona bir yumruk savurdum ama eğilerek sıyrıldı. Sorun değildi çünkü apış arasına atmak istediğim tekmeyle ıskalamadım.

Yere yığıldı. Nate otu alıp kaçtı. Otu çaldığı için torbacısını kaybetmişti tabii ama o gün kafası iyi olduğu müddetçe bunu umursamayacaktı.

Brendan apış arasını, erkekliğini tutarak inledi. “Bunun olacağını biliyordum.”

Haline neredeyse üzülecektim çünkü oraya tekme yemek insanın canını fena acıttırdı. Ama üzülmedim. “Siz hergeleler lanet olasıca beynimi piç ettiniz!” diye bağırdım ona tekrar saldırmaya hazır bir biçimde. “Ciddi derecede hafıza kaybı yaşıyorum ve bu boktan konuşmayı büyük olasılıkla unutacağım ama lanet olasıca en yakın arkadaşımın, benden nefret ettiği için beni az kalsın öldüreceğini kesinlikle unutmayacağım.”

Bunu kaç kere yüksek sesle ya da kendi kendime söylesem de, Brendan’ın beni öldürdüğü için hapse gidebilecek olmasını aklım almıyordu.

Belki de unutmak o kadar da kötü değildi. Kar yağdığında veya evi orada duramayacağımız kadar karışık olduğunda, bir daha o merdiven boşluğunda kâğıt oyunu oynamayacaktım. Büyükbabası yine televizyonun önünde horlamaya başladığında, ona patlamış mısır fırlatamayacaktım. Asla evinde yatıya kalmayacak, Brendan'ın prezervatiflerin büyüsunü öğrenmeden önce Simone denen kızı az kalsın hamile bırakacağı üst ranzada yatmayacaktım. Onunla asla bilgisayarının başına geçip muz dilimleyicisi ve köpek biçimli köpek düdüğü gibi çılgınca ürünler hakkında üstünkörü yorumlar yazmayacaktım. Odası ayak kokmasının diye, spor ayakkabılarını asla penceresinin dışına koymayacaktım.

“Senden nefret etmiyorum,” dedi Brendan. “Sadece neden gey olduğunu anlamıyorum.”

“Bunu değiştiremem,” dedim. Bir keresinde değiştirmiştım ama o zaman bile tam olarak başarılı olamamıştım.

Oturduğu yerde doğrulup dirseğini dizine dayadı. “Thomas denen o çocuğu bize tercih ettin. O veya bir başkası değil, bizler senin kanınız.”

“Doğru olabilir. Ama bunu asla bilemedim. Sizin yüzünüzden artık pilleri olmayan bir oyuncak gibiyim.”

“Seni kollarız, A.”

“Gey olsam bile mi?” Bunu kendim için yüksek sesle söyledim çünkü böyle olmayı kendim seçmediğim halde, çok geç olmadan kabullenmeyi seçebilirdim.

Brendan bir şey demedi. Cevabımı almış oldum. Tekrar merdivenlere yöneldim ve günün birinde Brendan'ın kendi mutlu sonunu bulmasını umdum. Akli son derece karışık, eski en iyi arkadaşım sayılabilecek Brendan için bunu gerçekten de istiyordum.

15

ERKEK GİBİ DAVRANAMAYAN ÇOCUK

Kasap ile çiçekçinin arasında kalan yolda oturup Collin'e getirdiğim çizgi romanlardan birini karıştırmayı düşünüyordum. Ona Kötü Adamlar'm son sayısını getirmiştım. Ama toplum hizmeti görevlileri Collin'le birlikte spreyci boyayla çizdiğimiz siyah mavi dünyayı boyuyorlardı.

Sonra o geldi.

"N'aber?" diye sordu Collin başını sallayıp. Muhtemelen kameralı ajanlar var mı diye etrafına baktı ve gizli yerimizde toplum hizmeti görevlilerinin olduğunu gördü. "Ne yaptıklarını sanıyor bunlar?"

"Toplum hizmeti," dedim.

"Başka nereye gidebiliriz? Prezervatif de almam gerek. Dünyada Nicole nihayet havaya girince, elimdekini kullanmak zorunda kaldım." *Onu hamile bıraktıktan sonra prezervatif kullanmaya başlaman ne iyi olmuş, Collin.*

"Prezervatife ihtiyacımız yok."

“Kullanmadan mı yapmak istiyorsun?”

“Bak, graffitimiz silindi.”

“Evet. Yazık. Siktir, son sayıyı almışsın! Haydi, gidip okuyalım.” Çizgi romanı ona verdim. Başka bir hayatta, bu süper olabilirdi. Öyküde neler olabileceğini tahmin etmeye çalıştı: “Sence kırmızı pelerinli kızıl saçlı kişi kim? Sence Suratsız Efendiler kuşatmayı yapacaklar mı? Lanet olsun, yapmaları gerek, değil mi? Tanrım, inanılmaz bir final olacak.”

Kaldırıma oturup yanıma oturmasını istedim. “Bir şeyleri mahvetmeyemeye devam edemem, Collin. Sana karşı eskisi gibi hissetmiyorum. Hem bunun anılarımın hâlâ beynimde bir yerde gizli olmasıyla da bir ilgisi yok.”

“Bir dakika, sen bu Leteo işlemini yaptırdın mı gerçekten?”

“Evet. Seninle aramızda geçen her şeyi unuttum.”

“Beni yine kafaya mı alıyorsun?”

“Almıyorum.”

“Cidden, zihninin silindiği konusunda dalga geçmiyor musun?”

“Nicole benimle birlikte olduğunu bilmiyor diye kendini kötü hissetmiyor musun?”

Ne hayır dedi ne de bunu önemsememediğini itiraf etti.

“Eh, ben kötü hissediyorum,” dedim. “Bu da bizi farklı kılıyor. Kötü birisi olduğunu düşünmüyorum. Gerçekten de günün birinde daha iyi olacağına inanıyorum ama aileni kandırmaya devam etmek istiyorsan, bu benim değil senin mutsuzluğun.”

Collin hissettiği sıkıntıyı gizlemeyi beceremeyerek omuzlarını silktilti. “Ne yani, aramızda geçenleri unutayım mı? Yarın öbür gün barışalım diye yanıma gelmeni istemiyorum.” Ayağa kalktı, bana sözlerimi geri almam için yeteri kadar vakit tanıyarak volta atmaya koyuldu.

Geri almadım.

“Peki, o zaman. Gidiyorum.” Çizgi romanı bana geri vermeye tenezzül etmeden karşıya geçti ve yalanlar üstüne inşa edilmiş güvenli hayatına geri döndü. Ama birden donakaldı. Arkasını dönüp yanıma koştu. “Emin misin?”

Onu neredeyse affedebilirdim. “Artık kimseyi kandıramam, Collin,” dedim. “Bak, seni sevdim ama şimdi bizim için doğru zaman değil.”

Collin bana hareket çekip uzaklaştı.

Kaldırımda çizgi romanı okumak için öne eğildiğimde artık elimde olmadığını fark ettim. Etrafıma bakınıp düşürdüm mü diye kontrol ettim ama sonra olanları fark ettim.

16

RESİMLERİ TAMAMLANMAMIŞ KIZ

Collin'le yaptığım konuşmayı unutacaktım. Umarım değişirdi. İşte bu, unutmaya değer bir şey olacak. Umarım Genevieve'le ilgili her şeyi hatırlardım çünkü başka şartlar altında mutlu sonumu onunla paylaşabilirdim.

Beni ona haksızlık olacak biçimde seviyordu. Bu da durumu iki misli kötü kılıyordu çünkü o hissi gayet iyi biliyordum.

Kapısını çalmadan önce, Eric'ten beni aşağıda beklemesini istedim. Omzuna hafifçe vurmak için elimi uzattım. Sanırım, ona sarılacağımı sandığı için bana doğru eğildi. Çocukluğumuzdan beri ilk kez beceriksizce sarılıp geri çekildim.

“Şey, tekrar teşekkürler. Rehber köpeğimmişsin gibi hissediyorum.”

“Sorun değil. Artık bana bir iyilik borçlusun. Ama unutma...” Elini ağzına kapadı. “‘Unutma’ dediğimi unut. Şey... Aşağıda bekliyorum.”

“Tamam.”

Kapıyı tıklattım ve fırsat varken söyleyeceğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. Babası kapının diğer tarafından kim o diye seslendi, ben de benim diye cevap verdim. Kapıyı açtı ve beni tepeden tırnağa süzdü. Nefesinden bira içtiğini anladım.

“Nasılsın, Aaron?”

“İyiym. Gen evde mi?”

“Sanırım, hâlâ odasında.”

Diğer babalar bir oğlanı evlerine almazlardı.

Gen’in kapısı aralıktı. İçeri göz atınca, ıslak fırçalar, açık boya şişeleri ve resim defterleriyle yatağında oturduğunu gördüm. Defterlerden birinden bir sayfa kopardı, kırıstırıp yerdeki kötü resimlerden oluşan mezarlığın ortasına attı. Sonra eline yeni bir fırça aldı.

Kapıyı çalıp içeri girdim. Bana baktığında gerildim.

Fırçasını bırakıp ağlamaya başladı.

Onu sakinleştirmek için yanına gittim ama yatağındaki açık defterlerden ve tamamlanmamış resimlerden oturacak yer kalmamıştı. Bir kızın yapraklardan oluşan bir oğlanla konuştuğu; bir okyanus canavarının bir kızın kumdan kalesini yok ettiği ve bir oğlan oturmuş elma yerken, bir kızın ağaçtan düştüğü resimler vardı. Hepsini kenara ittim. Onu sırf mutlu etmek veya kendime yalan söylemek için değil acısını dindirebilmek için de kucakladım. Bir kez olsun, her şey o kadar gerçekti ki kendi unutma sorunumu unuttum.

“İyi olup olmadığını sorardım,” diye fısıldadım. “Ama sormamam gerektiğini biliyorum.”

Genevieve ellerini yüzünden çekti. Boyalı parmaklarının altında ve yanaklarında bıraktığı lekelerden söz etmenin zamanı olmadığını düşündüm. “Seni Collin’le görmek beni altüst etti, Aaron. Koşu sahasına Thomas’ı görmek için mi gittin yoksa bir

tesadüf mü oldu bilmiyorum ama bana olmamış gibi rol yaptığım her şeyi hatırlattı.”

Başımı çevirdim. “O konuda özür dilerim. Collin için de. Seni işlemden önce kandırdığım için çok çok üzgünüm. İşlemden sonra da bir süre buna devam ettiğim için üzgünüm. Erkeklerden hoşlanan oğlan olmaya tam olarak hazır değildim ve beni koruyacak bir kız arkadaşaya ihtiyacım vardı.”

Yüzümü okşadı; büyük ihtimalle benim yüzümü de boyadı. “Biliyorum. İlk öpüşmemizden sonra anlamıştım.”

“Sadece erkeklerden hoşlanan bir oğlan seni öpmek istemez,” dedim. “Salak gibi davrandığım için özür dilerim.”

Genevieve bileğimdeki yara izini daha önce defalarca yaptığım gibi okşadı. Belki o da daha önce de okşamıştı.

“Gerçek olduğunu sandığımda, oldukça havalı bir sahte çifttik,” diye dalga geçtim.

Başını omzuma dayadı. “Her şeyi sil baştan yapabilseydim, kendime gerçek olduğu yalanını söylemezdim. Seninle çıkmazdım ve kesinlikle seks yapmazdım.” Bir an için, bir şeyler daha söylemek istediğini hissettim. İç çekti ve “Demek işlemi yaptırmadın,” dedi. “Fikrini ne değiştirdi?”

Ona Thomas’ın beni kendimle barışık kıldığını rahat rahat anlatamazdım. Ona günlerimi onunla dünyayı fethederek, filmler izleyerek, birbirimizin üstüne resimler çizerken gece geç saatlere kadar bira içerek geçirmek istediğimi anlatamazdım.

“İşlem mutluluk vaat ediyordu ama bu saçmalıktı. Aslında, Leteo hakkında... kafam çok karışık. Zaten bugün bu yüzden seni görmeye geldim. İleriye dönük amnezi denen bir durum yaşıyorum ve...”

Genevieve geri çekildi. “Biliyordum.” Kıpırmızı gözleri kocaman açılmış, merakla suratına çevrilmişti. “Daha önce izlediğim

videoda bundan, işlemin yan etkilerinden söz ediliyordu. Bir de... Kendine geldikten sonraki gün seninle konuşurken, sana söylediğim bir şeyi unuttun. Daldığım ya da beni üzmemek için kasıtlı olarak yaptığını sanmıştım.”

Artık bencil olamazdım. “Thomas’la mutlu musun?”

“Henüz aramızda ciddi bir şey yok. Gerçekten. Sadece takılıyor ama onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyor. Olan bitenlerden sonra gerçek bir şey yaşamaya ihtiyacım var...” Bu sözleri içimi acıttı, yaktı ve biraz öldürdü ama üstüme alınmadım. “Her şey için üzgünüm. Heyecanla hatırlamadığın bir şey olduğundan eminim.”

“En sevdiğim iki kişinin mutlu olması mı? Tabii ki öyle.” Yüzde yüz samimi olmasam da, yalan da sayılmazdı. Hem de hiç. Thomas kim olduğu hakkında yalan söylemediği müddetçe. Birbirlerini buldukları için çok şanslı olurlardı.

Kırıstırıp yere fırlattığı resimlere baktım. “Belki de yanlış şeyleri çiziyorsundur. Hayatının nasıl olmasını istediğini çizmeyi deneyebilirsin. Geleceğinin bir haritasını mesela. Thomas’ın, kendini fazla kaptırmasına izin vermezsen, sana bu konuda seve seve yardımcı olacağına eminim.”

“Belki de bana *sen* yardım edersin,” dedi yanıma gelip.

“Yapamam.” Yutkundum, sözcük ağzımdan güçlükle çıkmıştı. Ağabeyimin beni aşağıda beklediğini hatırladım. “Çok güzelsin.”

“Seni heteroseksüel yapabilecek kadar mı?” Bir damla gözyaşını silip hafifçe güldü. “Bir kız asla vazgeçmemeli. Seni seviyorum, Aaron. Tuhaf bir biçimde de değil.”

Büyük ihtimalle birbirimize son kez böyle bakacaktık. Eğilip onu öptüm; samimi ve mutlu bir öpücüktü. Bütün son öpücüklerin böyle olması gerekirdi.

“Genevieve, ne olursa olsun...”

Alnını benimkine dayadı.

Bunu daha önce söylediğimi unutmadan tekrarlamaya devam ettim. “Ben de seni tuhaf olmayan bir biçimde seviyorum. Ben de seni tuhaf olmayan bir biçimde seviyorum. Ben de seni tuhaf olmayan bir biçimde seviyorum...”

ÇATIDAKİ ÇOCUK

Yaşlı amca hastalığım beni etkilemeye devam ediyordu.

Leziz Tatlar'daki işimi kaybedecektim. Bir otobüs şoförü olursam, izlemem gereken rotayı unutacaktım. Bir öğretmen olursam, öğrencilerin isimlerini ve ders planlarımı unutacaktım. Bir bankacı olursam, insanlara para vermekten kasamda para kalmayacaktı. Orduya katılırsam, silah kullanmayı unutacak ve yanlış kişilerin ölümüne neden olacaktım.

İşe yaradığım tek şey, hayal kırıklığı yaratan bir laboratuvar faresi olmaktı.

Çizgi romanıma yeteri kadar odaklanabileceğimi sanmıyordum ama dert etmiyordum. Bazı öykülerin sonu olmaması sorun değildi. Hayatta her zaman beklediğiniz sona kavuşamıyordunuz.

Bir daha bir ilişki yaşayamayacaktım. Kimse kanserli biriyle olduğu gibi suçluluk duygusundan benimle çıkmazdı. Ben de böylece kimseyi incitemezdim. Hayır, birisiyle tanışıp da onu sonradan unutursam, büyük haksızlık olurdu.

Artık geriye tek bir özür kalmıştı.

Biraz cesaretimi toparlamam gerekti ama becerdim. Eric'e eve dönmesini, Thomas'ın evine tek başıma gitmeme izin vermesini söyledim.

Thomas durumumu öğrendiğinde, hayatta sokaklarda tek başıma dolanmama izin vermezdi. Sadece harcayacağım zamanı aceleye getirmek istemiyordum.

Ağır ağır yangın merdivenlerini çıkıyordum. Hayatımdaki bu sıçramalara alışmaya başlamıştım. Bütün yaz hissettiğim heyecanla değil ölümüne giden birinin hissettiği korkuyla çıkmıyordum basamakları. Penceresine vardığımda, perdelerin kapalı olduğunu gördüm. Ama Thomas'ın masasının başında bir şeyler yazdığını görebiliyordum. Günlüğüne yazdığından emindim.

Pencereyi tıklattığımı duyunca irkildi.

Sonra tıpkı Genevieve gibi hızlı hızlı birkaç kere gözlerini kırıştırdı. Gözleri yaşlarla doldu. Başımı salladım.

"Çatıya gel," dedim.

Tamam der gibi başını salladı.

Yukarı çıkıp beklemeye başladım. Kendime tekrar tekrar ne yaptığımı ve neden orada olduğumu hatırlatıyordum. Aşağıda yanan ve hava kararırken turuncu bir parıltı saçan sokak lambalarına bakıyordum. Sonra başımı kaldırıp gökte belirlemeye başlamış birkaç yıldıza baktım. Yangın merdiveninden çıktığını gördüm ve birden çatının kenarında oturduğunu fark ettim.

Biraz titriyordum. Bu da bir diğer sonsuzluk anıydı. "Çılgınca bir şey oluyor," dedim. Yere uzandım. Yıldızlar yer değiştirmeyince sevindim. "Beynimde anıların depolandığı kısımda bir travma meydana geldi. Şu an kısmi durumda ama doktorum er ya da geç tam etkisini göstereceğini düşünüyor. Söylediğin hiçbir şeyi hatırlayamazsam özür dilerim."

Thomas yanıma uzanmıştı. Bir süre ikimiz de bir şey demedik. Ama hatırlamadığım uzunca bir konuşma yapmış olabilirdik.

Aklımda kalanlar şunlar:

Bana, “Sence geçmiş hayatlarından birinde çok korkunç biri olmuş olabilir misin? Darth Vader gibi mesela. Hayatında hiç güzel bir şey olmuyor sanki,” dedi.

Güldüm ve hemen bunu içimden birkaç kere tekrarladım.

“Kesinlikle öyle gibi,” dedim. “Artık gerçekten de yaşamak istemiyorum, Thomas. Şu anda kalkıp şu çatıdan atlamak bence beni son derece özgür kıları...”

“Esnek, beni seviyorsan, çatıdan atladığının anısıyla hiçbir zaman baş başa bırakamazsın. Tamam mı? Senden yalvararak isteyeceğim tek bir şey varsa, o da bu konuşmayı ve vereceğin sözü hatırlaman.”

“Tamam, ama sen de bana asla ölmeyeceğine söz vermelisin. Birisinin bana öldüğünü her gün hatırlatmasının acısıyla yaşayamam. Her zaman sağ ve mutlu olmalısın, anlaştık mı?”

Gözyaşları arasında güldü. “Anlaştık, Esnek. Ölümsüzlük. Sorun değil.”

“Bir de mutluluk,” dedim.

Dizlerini karnına çekip parmaklarını çıtlattı. “Tamam. Bir şeyi itiraf etmem gerek. Sanırım, benden hoşlandığını düşündün. Bir de belki beni seni en iyi benim anladığımı düşündün. Yüzde yüz dürüst olmam gerekirse, arkadaşlığımız benim bile biraz aklımı karıştırdı ama bir yandan da heteroseksüel olduğuma yüzde yüz eminim çünkü olmasaydım kesinlikle peşine düşerdim.”

Bir şey söylemeye çalıştım ama söyleyemedim.

“Asla birlikte olamayız,” dedi. “Ama aynı odada bile olsak seni her zaman tanımak istiyorum ve bana tekrar tekrar selam desen bile son derece mutlu olurum. Her zaman karşında oturmak istiyorum.”

Şimdi aklıma şu fantezi geldi: Thomas heteroseksüeldi... Bunun ya çok gerçek olduğuna ya da onun öyle olmaya ihtiyaç duyduğuna inanıyordum. Ama Leteo'ya gidiyor ve heteroseksüel olduğunu unutturmaları için onları işlem yapmaya ikna ediyordu. Gey olduktan sonra, söz verdiği gibi beni buluyordu ve birlikte mutlu anılardan oluşan bir hayat kuruyorduk.

Ama herkes gibi ben de bunun olmayacağını biliyordum. Thomas ile Genevieve'in birbirlerini mutlu ettiklerini gözlerimin önüne getirebiliyordum. Thomas kulağına beni ilgilendirmeyen komik bir şey fısıldadığında, Genevieve mutluluktan ışıldayacaktı. Thomas onu yeni evlenmişler gibi kucaklayacak ve ikisiyle de paylaşamayacağım bir dünyaya taşıyacaktı.

"Benim yerimde olsaydı, Thomas Reyes ne yapardı?" diye sordum.

Thomas ayağa kalktı. "Az çok mutlu olmak için elimden geleni yapardım. Bugüne kadar o kadar boktan şeyler yaşadın ki artık daha kötüye gitmeyeceğini düşünebilirsin. Ancak bu tavsiyeyi verebilirim."

Thomas'ın büyüyünce nasıl olacağını asla göremeyebilirdim. Yönetmen, güreşçi, DJ, set tasarımcısı, gey veya heteroseksüel olursa, bunları algılayamayacak kadar geçmişe saplanmış olabilirdim. "Unutmak istemiyorum, Thomas."

"Ben de unutmanı istemiyorum ama seni çok sevdiğimi sakın unutma, tamam mı?"

Bunu içimden tekrarlardım çünkü zihnimde orada olmasına ihtiyaç duymadığım çok fazla anı vardı. "Unutmak istemiyorum, Thomas."

Thomas hüngür hüngür ağlamaya başlayınca afalladım ama elimi tutunca daha da büyük bir şok yaşadım. Beni bana âşık

olmadan seviyordu ve ondan isteyebileceğim tek şey buydu. Buna inanmak için söylediğini duymama da gerek yoktu.

“Homoluk yok, Esnek.”

“Biliyorum.” Gülümsedim ve ben de onun elini sıktım. “Amma mutlu bir son, değil mi?”

DÖRDÜNCÜ KISIM: AZ BİRAZ MUTLU

YENİDEN BAŞLADIĞIMIZ GÜN

Leteo Enstitüsü, aslında Evangeline, beni İsveç'te geliştirmekte oldukları düzeltici bir işlem için listeye aldırmaı başardı.

Buna karşılık olarak onlara daha güvenli deneylerden bazılarında yardımcı olacaktım. Günün birinde, amneziye tedavi bulmaı umut ediyorlardı. Ömrüm görmeye yetmeyebilirdi ama birisi er ya da geç bulacaktı ve bunda önemli bir payım olacaktı. Bir zamanlar Leteo'ya unutmak için gitmiş olmam, şimdiyse bana ve belki milyonlarca kişiye hatırlamaya yardım etmeleri için başvurmuş olmam komikti.

Annem bu beklenmedik anlarda ortaya çıkan anılardan uzaklaşabilmemiz için şehir dışına taşınmayı düşündü ama kaçmaktan yorulmuştuk.

Bunun yerine duvarları beyaza boyayıp yeni bir başlangıç yapıyorduk. Anneme yatak odasını boyamasında yardım ediyordum. Zor olduğunu biliyordum. Gri rengi seçen babamdı.

Ona yeni odasını ne renge boyamak istediğini sordum.

“Sanırım, beyaz bırakacağım. Saflığı ve bana eskiden sahip olduğum bir tavşanı hatırlatıyor. Bazen geçmişi düşünmek güzel olabiliyor.”

İPLE ÇEKTiĞİM GÜN

Eric ve ben oturma odamızı yeşil boyamaya ara verip bir el *Aven-gers vs. Street Fighters* oynadık. Tabii ki Wolverine'i seçti. Ben de Black Widow'u seçtim çünkü işleri onun için kolaylaştırmaktan usanmışım.

Ben kazanınca, iç çekti.

Yargılamadı. Şaka yapmadı.

Bana bir el daha oynamak için meydan okudu.

Uzun zamandır babamın yanımda olmadığı zamanki gibi birlikte gerçekten bu kadar çok eğlenmediğimizi hatırlıyordum.

YOLUMA DEVAM ETTİĞİM GÜN

Temizlik sırasında, eski birkaç çizim defterimi buldum. Çocukluk resimlerine göz atarken, renk uyumuna hiç dikkat etmememe veya gölgeleme yaparken ne kadar dikkatsiz davrandığıma takılmadım. Sadece bu çizimlerle hatırladığım anılara tekrar tekrar güldüm. Uydurduğum komik kötü karakter Bay Efendi Kral'ı yıllardır düşünmemiştim. O ve Güneş Muhafızı muhtemelen karakterlerimin yaşamdan sonraki dünyasında uyum içinde yaşayacaklardı. Ya da tekrar tekrar ölümüne savaşacaklardı.

Ama tüm bunlar hayatımı, en azından iyi şeyleri çizmem gerektiğini düşündürdü. Her çizime "... Zamanı Hatırlıyor Musun?" başlığıyla başlayacaktım.

UNUTTUĞUM GÜN

Bir apartman görevlisi üzerine fırlatıldığım apartman kapısının son tamirlerini yaparken, yeni bisikletimin pedallarını çeviriyordum.

Sadece annem ile ağabeyimin beni penceremizden görüp kontrol edebileceği ikinci avluda dolaşmama izin vardı. Biraz yalnız kalabilmem için yaptığımız bir anlaşmaydı. Turunculu yeşilli oyun alanı, üstünde güreştiğimiz siyah spor minderi, meyve suyu içtiğimiz piknik masaları, barfiks çektiğimiz tırmanma merdiveni, beni avlunun diğer tarafından izleyen eski arkadaşlar... Burası sonsuza dek büyüdüğüm yer olarak kalacaktı.

O gün kendime bisiklete binmeyi öğretiyordum ki bir sona gelmişim gibi hissetmeyeyim.

Bunu yapabilmek için babama, Collin'e veya Thomas'a ihtiyacım yoktu.

Bisiklete oturmadan önce seleyi ayarladım. Gidonu kavradım. Tek ayağımı pedalın üstüne yerleştirip diğeriyle kendimi öne ittim. Her iki ayağım da pedalların üstünde olana kadar bir yarışa başlamak üzere olan bir beygiri andırıyordum.

Sonra kendimi kulaklarımda uğuldayan rüzgârla dengesizce ilerlerken buldum. Karşıma bir duvar çıkana ve sert bir dönüş yapana kadar kendimi ritme kaptırdım.

Bisikletin dengesini sağlamaya çalışırken düştüm ve bisiklet dizime çarptı.

Canım yandı ama Bebek Freddy'nin softball topunu kaybettiğim için omzuma kocaman bir kapı durdurucu attığı veya yokuş aşağı kaykayla inerken bir çöp bidonuna çarptığım zamanki kadar değil.

Brendan, Siska Dave, Nolan ve Şişko Dave eskiden kâğıt oyunları oynadığımız ve kahverengi kesekâğıtlarınm içinden ilk biralarımızı içtiğimiz yerden hâlâ bana bakıyorlardı. Sadece Brendan ayağa kalkıp yardım etmek için bana doğru geldi ama elimi kaldırdığımı görünce durdu.

Artık arkadaş değildik.

Kalktım, bisiklete bindim, biraz pedal çevirip tekrar düştüm.

Kalk. Sür. Düş.

Kalk.

Sür.

Bisikleti sürdükçe sürüyordum. Bir daha asla çalışamayacağım Leziz Tatlar'ın önünden geçtim. Daireler çizerek ilerlerken, babamın daha iyi bir baba olsaydı bana öğreteceği bu şeyi gayet iyi becerdiğimi düşündüm. Ta ki en kötü şey başıma gelene kadar:

Bu bisiklete nasıl bindim?

O ZAMANI HATIRLIYOR MUYUM?

O Zamanı Hatırlıyor Musun oyununu sık sık oynuyordum.

Dünyanın çirkinliklerini ayrıştıran bir mutluluk yağmacısı haline geldim çünkü trajedilerimin arasında bir yerde mutluluk varsa, eninde sonunda bulacaktım. Körler müzikte mutluluğu buluyorsa, sağırklar renklerle keşfedebiliyorsa, ben de karanlıkta güneşi bulmak için her zaman elimden geleni yaptım çünkü hayatım tek bir hüznü sondan değil, bir dizi sonsuz mutlu başlangıçtan ibaretti.

Kaç çizim defterim olduğunu bilmiyordum. Bazen çizimlerim eksik kalıyordu çünkü hangi anıyı hatırlayarak çizmeye başladığımı unutuyordum ama hevesim kaçmıyordu. En azından her seferinde. Kurşun kalemlerimi ufalana, keçeli olanları kuruyana kadar kullanıyor ve çizmeye devam ediyordum. Son şansım olabilir diye hep bir sonra ne çizeceğimi hatırlamaya çalışıyordum.

Brendan'm bana elimi nasıl yumruk yapacağımı öğrettiği zamanı hatırlıyor muydum?

Hepimizin güreştiği, benim ve Brendan'ın Kenneth ile Kyle'a karşı bir ebelemece takımı oluşturup, ikizleri beş dakikadan kısa sürede yere mıhladığımız zamanı hatırlıyor muydum?

Annemin yüreği paramparça olduğu halde, ondan yalvararak istediğim şeye izin verdiği zamanı hatırlıyor muydum? Beni ilk hatamı tekrarlamaktan nasıl kurtardığını hatırlıyor muydum?

Eric'in asla ummadığım bir şekilde beni kolladığı zamanı hatırlıyor muydum?

Collin'le birbirimizi seçtiğimiz zamanı hatırlıyor muydum?

Kim olacağını öğrenmek istediği için bir Keşif Fabrikası'na girmeyi çok isteyen Thomas isimli çocukla tanıştığım zamanı hatırlıyor muydum?

Thomas ile Collin içimdeki bir şeyi serbest bırakmadan önce, benimle bir oyuna başlayıp onun için adil olmayan bir biçimde beni seven Genevieve isimli bir ressam kızın olduğunu hatırlıyor muydum?

Kesinlikle hatırlıyordum ve her zaman hatırlayacaktım.

Dışarıda fırtına kopuyordu. Pencereden dışarı baktım. Dün yağmur yağıp yağmadığını ya da hangi gün olduğunu bilmiyordum. Kendi zaman kuşağında, dakikalar geçtikçe uyanıyormuşum gibi hissediyordum. Ama gülen yüz yara izimi Thomas'm üstüne toprakla iki göz çizdiğini hatırlamazlık edemeden okşarken, Evan-

geline'in ve Leteo'nun umut beslediği şey konusunda ben de hâlâ umut besliyordum.

Böyle beklediğim sırada mutluluk ona ulaşabileceğim bir yerde. Dünya kadar anının beni adeta senelerce uzak kalmış ve nihayet evine geri dönmüş bir çocukluk arkadaşı gibi karşıladığı bu defterlerde.

Az biraz mutluyum.

Beni unutma.

KURTULMAK İSTEDİĞİNİZ ANILARINIZ MI VAR? LETEO ENSTİTÜSÜ'NÜ ARAYIN VE KÖTÜ HATIRALARINIZDAN ARININ.

On altı yaşındaki Aaron Soto hayatını derinden sarsan bir aile trajedisinden sonra mutluluğun peşine düşer. Çabaları ve kız arkadaşı Genevieve'in desteğiyle mutluluğun nasıl bir duygu olduğunu hatırlamaya başlar ama geçmişini paylaşıp geleceğiyle yüzleşmesini yeni arkadaşı Thomas'a borçludur. Üstelik iki arkadaş yakınlaştıkça, Aaron yeni kavuştuğu huzuru tehlikeye sokacak gerçekleri keşfedecektir. Leteo Enstitüsü'nün başlattığı çığır açan bir hafıza değiştirme işlemi onu bu zorluktan kurtarmayı vaat etse de Aaron tüm anılarından vazgeçmeyi göze alabilecek mi?

"İlklerin romanı: İlk aşk, ilk kalp kırıklığı, ilk kayıp. Uсталıkla kaleme alınmış bir eser."

Booklist

"Aaron bugüne dek tanıdığım en ilginç ve özgün anlatıcılardan biri; öyküsünü inanılmaz bir cesaret ve hiç azalmayan bir içtenlikle anlatıyor. Kalbimi paramparça ederken bir yandan da gülümsememi sağladı. Unutulmaz bir roman."

Becky Albertalli, Simon vs. The Homo Sapiens Agenda'nın yazarı

"Yazar acı dolu bir dünyanın iç yüzünü içtenlikle ve kendine güvenen bir üslupla irdeliyor. Dahiyane bir kurguyla da birleşince ortaya büyüleyici, unutulmaz bir yetenek gösterisi çıkıyor."

John Corey Whaley, Her Şey Burada Başladı ve Bitti'nin yazarı

"Tanıdığınız herkese tavsiye edeceğiniz sıcacık bir öykü."

Metro US

"Adam Silvera gençlik türünde duyulmamış bir ses. Sözcüklerinin dürüstlüğü ve anlatım becerisi bir süredir onu beklediğimizi fark ettirdi. Aklımı başımdan aldı."

Holly Goldberg Sloan, Counting By 7s'in yazarı

"Silvera'nın romanı, okumayı bitirdiğimden beri aklımdan çıkmayan muhteşem bir sihirbazlık numarası. Uzun süre etkisinde kalacağımı düşünüyorum."

Jasmine Warga, My Heart and Other Black Holes'ün yazarı

"Hüzünlü, komik ve umut verici."

The Spencer Daily Reporter

ADAM SILVERA Bronx'ta doğup büyümüştür. Basın yayın endüstrisinde pazarlamacı, çocuk ve gençlik kitabı eleştirmeni, ayrıca telif ajansında satış temsilcisi olarak çalışmıştır. İlk romanı *Az Biraz Mutlu* birçok ödüle layık görülmüştür. New York'ta tam zamanlı yazarlık yapmaktadır.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-223-4

